

ដើមកំណើតអង្គ

៥២០.
១

សេចក្តីថ្លែងអំណរគុណ

ខ្ញុំបាទ **ស្រួច ចាន់ណា** ម្ចាស់គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ

សូមគោរពថ្លែងអំណរគុណចំពោះ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត ខៀវ យុនសំរិទ្ធ ជាប្រធាន

មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា www.ceefoundation.org

និង **ករុណាខ្មែរ** www.karunacambodia.org

ដែលបានអនុញ្ញាតដល់គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ

យកចៀវត្រីនេះមកដាក់ផ្សាយបន្តជាធម្មទាន

សម្រាប់គោរពរណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ ។

ស្នាដៃនេះ

កើតឡើងពីកិច្ចសហការគ្នា រវាង
ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ និង បណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិចខ្មែរ
 ក្នុងគោលបំណងយ៉ាងមុតមាំដើម្បីថែរក្សា ការពារ កុំឲ្យបាត់បង់ទៅទៀត
 ព្រមទាំងផ្សព្វផ្សាយស្នាដៃ-ឯកសារទាំងនេះ
 សម្រាប់សាធារណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ។

សូមថ្លែងអំណរគុណដល់
អង្គការរីហ្សូ កូស៊ី-កៃ វិទ្យាស្ថានបើកទូលាយ
ករុណាខ្មែរ និង មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា
 ដែលបានគាំទ្រគម្រោងការស្នាដៃនេះ សម្រាប់ទុកក្នុងបណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិច។

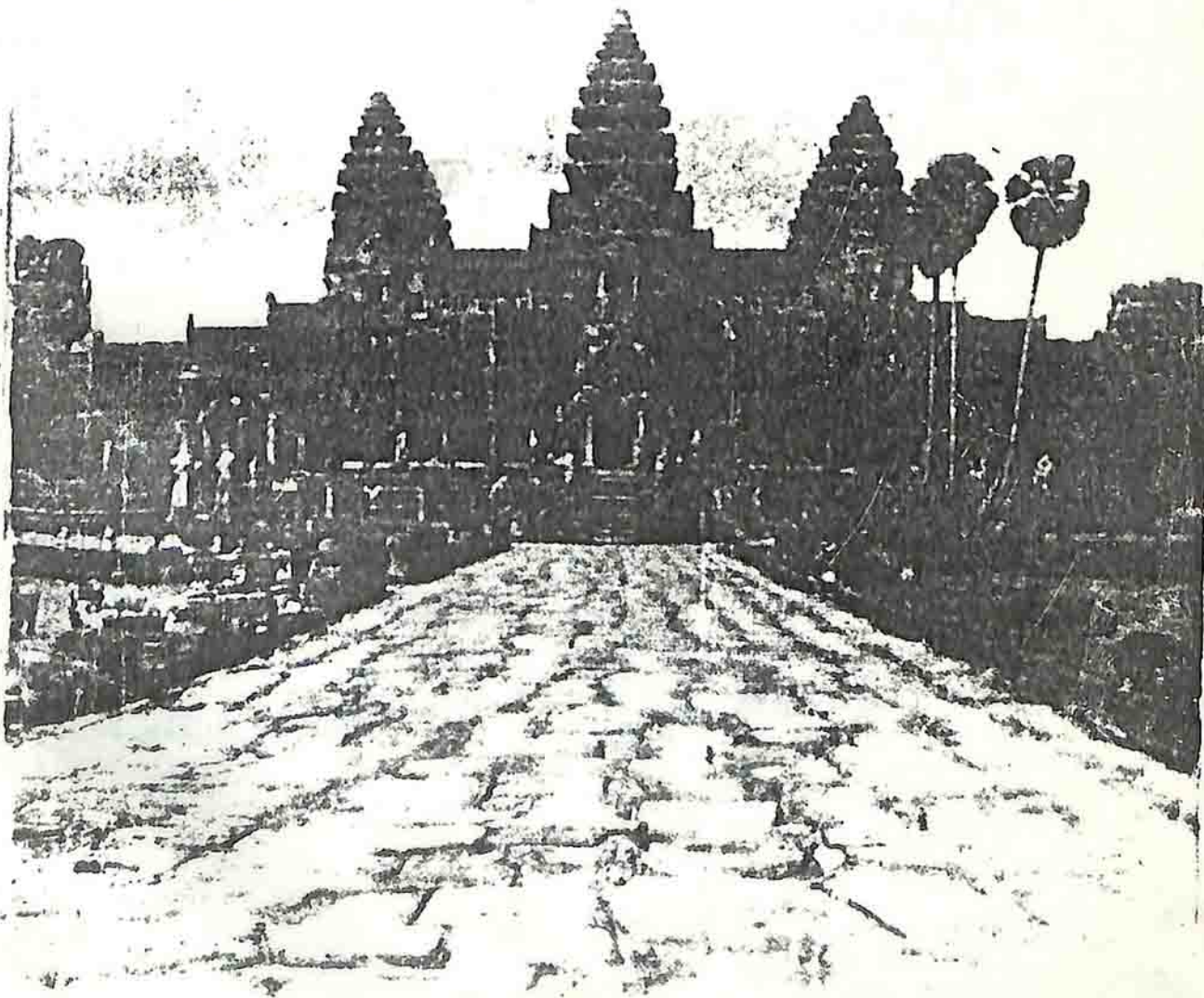
Buddhist Institute of Ministry of Cult and Religion and eLibrary of Cambodia have made a cooperative effort to digitalize books and manuscripts in order to preserve our Cambodian literary heritage. This will promote and provide easy, instant access, free of charge to the public and future generations to come.

A sincere thank you to our generous supporters: Rissho Kosei-Kai, Open Institute, Karuna Cambodia and Cambodian Education Excellence Foundation, who made this endeavor possible.

www.budinst.gov.kh   www.elibraryofcambodia.org

ដើមកំណើតអង្គរ

កំណើតប្រាសាទអង្គរ

រៀបរៀងដោយ

ម៉ែន - ឫ

ធ្វើការនៅក្រសួងអភិរក្សវត្ថុសម្បជញ្ញវត្ថុ

១៩១១/ស

16-1

ការផ្សាយចេញ

ឆ.ស. ២៥១៣

គ.ស. ១៩៦៩

រក្សាសិទ្ធិ

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ស្ថាប័ន

បញ្ជីរាយឈ្មោះប្រាសាទ

លេខរៀង	រាយឈ្មោះប្រាសាទ	ទំព័រ
១-	ប្រាសាទអង្គរវត្ត	១
២-	ប្រាសាទតាត្រហ្មតិល	៦២
៣-	ប្រាសាទបក្សីចាំក្រុង	៦៤
៤-	ប្រាសាទភ្នំបាខែង	៦៧
៥-	អង្គរធំ, បាយ័ន	៨៣
៦-	បាគួន	១៤៦
៧-	បរិវេណវាំងស្តេច (វិមានតាកស)	១៦៨
៨-	ព្រះខេតប្រណាម្យ	១៨៤
៩-	ព្រះបាលីស័យ	១៨៧
១០-	ប្រាសាទព្រះពិធុ	១៨៧
១១-	ព្រះរាជលាងអង្គរធំ	១៩០

វង់ក្លប

លេខរៀង	រាយឈ្មោះប្រាសាទ	ទំព័រ
១២ -	ប្រាសាទធម្មាធិ	៥៧៣
១៣ -	ប្រាសាទពៅសាយទេវតា	៥៧៦
១៤ -	ប្រាសាទតាកែវ	៥៧៧
១៥ -	ប្រាសាទតាព្រហ្ម	៦០៣
១៦ -	ប្រាសាទបន្ទាយក្តី	៦១២
១៧ -	ស្រះស្រង់	៦១៦
១៨ -	ប្រាសាទក្រវ៉ាង	៦១៨
១៩ -	ប្រាសាទប្រែរូប	៦១៩
២០ -	ប្រាសាទមេបុណ្យទិសបូព៌ា	៦២៦
២១ -	ប្រាសាទនាគព័ន្ធ	៦៣១
២២ -	ប្រាសាទព្រះទ័ន	៦៣៥

ប្រាសាទក្រៅបរិវេណប័ក្សអង្គរ

លេខរៀង	រាយឈ្មោះប្រាសាទ	ទំព័រ
២៣-	ប្រាសាទលង្វែល	២២២
២៤-	ប្រាសាទព្រះរតនា	២២៧
២៥-	ប្រាសាទបាគង	២៥០
២៦-	ប្រាសាទចន្ទាយសំរែ"	២៥៤
២៧-	ប្រាសាទចន្ទាយស្រី	២៥៨

បុព្វតថា

ហេតុដែលនាំឲ្យកើតជាសៀវភៅនេះឡើង គឺដោយខ្ញុំធ្លាប់
បានស្តាប់ជាញឹកញាប់ នូវការកោតសរសើរពីអ្នកទេសចរណ៍
ចរទេសជាច្រើន ដែលគេមកទស្សនាប្រទេសយើង គេតែង
និយាយថា ប្រទេសកម្ពុជា ជាប្រទេសរុងរឿងបំផុត សម្បូរណា
ដោយការរុងរឿង វប្បធម៌ សិល្បៈយ៉ាងល្អឯក តាំងពីសត្វត-
កាល នៅក្នុងបំណោមប្រទេសទាំងឡាយ ដែលស្ថិតនៅទិស
និរតីនៃទ្វីបអាស៊ី ។ បើយើងមិនបានត្រិះរិះឲ្យបានហ្មត់ចត់ទេ
យើងមុខងាយលំប្រឡងថា ប្រាសាទទាំងឡាយ ជាស្នាដៃនៃ
ទេពនិមិត្តថ្វាយចំពោះព្រះរាជាទេមរជាតិយ៉ាងពិតប្រាកដ ដូច
មានពាក្យខ្មែរភាគខ្លះថា ប្រាសាទអង្គរព្រះឥន្ទ្រប្រើ ពិសេសការ
មកសាងថ្វាយព្រះកេតុមាលា ។

បើតាមពិត ប្រាសាទទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅក្នុងសត្វត
រាជធានីអង្គរ ជាប្រាសាទសាងដោយស្នាដៃនៃមនុស្សពិត ។
ដែលមានព្រះរាជាជាប្រមុខនៃការរុងរឿង វប្បធម៌ និងសិល្បៈ
យ៉ាងស្អាតដ៏នាញ ។

ដូច្នោះ យុវជនទាំងឡាយ អ្នកត្រូវធ្វើតទៅទស្សនា
ប្រាសាទទាំងនោះកុំឲ្យខាន ពេលអ្នកទៅទស្សនានោះមិនភាគ
ប្រយោជន៍ឡើយ :

- ១ - អ្នកនឹងបានឃើញប្រាសាទប្រកបដោយក្បាច់រចនា
យ៉ាងថ្លៃថ្លា ៗ ពីដីរហូតដល់កំពូល ។
- ២ - អ្នកនឹងបានជឿនឲ្យរឿងថ្លៃថ្លាខ្លះក្នុងប្រាសាទ ។
- ៣ - អ្នកនឹងបានចេះនូវប្រវត្តិសាស្ត្រ ក្នុងជំនាន់នោះ ។
- ៤ - អ្នកនឹងមានចិត្តកោតសរសើរ ចំពោះបុព្វបុរសរបស់
យើង ដែលទំនើកជញ្ជូនផ្ទាំងសិលាធំៗ មកដាច់
ឆ្នាក់ដាក់បន្តបលើគ្នា ក៏ជាប្រាសាទប្រាសាទទុកជា
ភ្នំរំដំណែលឲ្យកូនទៅជាន់ក្រោយ ។
- ៥ - អ្នកនឹងបានឃើញនូវរបៀប នៃសាសនាក្នុងជំនាន់
នោះ ។
- ៦ - អ្នកនឹងបានគោរពចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធបុព្វបុរសយើង
ដែលទុកជាបូជនីយស្ថានដ៏ប្រសើរ ។

4

៧ - អ្នកនឹងបានគោរពចូរជាចំពោះព្រះបដិមាករ "ព្រះ-
ពុទ្ធរូប" ។

ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាខ្ញុំប្រមូលឯកសាររដ្ឋស្រី ។ មក
រៀបរៀងជាសៀវភៅនេះឡើង ឲ្យឈ្មោះថា "កំណើតប្រាសាទ
អង្គរ" ដើម្បីទុកជាសតិចញ្ញាស្មារតី ដល់យុវជនគ្រប់រូប
ដែលប្រាថ្នាទៅទស្សនាបុរាណវត្ថុរបស់យើង គ្រាន់បានជា
មិត្តជាប់នៅដៃជួយប្រោលបំភ្លឺផ្លូវ ។

ទីចំផុត សូមអ្នកចាំឲ្យដាក់ថា ប្រាសាទនិមួយ ។ សុខ
តែមានក្បាច់រចនាល្អថ្លៃក ។ ថ្មចេះចាក់ក្បាច់រាំ ចេះនិយាយ
ស្តី ចេះសើចញញឹមពព្រាយ ចេះច្រៀងចំពេញអារម្មណ៍អស់
លោកអ្នក ដែលបានអញ្ជើញទៅទស្សនាបុរាណប្រាសាទរបស់
យើង ។ អ្នកដែលបានទៅទស្សនាបុរាណប្រាសាទ ទុកជាមានភ័ក្ត្រ
វាសនាយ៉ាងប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់ អ្នកដែលមិនបានទស្សនាបុរាណ
ប្រាសាទ ទុកដូចជាមនុស្សគ្មានភ័ក្ត្រវាសនាសោះឡើយ ។

ការទស្សនាបុរាណប្រាសាទនោះទៀតសោត សូមកុំតែ
 មើលទេ ៗ ត្រូវមើលពិនិត្យពិច័យឲ្យបានហ្មត់ចត់ថា បុរាណ
 ប្រាសាទដ៏ធំសម្បើមអស្ចារ្យនេះ ពិតជាស្នាដៃនៃបុព្វបុរសរបស់
 យើងជាអ្នកកសាងដោយពិតប្រាកដ ព្រោះគេឃើញមានស្នាម
 ពន្លាតដៃកដាប់ដាប់នៅរហូតសព្វថ្ងៃនេះ មិនមែនព្រះឥន្ទ្រ
 ទេវតា ព្រះពិស្ណុករុក្ខីជំនាន់នោះ ប៉ុន្មាននឹងពាក្យថា វិស្វករ
 ក្នុងជំនាន់សព្វថ្ងៃនេះដែរ គេគ្រាន់តែលើកតំកើវិស្វករដែល
 មានស្នាដៃយ៉ាងចំណា ៗ ក្នុងកាលនោះ ឲ្យមានថា នេះជា
 ព្រះពិស្ណុករ ថាជាអ្នកចេះរចនាកសាងប្រាសាទយ៉ាងល្អចំពោះ
 ហាក់ដូចជាទើបផុះលេចឡើងពីភពផែនដីមក នៅក្នុងអាស្រ័យភាគ
 អគ្គីយ៍នេះ ។

ម៉ែន - ឫ

ប្រាសាទអង្គរវត្ត

ប្រាសាទអង្គរវត្តជាបុរីឬជាទីក្រុងក្នុងរយៈពេលវែងជាវិហារ ឬ
 ក៏ជាបេតិយទៀតផង ។ ប្រាសាទនេះ សាងឡើងនៅពាក់កណ្តាល
 សតវត្សទី ១១ ដោយស្ថាប្តរៈហស្តព្រះបាទ “ សុរិយាវរ្ម័នទី ២ ”
 ដែលទ្រង់មានព្រះបរមនាមក្រោយទិវង្គតថា “ ព្រះបរមវិណ្ណលោក ” ។
 សាសនានៅសម័យនោះ គឺព្រហ្មញ្ញសាសនា មានការគោរពបូជា
 ព្រះនារាយណ៍ជាដើម ។ ក្រោយមកក្នុងគ្រិស្តសករាជ ១៧០៨
 ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បានកាប់ផ្តាច់ព្រៃសំភាគក្នុងប្រាសាទ រហូតមក
 ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទអង្គរវត្តមានសណ្ឋានទ្រង់ច្រាយរាង ៤ ជ្រុងទ្រវែង ដែល
 មានបណ្តោយប្រវែងប្រមាណ ១៥០០ ម៉ែត្រ ទទឹងប្រមាណ ១៣០០
 ម៉ែត្រ ។ ផ្ទៃដីទាំងមូលនៃប្រាសាទ រួមបញ្ចូលសារបូជាស្រះ
 បោក្សរណ៍ ទទឹង៨០០ ម៉ែត្រផង មានទំហំផ្ទៃទាំងអស់៥០០ហិកតា ។

2 ខាងក្នុងស្រះ ដីដែលមានជញ្ជាំងជាកំពែងឬបាយក្រៀមពីទ្វេជុំវិញនោះ

មានបណ្តោយប្រវែង ១០៦៥ ម៉ែត្រ ទទឹង ៨០០ ម៉ែត្រ ។ បើគិត
ជាទំហំផ្ទៃដីវិញមាន៨២ហិកតា ។ ដូច្នេះប្រាសាទនេះមានទំហំធំជាង
គេបង្អស់ ក្នុងចំណោមប្រាសាទនានានៅទីក្រុងអង្គរធំ ។

ប្រាសាទអង្គរវត្តតាំងនៅខាងត្បូងរាជធានីអង្គរធំ ហើយស្ថិត
នៅក្នុងលង្វែកបែកខាងត្បូង ធៀងខាងកើតនៃអតីតបុរីអង្គរ “យសោ-
ធរបុរៈ” ។ ក្រុងយសោធរបុរៈនេះសាងឡើងដោយស្នាព្រះហស្ត
ព្រះបាទ “យសោវរ្ម័ន ទី ១” ហើយមជ្ឈមណ្ឌលសម័យនោះ

តាំងនៅលើភ្នំបាខែង ។ ព្រំប្រទល់នៃបុរីអង្គរក្នុងគ្រានោះ ខាង
កើតទល់នឹងស្ទឹងសៀមរាប ខាងលិចទល់នឹងទំនប់ខ្ពង់បាវាយណ៍ ។

អាស្រ័យហេតុដូច្នោះ ព្រះវិហារអង្គរវត្តស្ថិតនៅទាំងសងខាងច្រក
ផ្លូវធំចូលទៅអង្គរធំ ជាការប្រសើរបំផុត ។ បើគេយកសំគាន់នៃ-

✓ ស្ថានលេខាមកពិចារណាដោះស្រាយវិញ បុព្វហេតុដែលនាំឲ្យ

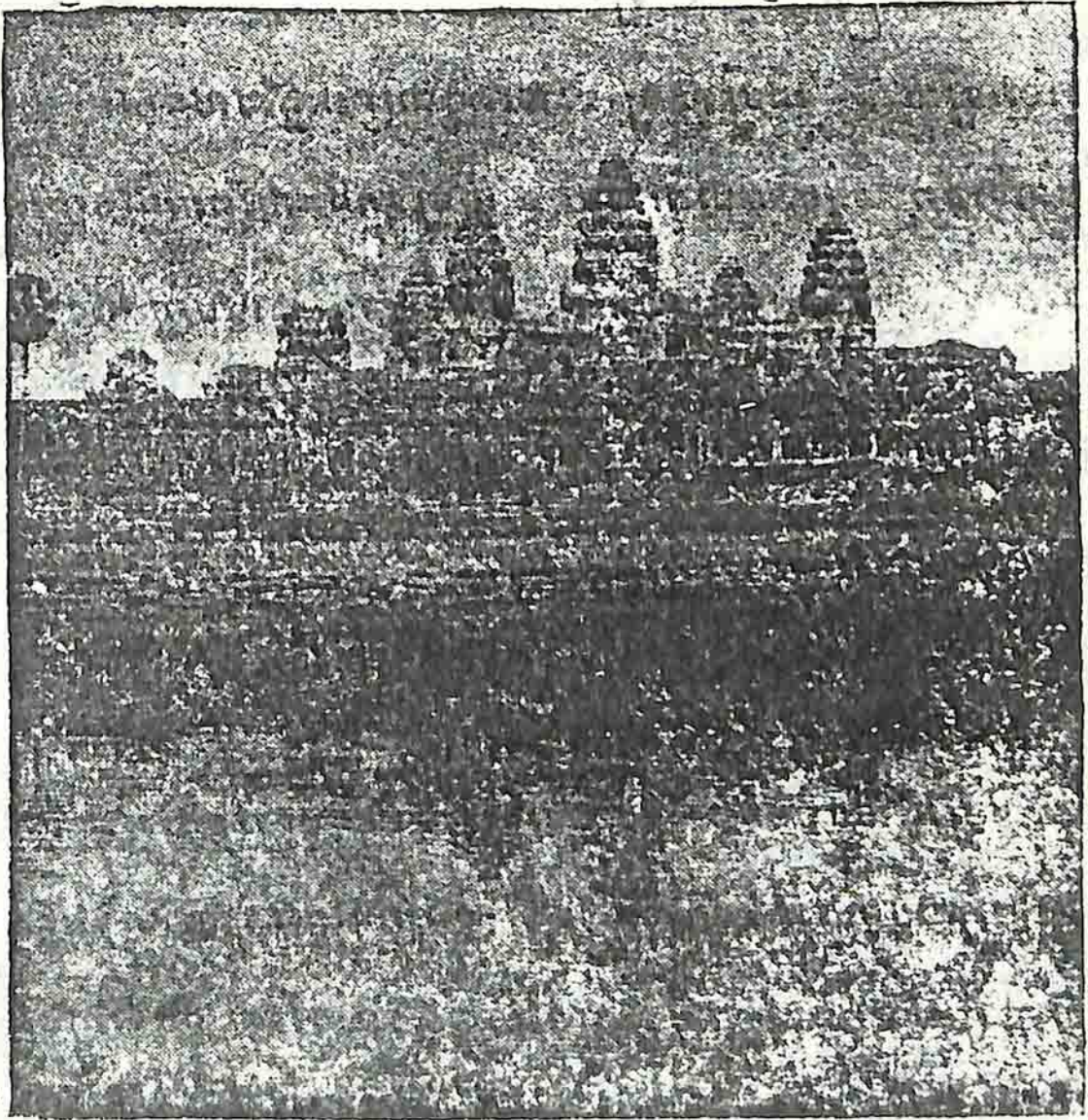
ប្រាសាទនេះបែរក្រឡាយមទៅរកទិសបស្ចឹមនោះ គឺមកពីការងាយ
ស្រួលក្នុងការដឹកនាំជញ្ជូនសិលា តាមផ្លូវទឹក ពីភ្នំគូលែន ហើយ

និង ការធ្វើដំណើរបានហ័សដោយនៅជិតស្នឹងសៀមរាបផង ។

ដោយការសង្កេតពិនិត្យ អ្នកទស្សនាទាំងឡាយក៏អាចយល់ច្បាស់
 ថា ប្រាសាទអង្គរវត្តបានចាប់ផ្តើមសាងឡើងពីទិសបស្ចឹមមកមុនគេ
 បង្អស់ ព្រោះយើងបានឃើញយ៉ាងច្បាស់លាស់ នៅផ្នែកខាងកើត
 មានកាតប្រើមិនទាន់ត្រូវរួចនៅឡើយ ។ តាមធម្មតាគេតែងធ្វើ
 អ្វីពីចម្ងាយមកមុន ហើយគ្រោយបំផុតទើបទីជិតគ្រោយគេបង្អស់ ។
 ក្បាច់ក្បូរចម្លាក់កាតប្រើ នៅខាងលិចសឹងរួចស្រេចទាំងអស់ តែជា
 អកុសលឯផ្នែកខាងកើតវិញ ឃើញហាក់ដូចជាមិនទាន់ហើយ ម្យ៉ាង
 ទៀតភាពក្បាច់ហាក់ដូចជាធ្វើឡើងដោយប្រញាប់ប្រញាល់ផង ។
 នៅផ្នែកដដែលនេះ បើយើងចូលតាមរក្ខាទ្វារខាងកើតមកវិញ
 យើងនឹងជួបប្រទះទូរគំនរដ៏ខ្ពស់ ។ មិនទាន់បានស្តាប់នាអ្វីពីលើនៅ
 ឡើយ ។ ការមិនហើយស្រេច ការធ្វើដោយចន្ទាន់ និងគំនរដ៏មិន
 ទាន់បានប្រើការអ្វីសោះនោះ ទាំងនេះជាហេតុបណ្តាលមកពីសង្គ្រាមដ៏
 កាចសាហាវយង់ឃ្នងនៃប្រទេសជិតខាងដែលចូលមកលុកលុយ ។

ហេតុត្រាយដោះស្រាយបែបនេះ ពិតជាមិនអាចទទឹងសន្ទុកថាគ្រប់
 គ្រាន់បានការនៅឡើយ ហើយគេមិនអាចលះបង់នូវច្បាប់ក្បួនប្រពៃណី
 ដោយឥតយកមកដោះស្រាយបានដែរ ។ ដូច្នោះតាមប្រពៃណីវិញ
 កុំឲ្យហេតុដែលបណ្តាលឲ្យមានការបំបែរមុខប្រាសាទទៅបស្ចឹមទិស
 ថ្ងៃត្រង់សតិប្រក្រតីយ៉ាងដូច្នោះនោះ គឺដើម្បីសម្របឲ្យស្របតាមទ្រឹស្តី
 នៃលទ្ធិព្រហ្មញ្ញសាសនា “សាសនាព្រាហ្មណ៍” តែប៉ុណ្ណោះ ដោយ
 ពន្យល់ទៅលើ ការស្រាវជ្រាវរបស់លោក ហ្វីលីប្រីត , លោក សេដស
 ទីង លោក ព្រសស៊ីសុស្តី ហើយទីងលោកវេជ្ជបណ្ឌិត ចូសហ៍ ដែល
 ជាមេត្តាមិត្តនៃក្រសួងបុរាណវត្ថុនៃប្រទេសឥណ្ឌា លោក ពិត
 ឡង់ដែល បានពន្យល់ថា ប្រាសាទអង្គរវត្តជាព្រះវិហារបូជាចេតិយ
 សម្រាប់ដឹកល់ព្រះអង្គបូ សម្រាប់ជាទីមុតរបស់ព្រះវិញ្ញាណក្ខន្ធរបស់ព្រះ
 រាជាដែលយាងចូលទិវង្គត ទៅកាន់បរលោកនាយតែប៉ុណ្ណោះ ។
 សេចក្តីបន្ថែមទៀតថា ព្រះវិហារអង្គរវត្តជាកំរូដល់ប្រាសាទទាំងឡាយ
 ដែលសម្រាប់ដឹកល់ព្រះអង្គនៃព្រះរាជា។ ព្រះបាទ “សុរិយាវរ្ម័នទី២”

4 12

ប្រាសាទអង្គរវត្ត

មើលពីជ្រុងខាងលិចខាងជើង

ទ្រង់បានសាងប្រាសាទនេះឡើង កាលព្រះអង្គទ្រង់គង់ព្រះ
 ជន្មនៅឡើយ ដើម្បីទុកឲ្យគេគោរពបូជាព្រះអង្គដែលជាវិនិច្ឆ័យនៃ
 ព្រះអាទិទេព ហើយជាពិសេស ដើម្បីទុកដំកល់ព្រះអង្គនៃព្រះអង្គ
 ផង ។ លោកវេជ្ជបណ្ឌិត បូសហ៍ បានពោលបញ្ជាក់ទៀតថា
 ប្រាសាទអង្គរវត្តបែរកត្រូវទៅកេងសបស្តឹម មិនខុសពីប្រាសាទនានា
 នៅប្រទេសជា ដែលជាប្រាសាទមានមុខបែរផ្សេងគ្នាស្រឡះ
 ពីប្រាសាទសម្រាប់ទុកទុំសប្បុរសជ័យព្រះអាទិទេព ។ ម្យ៉ាងទៀត
 បើតាមបទបញ្ជាគំនូសទ្រឹស្តីព្រហ្មញ្ញសាសនា ក្នុងវិហារព្រះវិហារ
 ប៉ុន្មានដើម្បីធ្វើឈាបនកិច្ច ត្រូវធ្វើឡើងមិនដូចប្រក្រតីឡើយ ។
 ដូច្នេះរូបភាពបូជាកំណត់ទ្រាយ ក្នុងរោងថែវនៃប្រាសាទអង្គរវត្ត
 បង្ហាញឲ្យយើងឃើញច្បាស់នូវក្បួនវិហារកំណត់ទ្រាយដែរ ដូចជាក្បួនវិហារ
 នៃពិធីបុណ្យខ្មោចជាអាទិ៍ ; ក្បួនវិហារនៃពិធីបុណ្យឈាបនកិច្ចនេះ
 ធ្វើឡើងមិនដូចក្បួនច្បាប់ប្រពៃណីបុរាណធម្មតា គឺតាមវិធីគោលព្រះ-
 អាទិត្យ ពីភាគស្តាំវត្តឡើយ (ប្រទេស្យណ) គេប្រតិបត្តិបញ្ជាស

6

វិថីគោចរព្រះអាទិត្យទៅវិញ ។ ចុងក្រោយបង្អស់លោក សេដេស
 បានថ្លែងបញ្ជាក់ថា គ្មានព្រះអាទិត្យទេពអង្គណាឡើយក្រៅពីព្រះបាទ
 “ សុរិយាវរ្ម័ន ទី ២ ទេ ” ដែលបានសាងប្រាសាទអង្គរវត្តសម្រាប់ជា
 វិមានស្តេចទៅតាម ឬ ទៅរាជ “ គឺព្រះបាទ សុរិយាវរ្ម័ន ទី ២ ទេ ឯង ”
 ដោយបង្កើតឲ្យមានទ្វារមូលស្ថាបនាជាព្រះនារាយណ៍ ហើយតាំងព្រះ
 អង្គឯងជាព្រះឥសូរ ដោយតុបតែងឲ្យមានលីងដូចបុព្វការីមុនៗ ទេ
 ជាពិសេសទ្រង់តាំងព្រះអង្គជាព្រះនារាយណ៍ផង ដែលមានសមាគម
 សឹងខ្ជាប់ខ្ជួនទាក់ទងទៅនឹងបស្ចឹមប្រទេស “ ប្រទេសឥណ្ឌា ” យ៉ាង
 សុទ្ធសាទ ។ អាស្រ័យហេតុដូច្នោះបានជាព្រះអង្គបង្កើតឲ្យមានទ្វារ
 បែរមុខប្រាសាទបែបដូច្នោះ ។

17

នៅចុងសតវត្សទី ១៣ អ្នកដំណើរជាតិចិនម្នាក់ឈ្មោះលោក ជីវ-
 តាកាន់ បានបញ្ជាក់ថា ផ្លូវខ្លាច “ លូប៉ាន់ ” ដែលស្ថិតនៅខាង
 ត្បូងរាជធានី ហើយមានជំរែប្រាង្គ ១០ នោះ មានលក្ខណៈដូចគ្នា
 នឹងប្រាសាទអង្គរវត្តដែរ ។ ហេតុដូច្នោះចាប់តាំងពីសម័យនោះមក

ប្រាសាទអង្គរវត្តមានលក្ខណៈកាន់តែច្បាស់ណាស់ ជាទិសប្រាប់ដំកល់
 ព្រះអង្គ ។ ហ្នឹងទៀតរឿងព្រេងខ្មែរបុរាណមួយនិទានពីព្រះរាជគុមារ
 ដែលព្រះឥន្រ្ទាធិរាជទ្រង់ត្រាសបញ្ជា សូមឱ្យយាងចុះមកយោងយក
 កំណើតជាមនុស្សលោក ។ លុះដល់ព្រះរាជគុមារមានវ័យចំរើន
 រឿង ទើបព្រះឥន្រ្ទាធិរាជត្រាស់ប្រើឱ្យទេពស្ថាបត្យករ វិស្វករ ឬ
 ភិស្តករ មកទិម្មិតជាប្រាសាទអង្គរវត្តទុកជាវាំងស្តេចដែលប្រកប
 ដោយលក្ខណៈ សណ្ឋានទ្រង់ព្រាយដូចគ្នាសុទ្ធសាធនិន្ទ ស្ថាន
 ភូតិ “ តារតីង្សតាំង ព្យាង ជាន់ ” ដើម្បីជាវិសនដ្ឋានថ្វាយដល់
 ព្រះរាជគុមារ ហើយនឹងសម្រាប់ដំកល់ព្រះរូបនៃព្រះអង្គ ដែលគេ
 ទុកថ្វាយព្រះរាជទេព ឬទេវរាជ គ្រោយពេលព្រះអង្គចូលទិវង្គត ។

ពិពណ៌នា

ប្រាសាទអង្គរវត្ត ស្ថិតនៅលើទីតាំងដ៏ប្រសើរជាងគេក្នុងប្រាសាទ
 បាទា ហើយជាចំងាយពីព្រៃជ្រក្បាលតារតីង្ស ដោយមានស្រះបោក្រណី
 ពីមុន ដែលជាហេតុញ្ជាឱ្យប្រាសាទនេះប្រាសផុតពីគ្រោះកាច

អន្តរាយ ដែលកើតឡើងពីការរុករានទម្រង់នៃរុករានជាតិជំនាន់ ។
 ប្រាសាទនេះ ស្ថិតនៅជាបូជនីយដ្ឋានរបស់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរគ្រប់កាល
 វេលា : នៅក្នុងបរិវេណប្រាសាទមានវត្តជាច្រើនដែលស្ថាបនាឡើង
 តាំងពីយុគនៃព្រះពុទ្ធសាសនា បែបហ៊ុនយានចាប់កកើតមានឡើង
 ម៉្លោះ ។ ភាពមាំមួននេះកាលជំនាន់ដើមសង្គមនៅលើដីលានធំមួយ
 ផ្នែកមុខប្រាសាទ ហើយក្រោយមក គេបានរំកិលបង្អិតទៅនៅ
 ចំហៀងបង្អួច ដើម្បីកុំឲ្យខូចខ្លះនៃប្រាសាទស្រុះរបស់ប្រាសាទ ។

ក្នុងការរៀបចំប្រាសាទនេះ គេបានបំពេញថែសក់កម្មក្នុងកិច្ច
 ប្រតិបត្តិការចាប់តាំងពីព្រលការល្អិតប្រាស ពង្រីកដីទាំងតំបន់
 ជាច្រើនម៉ែត្រត្រីគុណ ដើម្បីរកវិធីដោះស្រាយធ្វើយ៉ាងដូចម្តេចឲ្យ
 ប្រាសាទបានជាប់មាំទាំងយូរអង្វែង ហើយនិងការរៀបចំជាក់ឲ្យ
 មានសណ្តាប់ធ្នាប់ឡើងវិញ ឲ្យទ្រង់ថ្មលំអីក្បែរដែលចូលទៅកាន់
 ប្រាសាទ ។

ប្រាសាទអង្គរវត្តជាវិមានមួយ ដែលអាចយកទៅប្រៀបធៀប

នឹងអច្ឆរិយវត្ថុដែលមនុស្សប្រឌិតដ៏ធំ ៗ ល្អ ៗ ជាងគេក្នុងសាកលលោក
 ដោយប្រាសាទនេះមានលក្ខណៈធំទូលាយ នៅគង់វង្សជាងវិមាន
 ទាំងឡាយ ជាពិសេស ដោយមានលក្ខណៈនៃថវិកាស្ថាបត្យកម្ម
 ល្អឆើតឆាប់គេទាំងអស់ ។ ម្យ៉ាងទៀត ប្រាសាទអង្គរវត្តអាចចាត់
 ទុកជាសិល្បៈត្រួតវិទ្យា ដោយសំអាងទៅលើខ្នាតផែនទីសំរិតសំអាង
 ត្រឹមត្រូវសមស្របក្រែលង ទៅលើសហមាត្រដែលមានសុខដុមរមនា
 និងការបរិសុទ្ធនៃរេខាស្ថាបត្យកម្មយ៉ាងកម្រ ដែលខ្មែរយើងពុំសូវបាន
 ជួបប្រទះផងឡើយ ។ ភាពពិបាកសំរាប់ស្ម័គ្រស្មាញនៃសិល្បៈ
 វិស័យនៃការធ្លាក់ប្រកបនូវភាពរហ័សយ៉ាងចំណាត់ ដែលមានវិស័យ
 ហាក់ដូចជាមិនបានផ្គុំផ្គងទេ ទាំងអស់នេះអាចចាត់ទុកជាទីស្ងើច
 សរសើរក្រៃពេកណាស់ ។

ព្រះវិហារអង្គរវត្ត អាស្រ័យនៅលើអ័ក្សទាំងឡាយដែលកើត
 មានឡើង អាចទុកជាវិមានមួយប្រកបដោយការចាក់ទង់យ៉ាងជិតស្និទ្ធ
 ទៅនឹងទស្សនទាន “ ឡាតាំង ” ដែលសំអាងទៅលើឯកភាពនឹង

សណ្តាប់ធ្នាប់បុរាណ ដែលកើតមកពីសម័យមាណ ។ ភាស្រីយ
ហេតុដូច្នោះ ប្រាសាទអង្គរវត្តសឡូយើញនូវថ្មីនៃពលានុភាពនិង
វិចារណញាណរបស់ខ្មែរយើងសម័យបុរាណ ។

ចាប់តាំងពី គ. ស. ១៨៦៦ មក លោក ជំសុន ជាតិអង្គរគូស

បានសង្កេតឃើញថា ប្រាសាទអង្គរវត្តជានិមិត្តរូបនៃភ្នំព្រះសុរេមរ
ដែលជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃសកលវិប ។ អ្នកស្រី កូរាល រមេសត
បានបញ្ជាក់ស្របនឹងលោក ជំសុន ថាមណ្ឌលទាំង ៧ នៃប្រាសាទ
កណ្តាលមានលក្ខណៈដូចគ្នានឹងមណ្ឌលទាំង ៧ នៃផ្ទាំងសិលាខ្ពស់
នៃភ្នំព្រះសុរេមរ រាងហោងទាំងបីនៃប្រាសាទដូចគ្នានឹងហោងទាំង ៣
ជាន់នៃដី ទឹក ភ្លើង ខ្យល់ ហើយនៅហោងទាំង ៣ នេះមានភ្នំព្រះ-
សុរេមរ ហើយទីបំផុតស្រះដែលពេញទៅដោយទឹក មានលក្ខណៈ
ដូចគ្នានឹងមហាសមុទ្រ ។

ចំពោះផែនទីអង្គរវត្ត សឹងមានការដោះស្រាយជាមជ្ឈន្តិកភាព
បញ្ចូលនូវរូបមន្តនៃសាជីជ្រុងប្រកបទៅដោយថ្នាក់ ហើយនិងព្រះ-

នឹងអង្គការក្នុងដែលមនុស្សប្រឌិតដំបូង ៗ ល្អ ៗ ជាងគេក្នុងសាកលលោក
 ដោយប្រាសាទនេះមានលក្ខណៈធំទូលាយ នៅគង់វង់ល្អជាងវិមាន
 ទាំងឡាយ ជាពិសេស ដោយមានលក្ខណៈនៃថវិកាស្ថាបត្យកម្ម
 ល្អឆើតឆ្នាំងគេទាំងអស់ ។ ម្យ៉ាងទៀត ប្រាសាទអង្គរវត្តអាចចាត់
 ទុកជាសិល្បៈត្រួតវិទ្យា ដោយសំណង់ទៅលើខ្នាតផែនទីសំរិតសំរាង
 ត្រឹមត្រូវសមស្របនៃក្រលែង ទៅលើសហមាត្រដែលមានសុខដុមរមនា
 និងការបរិសុទ្ធនៃរោងស្ថាបត្យកម្មយ៉ាងកម្រ ដែលខ្មែរយើងពុំសូវបាន
 ដួចប្រទះផងឡើយ ។ ភាពពិបាកសំរាប់ស្ម័គ្រស្មាញនៃសិល្បៈ
 វិស័យនៃការធ្លាក់ប្រកបនូវភាពរហ័សយ៉ាងចំណាន ដែលមានវិស័យ
 ហាក់ដូចជាមិនបានផ្គុំផ្គង់ទេ ទាំងអស់នេះអាចចាត់ទុកជាទិស្វីច
 សរសើរនៃក្រពេកណាស់ ។

10

ព្រះវិហារអង្គរវត្ត អាស្រ័យនៅលើអីក្សទាំងឡាយដែលកើត
 មានឡើង អាចទុកជាវិមានមួយប្រកបដោយការចាក់ទង់យ៉ាងជិតស្និទ្ធ
 ទៅនឹងទស្សនទាន “ ឡាតាំង ” ដែលសំណង់ទៅលើឯកភាពនឹង

សណ្តាប់ធ្នាប់បុរាណ ដែលកើតមកពីសម័យមហានិទ្ទេស ។ គាស្រីយ
ហេតុដូច្នោះ ប្រាសាទអង្គរវត្តសឡាយើញទូទៅផ្ទៃនៃពលានុភាពនិង
វិចារណញាណរបស់ខ្មែរយើងសម័យបុរាណ ។

ចាប់តាំងពី គ.ស. ១៨៦៦ មក លោក ជំសុន ជាតិអង្គរគ្រូស
បានសង្កេតឃើញថា ប្រាសាទអង្គរវត្តជាខ្នងរួចនៃភ្នំព្រះសុរេមរ
ដែលជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃសកលទ្វីប ។ អ្នកស្រី កូរាល មេស៊ីត
បានបញ្ជាក់ស្របនឹងលោក ជំសុន ថាមណ្ឌលទាំង ៧ នៃប្រាសាទ
កណ្តាលមានលក្ខណៈដូចគ្នានឹងមណ្ឌលទាំង ៧ នៃផ្ទាំងសិលាខ្ពស់ ។
នៃភ្នំព្រះសុរេមរ រាងហោងទាំងបីនៃប្រាសាទដូចគ្នានឹងហោងទាំង ៣
ដាននៃដី ទឹក ភ្លើង ខ្យល់ ហើយនៅហោងទាំង ៣ នេះមានភ្នំព្រះ-
សុរេមរ ហើយទីបំផុតស្រះដែលពេញទៅដោយទឹក មានលក្ខណៈ
ដូចគ្នានឹងមហាសមុទ្រ ។

ចំពោះផែនទីអង្គរវត្ត សឹងមានការដោះស្រាយជាមជ្ឈមណ្ឌលភាព
បញ្ចូលទូទៅរួមនៃសាជីជ្រុងប្រកបទៅដោយផ្ទុក ហើយនិងព្រះ-

វិហារនៅទីស្មើត្នា ដែលផ្សំគ្នាជាអារាមសន្តិវិបលោកយោងទៅតាមទ្វារ
 ក្រុងខាងកើតនិងខាងលិច ។ ដូច្នេះប្រាសាទអង្គរវត្តជាសាជីព្យជាន់
 ដែលនៅជាន់ទីមួយ ។ មានកំណត់ព្រំដែននឹងរោងថែវចាំនិច្ចាយ
 ដែលមានទ្វារធំ ១ បួន ហើយនិងបណ្តាលមុម ។ លានខាងលើ
 មានរាង ៤ ជ្រុងស្មើផ្សំបង្កើតជាប្រាសាទបញ្ចាស្នូល គឺមានមណ្ឌប
 មួយខ្ពស់នៅកណ្តាល, ៤ ទៀតនៅខាងមុមចាំនិច្ចាយ ៤ ,, ។ មានពីរ
 ទៀត សហទាក់ ពីខាងមុខចាំនិច្ចាយ ៣ ខែលាន មានសណ្ឋានទ្រង់
 ប្រាយរាង ៤ ជ្រុងទ្រង់ បណ្តោយទៅខាងលិច ។ លានចាំនិច្ចាយ
 ដែលមានសណ្ឋានដូច្នោះ បើតាមការយល់ គឺដើម្បីទុកសម្រាប់
 ស្ថាបនានៅជាន់ទី ២ នូវប្រាសាទបណ្តាលយ នៅជាន់ទីមួយមាន
 អគារពីរទៀតរាងជាប្រាសាទ នៅអមអារាមដែលខ្លួនគ្នាជាតាកប្បាទ
 ដោយថែវចាំនិច្ចាយ ។

ស្រះបោក្ខរណ៍

ពីខាងក្រៅបរិវេណនៃកំពែងប្រាសាទអង្គរវត្ត គឺតែង ទី ៤

ដោយរាប់តែកណ្តាលមក ,, មានស្រះបោករណីត្បូងជុំវិញ ។ ស្រះ
នេះមានទ្រឿងថ្មជាថ្នាក់ ។ ដូចគ្នាដំណើរ ហើយរចនាជាក្បាច់ជើង
ទៀនត្បូងជុំវិញបរិវេណស្រះទាំងអស់ មានប្រមាណ ៥ គីឡូម៉ែត្រ ៥០០ ។
ស្រះនេះនៅជាប់គ្នាពីមួយទៅមួយ ដែលកាលសម័យបុរាណគេទុក
សម្រាប់ដឹកជញ្ជូនសិលាសម្ភារ ដែលយកមកតាមស្ទឹង ។ ឯខាង
លិចវិញ ជាប់គ្នាដោយទ្រូងថ្មលំក្រាលថ្មដែលមានបណ្តោយ ២០០ ម៉ែត្រ
ទទឹង ១២ ម៉ែត្រ ទ្រូងថ្មលំក្រាលកាន់ប្រាសាទនេះ ត្រូវតុបតែងលំអ
ដោយសសរធំ ។ ខ្ពស់ស្រឡះ ដែលនៅខាងចុងមានក្បាច់រចនាដ៏ល្អ
វិចិត្រ ។ ក្នុងពពួកសសរទាំងនេះ មានសសរខ្លះមាននៅសល់នៅ
ឡើយ ជាពិសេសសសរបញ្ជូរនៅតាមទ្រឿងទាំងសងខាងដំណើរ
ដែលចុះទៅក្នុងផ្ទៃទឹកស្រះ ។ ភ្នំចំបង់ទាំងឡាយទ្រូងថ្មលំក្រាលទៅ
កាន់ប្រាសាទ , ថែកខាងផ្លូវធម្មតា គេឃើញមានលាន ១ រាងជា
កាកបាទ ។ នៅអមសងខាងផ្លូវថ្មលំក្រាលទាំងពីរមានបង្គោលដែនគោ
ដែលមានជើងទៀនរចនាជាក្បាច់យ៉ាងល្អសុទ្ធសាធ ។

កំពែងក្រៅ

កំពែងក្រៅប្រាសាទអង្គរវត្ត ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ហើយបិត
 នៅដាច់ឆ្ងាយពីមាត់ស្រះដោយទីប្លាមួយ ប្រវែងទទឹងប្រមាណជា
 ៣០ ម៉ែត្រ នៅចំអីក្សប្រាសាទ ដាច់ទឹងកំពែងនេះ មានរោងថែវ
 ទទឹងក្លោងទ្វារមួយប្រវែងប្រមាណជា ២៣៥ ម៉ែត្រ ។ នៅក្នុងរោង
 ថែវទទឹងក្លោងទ្វារនេះ មានក្លោងទ្វារមួយយ៉ាងធំហៅ "គោបុរៈ" ប្រកប
 ដោយកំពូលប្រាង្គ ៣ និងទ្វារចូល៣ដែរ ធ្វើពីវត្ថុធាតុរាងជាតាកបាទ,
 ព្រះពន្លាខាងចុងពីរ សម្រាប់ឡើងជិះលើខ្នងដំរី និងរោងថែវបន្តិច
 ត្នាជាច្រើន ។

ចំណែកឯផ្លូវខាងចុងរោងថែវទទឹងក្លោងទ្វារវិញនោះ សឹងបិទ
 នៅត្រង់ត្រឡែងវែកវែងល្ងង់មុខនឹងហោជាង ។ ប៉ែកដែលបែរចេញ
 ទៅរករោងថែវ ត្រូវបិទជិតដោយទ្វារបញ្ឆោតជាច្រើនដែលតុបតែង
 យ៉ាងល្អវិសេស ។ ទ្វារទាំង ៣ នៃក្លោងទ្វារធំចូលទៅកាន់ប្រាសាទ
 អង្គរវត្តនេះ អាចផ្តល់ឲ្យមានផ្លូវចរាចរណ៍ចេញចូលបានដោយងាយ

ហើយសុទ្ធសឹងតែមានកំពូលប្រាង្គមួយពីលើទាំងអស់ តែកំពូលប្រាង្គ
 ទាំងនោះត្រូវបាក់កំបុតទាំងអស់ ។ ជាន់លើខ្លះដែលមានស្នាម
 សណ្តកថ្មជាបន្តបន្ទាប់គ្នានោះ ឥឡូវនេះរលីវិនាសបាត់បង់គ្នាសល់។
 រោងថែវទាំងឡាយ ផ្នែកដែលថែរនោះទៅរកប្រាសាទ មានជញ្ជាំង
 ជិតឥតបង្អួច បិទយ៉ាងជិតស្នូល ថែមទាំងតុបតែងរចនាជាក្បាច់ក្បាច់
 ក្បាលជញ្ជាំងនិងចំរើនរូបទេពអប្សរទាប ។ ជារបៀបក្បាច់វិចិត្រសិល្បៈ
 គ្រឿងព្រំ ។ រោងថែវទាំងនេះចង្អៀតណាស់ មានទទឹងតែ
 ២ ម៉ែត្រ ២០ ហើយមានព្រំដែនខាងក្រៅកំណត់តែគ្រឹមជួរសសរ ៤
 ជ្រុងស្មើមួយជួរ ដែលមានល្ងង់ចំហៀងទ្រង់ច្រាយជាពងក្តោងតែ
 ពាក់កណ្តាល ពីលើសសរទាំងនេះ នៅអមសរសរខាងរោងថែវ ។
 ឯស្នាមដំណែលនៃល្ងង់ចំហៀងនេះ នៅសល់តែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ។
 ការបាត់បង់នូវល្ងង់ចំហៀងនេះ អាចបំបាត់ចោលស្រទ្រុះនូវភាគឃ្នុំ
 ផ្នែកណាមួយនៃសសរទាំងនោះ ហើយថែមទាំងធ្វើឲ្យខូចខាតនូវ
 សហមាត្រទាំងស្រុងនៃក្តោងទ្វារធំនេះ ។

បើទស្សនាកំពែងទាំងមូលចំពីមុខ ហាក់ដូចជារបាំងអ្វីមួយគ្រប
ដណ្តប់បាំងបិទប្រាសាទទាំងមូល ឲ្យយូរគណនាការពិនិត្យនៃអ្នក
ដំណើរ ដែលចូលចិត្តមើលនូវរូបភាពទូទៅនៃប្រាសាទដោយមាត្រា
សាស្ត្រ ។

នៅចំអីក្បែរនៃល្វែងខាងលិចដែលនៅជ្រុងខាងជើង មាននាគ ១
ធំសំបើមអស្ចារ្យ បញ្ជាក់ឲ្យយើងយល់ច្បាស់នូវគុណសម្បត្តិដ៏វិសេស
វិសាលក្រៃលែងនៃក្បាច់រចនាអង្គរវត្ត ។

ក្បាច់ក្បាលសសរនិងក្បាច់លើផ្ទាំង សឹងប្រកបដោយភាព
ចំហៀងដ៏បរិសុទ្ធ ដូចគ្នានឹងក្បាច់សិល្បៈនៃប្រទេសក្រិកដែរ ។
ឯចំណែកសសរ ៤ ជ្រុង ដែលផ្តោបជាប់ទៅនឹងជញ្ជាំងដូចជាមេទ្វារ
ខាងលើដែលនៅគង់វង់ល្អគ្រាន់បើ ដូចជាក្បាច់ទ្វារខាងកើតជាដើម
សឹងតែមានសុខុមាលភាពយ៉ាងចំណាន ។

មុខខាងកើតនៃពេងថែវទាំងឡាយ បញ្ជាក់ឲ្យកាន់តែច្បាស់
លាស់ទៅទៀត នូវភាពនៃការចាប់អារម្មណ៍ និងការសម្រស់ដ៏ល្អឥត

ដែរ , បង្អួចទាំងឡាយសឹងប្រកបដោយកូនសសរ ជើងទៀនក្រឡឹង
 យ៉ាងស្អាត ហើយមានចម្រើនធ្លាក់ជារូបសត្វគ្រប់យ៉ាងដាក់បង្កើត
 ពីលើ នៅអមសងខាងរូបទេពធីតាទាំងឡាយ ។ រូបទេពធីតា
 ទាំងនោះ នៅគង់វង់ល្អនៅឡើយ ហើយជួនកាលនៅផ្គុំគ្នាជាក្រុម
 ពីរ ឬបី ។ ម្យ៉ាងទៀតរូបទេពកញ្ញានេះក៏ចាត់ទុកជារូបដ៏ល្អមួយ
 ផ្នែកក្នុងពួករូបទេពធីតាទាំងឡាយនៃប្រាសាទអង្គរវត្តដែរ ។

គំនិតនេះទៅយើងនឹងទាញចេញក្នុងអស់លោកអ្នក ទៅទស្សនា
 ត្រួស ។ ខ្ញុំក្លោងទ្វារធំ ។ ទាំងឡាយ នៅកំពែងទី ៤ នៃអីក្សបន្ទាប់
 បន្សំទាំងបី ព្រោះថាមិនសូវមានទណេកទៅទស្សនាឡើយ ។ នៅ
 កន្លែងខ្លះមានសហមាត្រដ៏ទុក្ខមតែមិនទាន់ហើយនៅឡើយ ជាពិសេស
 ប៉ែកខាងក្នុងនៃក្លោងទ្វារ , ក្លោងទ្វារទាំងនោះមានរាងបួនជ្រុង
 ទ្រវែង ត្រង់ត្រឡែងកែងល្វែងមុខនិងល្វែងចំហៀង ហើយថែមទាំង
 តូចជាងក្លោងទ្វារខាងលិចជាច្រើនផង ។ គេដើរឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះ
 វិហារកណ្តាលបួនដែរ ដោយផ្លូវជើងដែលត្រាយក្នុងគុម្ពាគ្រប់គ្រង

ច្រើន ហើយទិដ្ឋភាពពីក្លោងទ្វារខាងជើងទៅលើស្រះនិងភ្នំបាវខ្ពង
ជាទីចេតនាក្រែកលែង ។

វិញ្ញាណសាស្ត្រអង្គវិវិធិ

ក្នុងខណៈដែលជ្រកក្រោមម្លប់ដ៏ត្រជាក់នៃក្លោងទ្វារទំសបស្នឹម
អ្នកស្ស្សនាខាំដំឡាយ រោចក្រឡេកមើលតាមរង្វង់នៃក្លោងទ្វារធំ ទូរ-
ស្ស្សសែននៃព្រះអាទិត្យ ដែលនេះចាំមកលើទ្រូងថ្នល់និងគ្រួសារ
អង្គវិវិធិល្បីល្បាញ លើសលប់ពេញសាកលលោក ។ ទ្រូងថ្នល់
នេះសង់លើដីលើកមួយផ្នែកមានបណ្តោយ ៣៥០ ម៉ែត្រ ទទឹង៧ម៉ែត្រ
៤០ ចន្លោះសម្រាប់ដើរ ៨ ម៉ែត្រ ហើយនៅខ្ពស់ផុតពីដីរាបធម្មតា
ពីរទទឹង ១ ម៉ែត្រផង ។ នៅអមសងខាងទ្រូងថ្នល់ មានសំរិតសំអាង
រចនាដោយប្រកាន់ដៃរូបនាគ ដែលមានជាជើងទៀនទ្រូងក្រោមយ៉ាង
ល្អលើសលប់ ។ នៅពេលដែលព្រះអាទិត្យជះកាំរស្មីមកលើ
ពន្លឺដែលលេចរោមតាមរូបខ្លះជើងទៀនប្រកាន់ដៃនាគនោះ មាន
លំហោក់ដូចជាក្បាច់រិយាល ។ នៅសងខាងទ្រូងថ្នល់ដែលនេះ

មានជនណ្ហីប្រាំមួយប្រកបដោយក្បាលនាគបើកពពាវដូចជាផ្ចិត ។
តាមការពិនិត្យសន្តិក ជនណ្ហីប្រាំមួយនេះ មានលក្ខណៈហាក់
ដូចជាជួយជ្រែងកុំឲ្យចូលទៅទិញមូលទ្រព្យរលំ ជាពិសេសធ្វើឲ្យទ្រង់ចូល
នេះកុំឲ្យមានសភាពដដែល ។ ផង ។

នៅចំពាក់កណ្តាលចូល ទាំងឆ្នេងនិងទាំងស្តាំ គេឃើញមាន
ប្រាសាទតូចៗពីរបីមួយមកគ្នាតាមបណ្តោយទ្រង់ចូល ប្រាសាទ
តូចនេះ គេហៅថា ប្រាសាទបណ្តាលយ បើតាមភាសាចាស់ទុំ
ធ្លាប់ហៅថា “ ក្រយាចំអិន ” តែតាមការសន្តិកទូទៅ ប្រៀបប៉ាននឹង
វត្តដ៏តូចក្នុងសម័យបុរាណ ។ ប្រាសាទតូចៗនេះ មានលក្ខណៈដូចជា
សាលាសំណាក់ សម្រាប់ឲ្យអ្នកចូលទៅកាន់វត្តផ្លាស់សំលៀកបំពាក់
ចាស់ចោលហើយស្ងៀមពាក់ជាថ្មី មុននឹងចូលទៅកាន់វត្ត អាស្រ័យ
ហេតុនេះហើយបានជាមានប្រះពីរនៅជិតនោះ ដែលមានវិស័យហាក់
ដូចជាអណ្តូងនៅជិតសាលាដូច្នោះដែរ ។

ក្រៅពីនេះទីតាំងនៃប្រាសាទបណ្តាលយនេះ ដែលស្ថិតនៅក្នុង

ផ្នែកប្រាសាទសម័យដើមបែបបួរច្នោះ ជាការប្រសើរម្យ៉ាងដែលអាចឲ្យ
 សាសនិកជនទាំងឡាយ ឈៀងចូលទៅមើលក្បួនច្បាប់ផ្សេងៗ បាន
 ដោយងាយផង ។ ប្រាសាទនេះមានសណ្ឋានទ្រង់ច្រាយទាបបង្អួច
 ហើយមានសភាពប្រហែលគ្នាទឹងក្លាងទ្វារទាំង ៤ នៃប្រាសាទអង្គរវត្ត
 ដែរ ។ ទីតាំងក្នុងផ្នែកមួយនៃអង្គរវត្ត និងសហមាត្រដ៏ទាប លក្ខណៈ
 ទាំងពីរនេះបើតាមការពិចារណា ជាភាពរសេសរបស់ប្រាសាទ
 បណ្តាលនេះ ដែលថ្ងៃកខុសស្រឡះពីភាពប្រក្រតីនៃប្រាសាទ
 ទាំងឡាយ ។ យើងនឹងឃើញតទៅទៀត នៅក្នុងប្រាសាទអង្គរវត្ត
 ផ្សេងៗនៅក្នុងអាកាសសម័យថ្មីនៃរជ្ជកាលនេះដែរ នូវសាលសម្រាប់ប្រជុំ
 សាធារណជនឬសាសនិកជនទាំងឡាយ ។ នៅអមថ្នល់ដែលយើង
 ចូលទៅកាន់ប្រាសាទមានស្រះពីររាង ៤ ជ្រុងស្មើ ស្រះទាំងពីរនេះ
 មានតែស្រះមួយទេ ដែលមានមាត់ប្រាំងច្រោះថ្មហើយមានទឹកពេញ
 ដល់ពេល ។ បើកាលណាយើងឈរគង់មើលពីមុខខាងជើងឈៀង
 ខាងលិចស្រះនេះ ចោរទៅរកប្រាសាទ វែរ្យចក្កយើងនឹងបានជួប

ប្រទះទូរស្រមោលប្រាសាទទាំងមូលដ៏ល្អក្រែលែង ចោលទៅក្នុងទឹក
នឹងថ្កល់ដូចផ្កានឹកពាក់ ទីនេះហើយដែលទេសចររមែងចូលចិត្តថតរូប
របស់គេទុកជាអនុស្សាវរីយ ។

ឯក្នុងប្រាសាទវិញ សាងឡើងខ្ពស់ពីដីលានរាបស្មើធំពេងមួយ
ប្រកបទៅដោយកំពលតិណាជាតិទៀវខ្លី ហើយមានដើមឆ្មារជាច្រើន
ផ្ទុះលូតលាស់ទៅលើអាកាស ហាក់ដូចជាចង់ប្រកួតប្រជែងនឹងកំពស់
ប្រាសាទ ។ នៅជុំវិញប្រាសាទមានដើមស្វាយធំៗ ជាច្រើន
ចោលម្លប់ត្រឈឹងត្រឈៃក្រាលមកលើ ទីលាន ធ្វើឱ្យមានសភាព
ត្រជាក់ល្អិតជាងផ្លូវ ។

នៅមុខផ្លូវចូលទៅកាន់ព្រះវិហារ មានព្រះលានមួយខ្ពស់ចែកជា
ពីរឃ្នាក់ សណ្ឋានទ្រង់ច្រាយរាងកាកបាទ ដែលគេហៅថាព្រះលាន
កិត្តិយស នៅពេលបុណ្យនិងពេលហែក្បួនទាំងឡាយនាសម័យ
បុរាណ ព្រះលាននេះអាចក្លាយទៅជាវេទិកាមួយសម្រាប់ព្រះមហា-
ក្សត្រគង់ប្រថាប់ ហើយនៅវេលាយប់ជាតាកសម្រាប់បោះព្រះរាជទ្រព្យ

ផង ។ ក្បួនក្បាលជញ្ជាំងប្រកបដោយក្បាច់រចនាល្អវិចិត្រ មាន
សសរជាច្រើនទ្រព្យក្រោមប្រកាន់ដៃរូបនាគ ដែលមានលំអយ៉ាង
ស្រស់សោភ័ណ ។

✓ នៅខាងណោះ គេឃើញមានភាពផ្សំផ្គុំកម្ពុជនៃជាន់ទី ១ នៃ
អាជ្ញាធរប្រឹក្សា ជាន់ទីមួយ ។ មានពេនថែវត្រូវជុំវិញ ដែលមាន
ប្រវែងទាំងអស់ ១២០០ ម៉ែត្រ ។ ពេនថែវទាំងនេះចង្អៀតណាស់
ហើយមានសណ្ឋានទ្រង់ទ្រាយជាក់តែង យ៉ាងមាំមួនជុំវិញគ្រូព្រះវិហារ
កណ្តាល ។ នៅក្នុងព្រះវិហារកណ្តាលមានព្រះអាទិទេព អាសន
សាលាមួយ ដែលមានជ្រុងទំហំ ១០០ ម៉ែត្រ ។ ប្រវែងមិនលើសពី ៥ ម៉ែត្រ
ឡើយ ។

22

ការខ្វះភាពធំទូលាយគ្រប់កន្លែងដែលមានសារៈប្រយោជន៍ ជា
ពារិតលក្ខណៈមួយក្នុងពួកពារិតលក្ខណៈនានា នៃស្ថាបត្យកម្មរបស់
ប្រាសាទអង្គរវត្ត ម្យ៉ាងទៀតទស្សនវិស័យបែបនេះហាក់ដូចជាធ្វើឲ្យ
យើងយល់បានច្បាស់ថា ជាស្នាដៃនៃមនុស្សស្ថាបនាឡើយ ។

✓ ថែវខាងក្រោម ប្រកបដោយចម្លាក់យ៉ាងល្អល្បាញជាងគេ
 ដែលអ្នកទេសចរចូលចិត្តមើលនោះ មានទទឹងប្រវែង ១៨៧ ម៉ែត្រ
 និងបណ្តោយប្រវែង ២១៥ ម៉ែត្រ ។ ក្បែរទ្វារឬគោបុរៈសឹងមាន
 គូប្រាសាទបី ហើយភ្ជាប់គ្នាគ្រង់គ្រវែងកែងនៃល្វែងមុខ នៅទិស
 កើតទល់មុម ដែលមានជណ្តើរឡើងចុះ ដោយកូនប្រកបដោយរាង
 ក្បែរជាគ្របកណ្តាល ទទឹង ២ ម៉ែត្រ ៤៥ ✓ ។ ផ្នែកដែលថែវ
 ត្រូវទៅរកប្រាសាទ គ្មានបង្អួចទេ មានតែជញ្ជាំងជិតស្ងួត ។
 ឯចំណែកដែលឈមមកខាងក្រៅវិញនោះ គ្មានជញ្ជាំងទេ មានតែ
 សសរជ្រុង ៗ ជាច្រើនតែប៉ុណ្ណោះ ។ នៅផ្នែកខាងក្រៅនេះ មាន
 ល្វែងចំហៀងពីរខ្នង រាងក្បែរពាក់កណ្តាលបន្តិចតម្រូវពីលើសសរ
 ទាំងនេះ ។ ដំបូលរោងថែវទាំងអស់មានពណ៌ប្រផេះធ្វើពីថ្មសណ្ឋាន
 ជាក្បឿងប្រក់ពីលើគ្នា ។

23

មើលពីចម្ងាយគេឃើញកំពូលប្រាសាទទាំងឡាយនៅមុមនៃបរិវេណ
 ទី ២ ដែលបាក់កំបុតខ្លះ និងកំពូលទាំងឡាយនៃប្រាសាទកណ្តាល

មានភាពហាក់ដូចជាផុសអណ្តែតលេចឡើងលើអាកាសវិហាស៍។
កំពូលប្រាសាទមានសណ្ឋានរៀមូលស្រួចទៅលើ ហាក់ដូចជា
ដ្ឋានយូកក្រពុំទើបលេចចេញពីទង ហើយប្រកបដោយក្បាច់រចនា
យ៉ាងល្អពិតប្រាកដ ។

✓ កំពូលប្រាសាទនីមួយៗ ចែកជា ៤ ជាន់ បន្តបន្តតម្រុក
ពីលើគ្នា ។ នៅជាន់នីមួយៗ មានរូបស្រីទេពអប្សររាងទន់ភ្លន់
លូតល្អឈរទន្ទាំ វិស័យហាក់ដូចជាមានជីវិតរស់រវើក ហើយនិងមាន
ក្បាលខាតបើកតារយ៉ាងកាចសាហាវ ឈមមុខទៅរកទិសទាំង ៤ ។
នៅកំពូលប្រាសាទមានគ្របកដ្ឋានយូក ៣ ស្រទាប់ទ្រុឺតគ្រោមកំពូល ។
តាមរូបថតម្នាក់ក្នុងប្រាសាទបាយ័នបានបញ្ជាក់ថា នៅលើកំពូល 24 00
ទាំងនេះ មានកំពូលចុងបង្អស់ទៀតធ្វើពីសិវិទ្ធិជារបៀបលំដៃ ៤
ត្រីសូលី ។

✓ រោងថែវនៃបរិវេណទី ២ មានរលោយ ១១៥ ម៉ែត្រ ទទឹង
១០០ ម៉ែត្រ ភ្ជាប់គ្នានឹងរោងថែវនៃបរិវេណទី ៣ ត្រង់ជ្រុងខាងលិច

អវលោកិតត្រៃសតនៅលើពាកាសវេហាស ។

✓ ឯចំណែករោងថែវទាំងពីរនៅចុងខាងជើងនៃខាងត្បូងវិញ
មានទទឹងប្រវែង ២ ម៉ែត្រ ៧០ ✓ ។ ផ្នែកខាងក្រៅមានជញ្ជាំងជិត
ប៉ុន្តែចំណែកដែលឈមទៅរកទីលានវិញ មានសសរពីរជួរ តែគ្មាន
ជញ្ជាំងឡើយ ។

✓ ល្វែងទាំងពីរដែលខ្វែងគ្នាជារាងកាកបាទនោះ មានកាត់
ទូលាយជាងគេ ល្វែងកណ្តាលមានទទឹង ៣ ម៉ែត្រ ១៤ ។ រួមជា
មួយទទឹងល្វែងទាំងពីរផងមានប្រវែង ៧ ម៉ែត្រ ៧០ ✓ ។ នៅជ្រុង
ទាំងឡាយនៃគ្រឿងកែងមានផ្ទៃទំនេររាងជាគោងទឹកបូជាលាន ដែល
មានផ្នែកខាងក្រោមប្រកបដោយក្បាប់ចម្លាក់ជាច្រើន ហើយមាន
ជណ្តើរតែមួយសម្រាប់ចុះទៅក្នុងគោងទឹក ។ នៅរដូវវស្សាគោង
នោះសឹងពេញដោយទឹក ប៉ុន្តែផ្ទៃទឹកមានកំរិតមិនហួសពីកាំជណ្តើរ
ខាងលើគេនោះឡើយ ។ ជំបូលធំ ៗ ដែលខ្វែងគ្នាជាកាកបាទ
នោះ កាលពីសម័យបុរាណ មានពិភានឈើធ្លាក់ក្បាប់ដកចន្ទ ។

ឯតំភាននោះ សព្វថ្ងៃមាននៅសល់ខ្លះនៅឡើយ តំភាននោះទៅ
នៅក្នុងកណ្តាលនៃល្វែងចំហៀង គេឃើញមានតំភានថ្មសុទ្ធ ។
ដែលខ្ញុំកម្រក្សណ៍លាបទឹកមាសមានពន្លឺភ្លឺផ្ទុកៗ ។ នៅតាមក្បាច់
ក្លានទ្វារគេឃើញរូបព្រះនារាយណ៍ ជាជំនួយដល់ការកូរសមុទ្រ
ទឹកដោះ ទ័ងព្រះអាទិទេពមួយអង្គផ្តល់នាគរាជឈ្មោះ “ អាទន្ទ ”
ជាពិសេសនៅតាមជើងសសរ មានរូបមហាឥសីអង្គុយពត់ក្នុង
ការវាធមិ ដៃទាំងពីរប្រណាម្យសំពះទៅមុខ ។ ចាប់បន្តព័កនៃន័
នេះមក អ្នកទស្សនាទាំងឡាយនឹងមានមនោសញ្ចេនា ស្ទើរចសរ-
សើរក្បាច់រចនា នៃស្រីទេពអប្សរដែលមានកក្រួញញឹមច្រឹមច្រើយ
ហាក់ដូចជាវិករាយនឹងទទួលទស្សនិកជន ព្រមទាំងស្ទើរចសរសើរ
ដល់ថ្វីដៃនៃស្ថាបត្យករ ដែលចេះក្រឡឹងជើងទៀនបង្ហូរឲ្យមានក្បាច់
ក្សរមូលក្រឡឹង មានវិស័យដូចជាក្រឡឹងឈើធម្មតា ។ ✓ ជញ្ជាំង
ពេងថែវទាំងឡាយ សឹងប្រកបដោយក្បាច់រចនា ដែលធ្លាក់បំផុស
លើផ្ទាំងសិលាយ៉ាងល្អឆើតឆាយ ដែលស្ថិតនៅជុំគតិការអន្តរាយ

ដោយជំករភ្លៀង ។ ម្យ៉ាងទៀតអ្នកត្រូវអញ្ជើញចូលទៅរោងថែទាំ
អ្នកនឹងឃើញព្រះបដិមាករជាច្រើនអង្គ ដែលគេហៅថា “ ព្រះពាន់ ”,
នៅពីស្តាំដៃនៃទ្វារចូល ។ ព្រះពុទ្ធរូបទាំងអស់នេះ គេបាននាំយក
ពីកន្លែងផ្សេង ។ មកដឹកលំទុកនៅទីនេះ តាំងពីសម័យក្រោយ
អង្គរវត្តម្ល៉េះ ។ បើបានទស្សនាព្រះពុទ្ធរូបរួចហើយ សូមអញ្ជើញ
✓ ដើរតាមល្វែងខាងជើងនៃរោងថែទាំ អ្នកនឹងបានដល់កន្លែងមួយ
ហៅថា “ កន្លែងគក់ទ្រូង ” ព្រោះនៅកន្លែងនេះកាលណាគេ
គក់ទ្រូងទៅ គេនឹងឮសំឡេងលាន់ខ្លីមកវិញជាមិនខាន ✓ ។ ផុតពី
កន្លែងនេះទៅមានធម្មមន្ទីរមួយនៅខាងជើង ហើយនឹងមានធម្មមន្ទីរ
មួយទៀតនៅខាងត្បូងព្រះពាន់ ។ ឡើងផុតពីទីនេះមួយថ្នាក់ទៅ
អ្នកនឹងបានឃើញប្រាសាទកំពូលប្រាំ ដែលគេធ្លាប់ហៅថាប្រាសាទ
“ បា កាន ” ដែលនៅខ្ពស់ជាងគេហើយមានជណ្តើរ ៣៧ កាំ ✓ ។
ចំណែកឯទី៣ ដែលនៅអមបរិវេណទី ២ និងទី ៣ ពុំសូវ
មានវត្ថុអ្វីចំឡែកទេ មានតែរាងហាលវែងៗតែប៉ុណ្ណោះ ។

នៅក្នុងទិដ្ឋាននេះមានបណ្តាលយធំៗ ពីរ ប្រកបដោយក្លាន់ទ្វារពីរ
ព្រមទាំងមានចម្រើនបង្អួចជាច្រើន នៅលើខាងមុខ ។

ក្រៅពីនេះ យើងត្រូវរាប់មកកាន់រោងថែវខាងជើងវិញនៅមុខ
ព្រះពាន់ យើងនឹងបានជួបប្រទះផ្ទាំងសិលាចារឹកមួយផ្ទាំង ដែល
សាងឡើងក្រោយសម័យអង្គរវត្ត រួចយើងត្រូវត្រឡប់ថែវមកខាងឆ្វេង
ឡើងតាមជណ្តើរស៊ីម៉ង់ត៍ ដែលមិនអីលដូចជណ្តើរនៅឥក្សកណ្តាល
ហើយដើរតម្រង់ទៅថ្នាក់ទី ៣ ។

រោងថែវនៃបរិវេណទី ៣ មានទទឹង ២ ម៉ែត្រ ៤៥ ផ្នែកខាង
ក្រៅមានជញ្ជាំង ផ្នែកខាងទិដ្ឋានមានបង្អួចចម្រើនជាច្រើន ។
ថែវនេះគ្មានរាងហាលទេ មានតែរូបទេពកញ្ញាជាច្រើនដែលមាន
សក់តុបតែងលំអល្អិតៗ គ្នាជាគន្លឹះ ។ ទិដ្ឋភាពពីជើងបន្ទប់មុខ
ខាងជើង ធៀងខាងលិច នៅវេលាថ្ងៃទេរ និងពីមុខខាងជើងធៀង
ខាងកើត នៅវេលាយប់ខែភ្លឺស្រឡះចាំងជះលើវិមានកណ្តាល អាច
ផ្តល់ដល់យើងនូវការចាប់អារម្មណ៍មួយ យ៉ាងអស្ចារ្យ ដែលមិនអាច

បំភ្លេចបាន ។ នៅផ្នែកខាងក្រោមប្រាសាទវិញ មានភាពមាំ
 ទូលាយអស្ចារ្យចែកជាពីរជាន់ កំពស់ទាំងអស់១៣ម៉ែត្រ រាង ៤ ជ្រុង
 ស្មើដូចគ្នាទឹងបញ្ចូលដែលមានជ្រុងនិមួយៗ ប្រវែង ៦០ ម៉ែត្រ ។
 ជណ្តើរទាំងអស់ដែលសម្រាប់ឡើងទៅកាន់ប្រាសាទ សឹងប្រកប
 ដោយកាំជាជាន់ជាថ្នាក់ សណ្ឋានទ្រង់លយទៅមុខនៅពីលើផ្នែក
 ខាងក្រោមនេះបន្តិច ។ ជណ្តើរទាំងនេះចោតៗ ណាស់ ខ្លះមាន
 ជម្រាលដល់ទៅ ៧០ អង្សា ហើយមានបង្អួចតែមួយផង ។ នៅពីលើ
 ផ្នែកខាងក្រោមនេះ គេជួបប្រទះរោងថែវជាច្រើន ។ រោងថែវ
 និមួយៗ មានគោបុរៈជាអ័ក្ស ប្រកបដោយមុខក្លោងទ្វារមានសសរ
 ជាច្រើន ។ ក្នុងគូប្រាសាទទាំងមូលមានតែរោងថែវទាំងនេះទេ
 ដែលត្រូវការស្នៃនៃព្រះអាទិត្យចាំងចូលទាំងសងខាង ទាំងព្រឹក
 ទាំងល្ងាច ។ តទីអាចចូលទៅបំភ្លឺក្នុងរោងថែវទាំងនេះបាន អាស្រ័យ
 ដោយបង្អួចចម្រើននៅតាមជញ្ជាំង និងប្រឡោះសសរពីរជួរនៃល្ងាច
 ទាំងដំបូង ។ ។ នៅចំកណ្តាល មានគូប្រាសាទស្មើមួយដំបូងគេ

កំពស់ ៤៤ ម៉ែត្រ ផុសលេចចេញពីទ្រុឌទាំងចុងនៃដំបូល ដែល
ខ្វែងគ្នាជាកាកបាទ ប្រកបដោយហោណាំងពីរផង ។ ប្រាង្គនេះ
មានកំពស់ពីទ្រុឌថ្នល់ខាងមុខចំនួន៦៥ ម៉ែត្រ ហេតុដូច្នេះប្រាង្គនេះ
ខ្ពស់ជាងគេ ✓។

ក្នុង១ណោះដែលយើងដើរវង់តាមលានដែលព័ទ្ធជុំវិញជាន់ទី ២
យើងនឹងបានឃើញក្បាច់លំអ នៃក្លោងទ្វារចូលទាំងឡាយនៃរោងថែ
បរិវេណប្រាសាទ ហើយជាពិសេសយើងនឹងបានឃើញក្បាច់
ក្លោងទ្វារខាងកើតនៃរោងថែវខាងជើង និងក្បាច់ក្លោងទ្វារចូល
កណ្តាលនៃរោងថែវខាងត្បូង ។ ឆ្ងាយពីទីនេះបន្តិចមក យើងនឹង
បានជួបប្រទះគោរាជ្យទៀត នូវក្បាច់ក្លោងទ្វារនៃប្រាង្គមុមទាំងឡាយ
នៃក្រុមប្រាសាទកណ្តាល ដែលនៅក្នុងចំណោមក្លោងទ្វារទាំងនេះ
មានតែក្បាច់ក្លោងទ្វារខាងជើងរៀងខាងកើតទេ ដែលមានឆាកចំបាំង
ទាំងឡាយដ៏ច្រើន ហើយជាពិសេសនៅគង់វង់ល្អជាងគេ ។ នៅមុខ
ខាងលិច អមសងខាងអ័ក្សផងនោះ មានបណ្តាលយក្ខត ។ ពីរ

ប្រកបដោយទ្វារពីរនឹងបង្កប់បញ្ជាក់ជាច្រើន ។

បណ្តាលយនេះ មានទ្រូងថ្មលមួយរាងជាកាកបាទ ហើយមាន
សសរខ្លីៗ ជាច្រើនសម្រាប់ទល់ទ្រូងផង ។ ជណ្តើរចុះមក
ជាន់ទី ៣ មិនសូវចោតដូចជណ្តើរទាំង ១១ ឯទៀត ។ ទេ ជម្រាល
ប្រហែល ៥០ អង្សាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែអ្នកទស្សនាចូលចិត្តចុះតាម
ជណ្តើរអ័ក្សខាងត្បូងជាង ព្រោះជណ្តើរមានការជួសជុលធ្វើដោយ
ស៊ីម៉ង់ត៍ជាថ្មី ហើយមានបង្កាន់ដៃដៃកម្រិតផង ដែលអាចឲ្យឡើង
ចុះបានយ៉ាងស្រួល គ្មានភ័យព្រួយនឹងអីលធ្លាក់ឡើយ ។

រោងថែវជាបរិវេណខាងលើគេបង្កើត មានទំហំតែ ២ ម៉ែត្រទេ
ហើយត្រូវបែងចែកជាបួនក្រុម ។ បួន ដោយរោងថែវដែលមានអ័ក្ស
ទទឹង ២ ម៉ែត្រ ៤០ និងល្ងង់ពីរផង ។ អ្នកទស្សនាកាលបានមក
ដល់ទីនេះហើយ សូមកុំភ្លេច ត្រាច់ចមើលរោងថែវខាងលើនេះឡើយ
ហើយសូមកុំភ្លេចចោលភ្នែក មើលដំបូលនៃរោងថែវខាងក្រោមទាំង
ឡាយ និងទៅលើភូមិស្រុក ឬ ទេសភាពព័ទ្ធជុំវិញប្រាសាទ អ្នកទាំង

បានឃើញផ្លូវបាញ់គ្រង់សំដៅទៅចំណតយន្តហោះ ហើយនិងខ្លួនក្នុង
បារាំង ជាពិសេស សូមកុំភ្លេចពិនិត្យប្រុងប្រយ័ត្ននឹងគ្រឿងបាញ់
កណ្តាលទ្រុសោះ ។

តាមការពិនិត្យគ្រប់ថែបយ៉ាងទៅលើក្បាច់ចម្លាក់ លើស្នាមទឹក
មាសដែលដិតនៅសល់ដោយកន្លែងខ្លះៗ នោះ យើងអាចសន្មត
បានថា ប្រាសាទអង្គរវត្តទាំងមូលសឹងលាបថ្នាំពណ៌ លាបទឹកមាស
ទាំងអស់ ។ តាមការសង្កេតទូទៅ នៅលើប្រាសាទកណ្តាល
គេអាចដឹងថាក្នុងសម័យបុរាណបាន មានរូបទេវរាជជាដំណាច់ព្រះនា-
រាយណ៍ នៅគ្រប់មុខប្រាង្គទាំងបួន ។ ដល់ក្រោយមក ពុទ្ធសាស-
និកជនទាំងឡាយមានព្រះរាជាជាដើម បានយករូបទេវរាជទាំងនោះ
ចេញហើយដាក់ថ្មចំពេញឆកទាំង ៤ ជាទ្វារខ្លួន ហើយធ្លាក់ព្រះពុទ្ធរូប
ទ្រង់ឈរជាជំនួសវិញ ។ ក្នុងឆ្នាំ ១៧០៨ លោក កុម្មុយ ក៏បាន
ទំលុះបើកទ្វារទាំងត្បូងធ្វើជាទ្វារធម្មតាវិញ ហើយថែមទាំងបានរក
ឃើញអណ្តូងមួយផង ។ ក្រោយមក ក្នុងឆ្នាំ១៧៣៤ លោក ហ្សកទ្រូវេ

បានធ្វើប្រតិបត្តិការក្នុងអណ្តូងនោះ ។ អណ្តូងកណ្តាលបានដឹកក្នុង
 ដីខ្សាច់ជម្រៅ ២៥ ម៉ែត្រ ស្មើនឹងផ្លូវដីរបរិវេណខាងក្រៅធម្មតា ។
 កាលដែលចុះទៅក្នុងអណ្តូងនោះ គេមិនបានប្រទះឃើញកំណប់អ្វីធំ
 ធំៗ ចំឡែកឡើយ ព្រោះតាមការពិត កំណប់នោះត្រូវបានគេលួច
 យកទៅអស់តាំងពីបុរេយារណាស់ទៅហើយ តែគេបានរកឃើញក្នុង
 ជម្រៅ ២៣ ម៉ែត្រ នូវយន្តពីរសន្លឹកនៃគ្រឹះរាងមូល ធ្វើអំពីមាសដែល
 បានទំហំ ០,១៨ម. និងទម្ងន់ ៦៥ ក្រាម សិក្សាព្រលនៅក្នុងផ្ទាំង
 ថ្មបាយក្រៀម ។

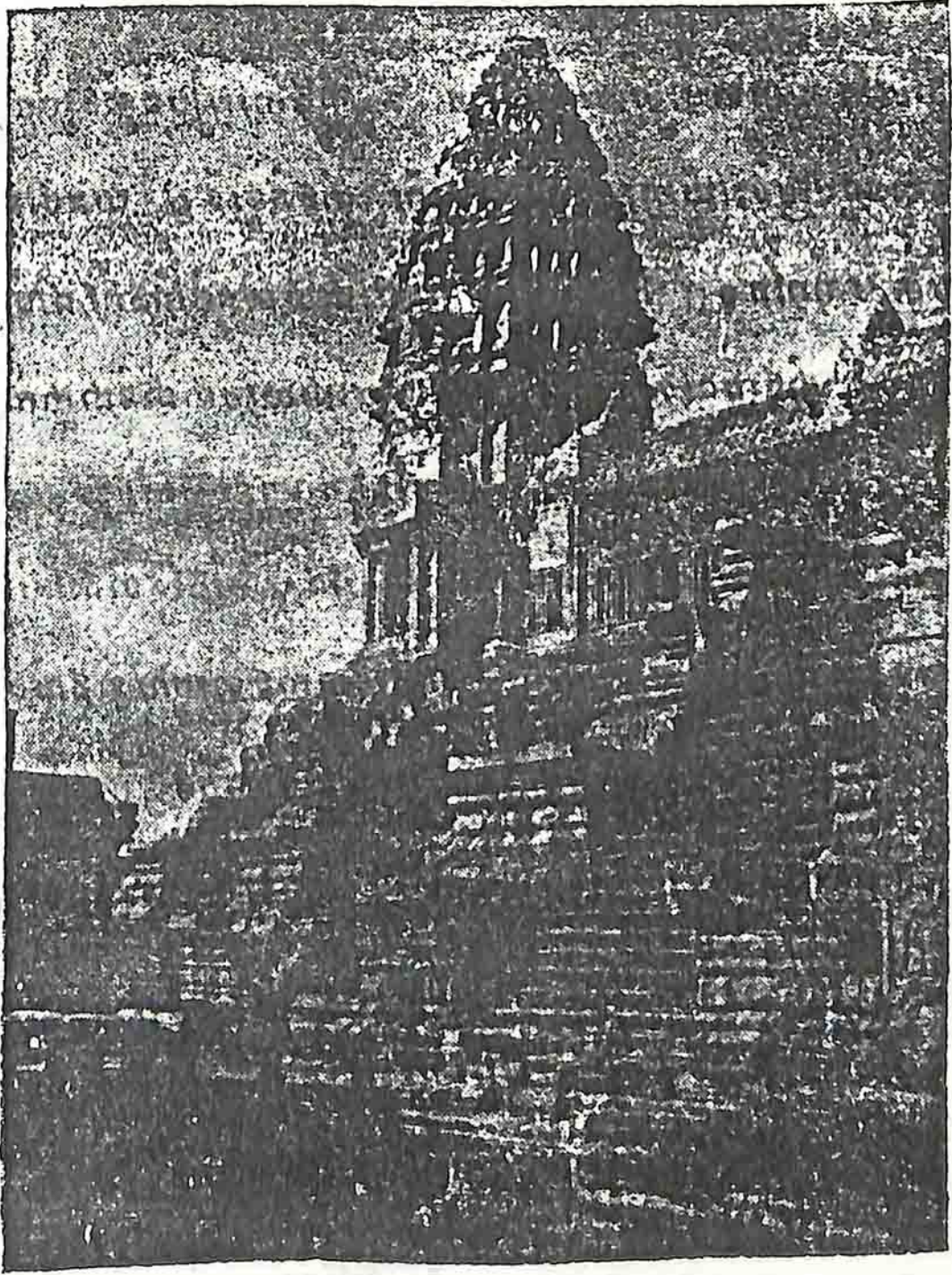
យើងសូមទាញសតិការម្នាក់លោកអ្នកទស្សនាទាំងឡាយ
 ថាព្រះសង្ឃខ្មែរយើង កាលពីសម័យបុរាណ បានជួយប្រតិបត្តិការ
 រៀបចំដួសជុលប្រាសាទឲ្យបានស្អាតល្អដែរ តែគួរឲ្យស្តាយទៅវិញ
 ព្រោះអង្គុំខ្លះបានផ្លាស់ប្តូរជំនួសមេកោងទ្វារខ្លះ ដែលខូចខាតបាក់បែក
 ដោយយកសសរ ពីផ្នែកផ្សេងៗទៀតនៃប្រាសាទនោះ មកជំនួស
 នាំឲ្យខូចភាពដើម និងបាត់បង់ភាគផ្សេងៗខ្លះនៃប្រាសាទទៅវិញ ។

រូប ច ម្នាក់

ផ្ទាំងសិលា ជាដង្ហាន់រោងថែវនៃបរិវេណ ១៣ សឹងប្រកបដោយ
 រូបចម្លាក់ជាច្រើនអនេក ដែលមានកំពស់ ២ ម៉ែត្រ និងផ្ទៃក្រឡា
 ទំហំពីរគីឡូម៉ែត្រទ្វេគុណ ដោយឥតរូបចម្លាក់មណ្ឌលបតិរាងក្នុង
 ផង ។ រូបចម្លាក់ទាំងនេះ ទិពានអំពីរឿងព្រេងនិងធាក
 ប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ តាមការសង្កេតពិនិត្យយ៉ាងម៉ត់ចត់ ក្បាច់ចម្លាក់ទាំង
 ខ្សោយមិនមែនធ្លាក់ជ្រៅទៅក្នុងថ្មប៉ុន្មានទេ ហើយច្បាស់ជាថ្មដែលដី
 បរិសុទ្ធរបស់វិចិត្រករដោយពិតប្រាកដ ព្រោះសម័យនោះអ្នកធ្លាក់
 គ្រាន់តែធ្វើតាមលំនាំស្នាមគំនូសនៃអ្នកគូរតែប៉ុណ្ណោះ ។ លោកកូ
 ដែលបានពោលបញ្ជាក់ថា ក្បាច់ក្បូរនិងរូបចម្លាក់ទាំងអស់មិនមែនជា
 ស្នាដៃរបស់ជាន់ធ្លាក់តែមួយរូបឡើយ គឺជាស្នាដៃរបស់វិចិត្រករ
 ច្រើនរូបរាប់មិនអស់ ។ ព្រោះគេបានសង្កេតឃើញថា
 រូបចម្លាក់ខ្លះមានភាពយ៉ាងប្រណីតល្អជាងគេ ដែលជាស្នាដៃសិល្បករ
 ស្អាតជំនាញ ហើយយល់ច្បាស់នូវទម្រង់រូបដែលត្រូវគូរ រូបខ្លះ

35

ទៀតមានភាពអន់ថយជាងគេ ដោយអ្នកធ្លាក់មិនសូវយល់ព្យាសវិធាន
 ទូទៅម្រង់រូប ហើយក៏បណ្តាញឲ្យមានភាពមិនដូចគេឯង ជួនកាល
 រាងមូលក្រឡាចហួស ជួនកាលរាងស្តមស្តើងហួសក៏សឹងមាន ។
 តាមធម្មតា អ្នកទស្សនាដែលមកមើលជាបន្ទាន់ ច្រើនតែចូល
 ចិត្តទៅគន់ពិនិត្យរូបចម្លាក់ក្នុងរោងថែវ ដែលនៅខាងត្បូងអ័ក្សធំនៃ
 ប្រាសាទ និងភាគបន្ថែមនៃរោងថែវដែលនៅខាងត្បូង ហេតុទៅ
 ទល់គ្នានឹងមណ្ឌបមុមខាងជើងធៀងខាងលិច ។ រោងថែវនេះ
 ប្រកបដោយរូបចម្លាក់ល្អចំឡែក ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្រៅពីនេះ
 នៅក្នុងផ្នែក ១/៤ នៃរោងថែវខាងជើងធៀងខាងកើត រូបចម្លាក់
 មានភាពអន់ថយជាងគេ ព្រោះកន្លែងនេះ ហាក់ដូចជាធ្វើឡើង
 ដោយប្រញាប់ប្រញាល់មិនសូវផិតផ្តិតឡើយ ។ លោក គោឡូប៊ែរ
 បានពិនិត្យយ៉ាងព្យាសវិធានទូទៅលក្ខណៈនៃក្បាច់និងរូបចម្លាក់ ហើយ
 បានធ្វើអត្តាធិប្បាយថា ប្រាកដជាមានអន្តរាគមន៍នៃអ្នកប្រតិបត្តិការ
 ជាតិចិនមកជួយបង្ហើយជាបន្ទាន់ ទូរកិច្ចការដែលបានគ្រោងទុកជាមុន

39

អង្គរវត្ត

មើលនៅលើផ្ទាំងកំទី ៣ កំពូលខាងលិចជ្រុងខាងជើង

ហើយដែលមិនទាន់ហើយនៅឡើយ ។ ក្នុងការរៀបចំផ្ទាំងរូបចម្លាក់
 គេបានជួបប្រទះឃើញភាពផ្សេងៗគ្នាពីរ ផ្ទាំងគំនូរទី ១ ប្រកបដោយ
 សមាសភាពតែ ១ ដែលពោរពេញទៅដោយឆាកចំបាំងរាំងដល់មួយ
 ធំ , ផ្ទាំងរូបទី ២ ។ សឹងប្រកបដោយរូបជាជាន់ជាថ្នាក់តាម
 របៀបជារូបចម្លាក់ដ៏ថ្លៃថ្នូរ នៃសម័យពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ ១១ ។
 បើតាមការពិនិត្យពិចារណារបស់លោក សេដេស សឹងតែទាំងអស់នោះ
 អ្នកទស្សនាត្រូវដើរមើលរូបចម្លាក់ ចាប់ពីក្បែរទ្វារចូលខាងលិចទៅ
 ខាងត្បូង តាមទិសហែខ្មាច មិនត្រូវដើរមើលពីកើត ទៅជើងតាម
 ទ្រើស្តីប្រមាណរបស់លោក បូស ដែលយកមូលដ្ឋានកាលសម័យនៃ
 ព្រឹត្តិការណ៍ដែលបញ្ជាក់ពីរជ្ជកាលនៃព្រះទេវរាជឡើយ ។

38 4

ក្រៅពីនេះ រឿងរ៉ាវនៅផ្ទៃជញ្ជាំងនៃរោងទងសឹងទាក់ទងនឹង
 រឿងព្រះនារាយណ៍ស្ទើរតែទាំងអស់ ។

រោងទងខាងលិច ផ្នែកខាងត្បូងអ័ក្ស

នៅតាមរោងទងខាងលិចផ្នែកខាងត្បូង មានរឿងចំបាំង

នៃក្រុមគ្រូ កុរ, រវាងពួកខាងស្តាំកៅវៈ ខាងឆ្វេង បាណ្ឌវៈ ។

ក្នុងផ្ទៃរឿងព្រេងហិណ្ឌូនេះគេចែកជា ៤ សង្កាត់ដូចតទៅនេះ ។

ដំបូងបង្អស់ នៅខាងចុងទាំងពីរ មានក្បួនហែមួយ ដែល
 គេឃើញមានអ្នកត្រូវត្រៀម និងកងទ័ពថ្មីរដ្ឋប្រកបដោយគ្រឿង
 អាវុធយុទ្ធភណ្ឌសម្រាប់ចូលប្រយុទ្ធ ។ គេឃើញមេទ័ពធំៗ ជិះជិវ
 និងរទេះសេះ នៅលើផ្នែកកណ្តាលមានការប្រយុទ្ធយ៉ាងយោធាយោ
 ដូចជាមានសេះត្រូវត្រៀមនិងមនុស្សត្រូវស្លាប់ គួរឲ្យការណាចអាធម្ម
 ជាងខ្លាំង ។ ក្នុងផ្ទៃចំបាំងគេឃើញមេទ័ពខាងកៅវៈ ឈ្មោះ ភិស្មៈ
 ត្រូវត្រៀមដួលដេកស្លាប់នៅកណ្តាលចំណោមក្រុមគ្រូសារ ដោយ
 ចរញ្ជាញទឹកមុខញញឹម ឥតគក់ស្ងួតដល់សេចក្តីស្លាប់ ហើយនិង
 ប្រោណៈដែលមានសក់ច្រូងទៅក្រោយតាមរបៀបប្រាហ្មណ៍ ដោយ
 គ្មានពាក់មកដូចឡើយ ។ នៅខាងស្តាំ គេឃើញមេទ័ពឈ្មោះ អជិនៈ
 ជិះលើរថដែលមានសារថីដៃ ៤ ជាអ្នកចររថ ។ អជិនៈនេះ ជាអវតារនៃ
 ព្រះនារាយណ៍ កាឡិទ្ធានផងហើយជាមេទ័ពពួក បាណ្ឌវៈផង ។

ដោយការស្តាប់អង្គុយនៃទស្សនិកជនប្រើមេឃពាន់នាក់ រូប-
ចម្លាក់ខ្លះឡើងរលោងស្រាលវិស័យដូចជាសំរិទ្ធិ ហើយចាំរស្មីភ្លឺផ្នែក
លេចពីផ្ទាំងក្បាច់គួរឲ្យអស្ចារ្យក្រៃលែង ។

មណ្ឌបមុមខាងត្បូង ធៀងខាងលិច

ត្រូវឲ្យនិកែនៃសាខាទាំង ៤ ជ្រុងខាងត្បូង ធៀងខាងលិច
មានក្បាច់រូបរូបចម្លាក់ជាច្រើន តែក្បាច់ខ្លះត្រូវខូចខាតអន្តរាយអស់
ជាច្រើនអន្លើ ដោយហេតុមកពីត្រូវទឹកភ្លៀងដែលជ្រាបចូលតាមរក្ខាង
ដំបូលដែលបិទមិនជិតល្អ ។

ទី ១.- នៅលើទ្វារខាងជើង : “ រឿងរាមកេរ្តិ៍ ” : ព្រះរាមទ្រង់
ដេញបាញ់ពីយាងប្រើសមាស ដែលយករឿង មរិច មកនិម្មិតខ្លួន
បញ្ជាក់ព្រះរាមនិងព្រះនាង សីតា ជាទុរយោជន៍ក្រុងពតលាប
លួចយកព្រះនាងសីតា ។

ទី ២.- នៅសាខាខាងជើង , ជញ្ជាំងខាងកើត : “ ក្រីស្រះនិងព្រះ
នាង ផលាភមា ជាអគ្គមហេសី ” : ក្រីស្រះទ្រង់ទ្រង់ គោរពខ្លួន

ដែលមានកងជាចតុស្ស ឬ បួនជ្រុងញាញ ដើម្បីជាទិដ្ឋភាពនៃការជួយ
ការពារដល់ក្រុមគម្ពីរលោកខាងឡាយ ទ្រុឌទ្រោមផុតពីគ្រោះថ្នាក់អន្តរាយ
នៃព្យុះសន្ធឹក ដែលកើតឡើងដោយឥទ្ធិពលពិសេស (កំហុសនៃព្រះឥន្ទ្រ)។

ទី ៣.- សាខាខាងជើង ជញ្ជាំងខាងលិច នៅលើចង្កូច :

“ រឿងពាញនាគកូរទឹកសមុទ្រ ” : ពួកទេវតាស្នាមនិងពួកអស្សរ
ម្ខាង ខំពាញនាគដែលធ្វើជាត្រីកូរទឹកសមុទ្រ ដើម្បីដណ្តើម
យកទឹកអម្រឹត ។ ទីបំផុតជ័យជំនះត្រូវបានដល់ទេវតា ដែលត្រូវបាន
ទឹកអម្រឹតគឺ “ ទឹកដែលផឹកទៅមិនបេះស្លាប់ ” ។ នៅខាងលើ
វង់ចក្រពីរ គឺជាឋានព្រះអាទិត្យនិងព្រះចន្ទ្រ ។

ទី ៤.- សាខាខាងលិច ជញ្ជាំងខាងជើង នៅលើចង្កូច :

ក្រុងរាពណ៍ កាណ្យាខ្លួនជាសត្វតុកកែ លើម្សិចូលទៅក្នុងក្រឡាចង្កូចព្រះ
ជាយាយនៃព្រះឥន្ទ្រាធិរាជ ។

ទី ៥.- នៅលើទ្វារខាងលិច : ព្រះរាជកុមារក្រីស្ត : ខំប្រឹង

ពាញអ្នសម្បាំងសិលា ដែលព្រះមាតាយកទៅចងក្រងភ្នំនិងដើមឈើ

ឈ្មោះ អរជុន បណ្ណាល័យរាជវាំងដើមអរជុន អស់ពីរដើម ។

ទី ៦.- សាខាខាងលិច ជញ្ជាំងខាងត្បូង នៅលើបង្អួច :
ក្រុងរាពណ៍សម្តែងប្លង់និមិត្តរូបជាមុខ ១០ ដៃ ២០ ចាប់អង្រួនភ្នំកៃ-
លាស ដើម្បីនាំវិទ្យាដល់ព្រះឥសូរ និងព្រះនាង ទម្លាក់ភវតី
ជាព្រះអគ្គមហេសីនៃព្រះអង្គ ។

ទី ៧.- សាខាខាងត្បូង ជញ្ជាំងខាងលិច នៅលើបង្អួច :
ព្រះឥសូរគង់ធ្វើសមាធិលើភ្នំកៃលាស ព្រះនាង ទម្លាក់ភវតី និងនិមិត្តរូប
ជាក្សត្រមួយអង្គចូលទៅអង្គុយគាល់ ។ ព្រះ កាមៈ “ ភាទិទេពនៃ
សេចក្តីស្នេហា ” យិតកៅខណ្ឌធុសរកកកែវបាញ់ជម្រង់ព្រះឥសូរ ។
ដោយចាញ់ប្លង់ព្រះឥសូរ ព្រះកាមៈ ក៏ចូលទីវង្គតរូបឯងក្នុងរង្វង់ព្រះ
ហស្តពាំងទ្វេ នៃព្រះអគ្គមហេសីព្រះនាម រត្និ ។

ទី ៨.- នៅលើមាត់ទ្វារខាងត្បូង : មានកម្មនៃព្រះលម្អព័
និង ការលត់អគ្គិភ័យដោយព្រះក្រិស្ណៈ ។

ទី ៩.- សាខាខាងត្បូង ជញ្ជាំងខាងកើត នៅលើបង្អួច :

រឿងរាមកេរ្តិ៍ត្រង់ត្រង់ ពាលី និង សុគ្រិត ច្បាំងគ្នា ហើយព្រះរាមផ្ទុយ
 សុគ្រិតដោយយកកៅស៊ូ បាញ់សម្លាប់ត្រង់ ពាលី ។ នៅផ្នែកក្រោម
 គេឃើញស្តេចស្វាយ្មោះ ពាលី ពាក់មកុដក្រីស្នូលលើក្បាល ចូល
 ទីវង្គតលើរង្វង់ព្រះហស្តនៃព្រះនាង ភារី ជាអគ្គមហេសី ហើយ
 មានពួកពលស្វា កំពុង យាសយំសោកសៅ កាលណា ពាក្យសូរដល់សត
 ត្រង់ពាលីជាម្ចាស់នៃខ្លួន ដោយធ្វើទឹកមុខនិង ពាក្យកំរើយា ប្លែកៗគ្នា ។

ទី ១០.- សាវាវាងកើត ជញ្ជាំងវាងត្បូង នៅលើបង្អួច :
 ផ្ទាំងរូបចម្លាក់នៅកន្លែងនេះ ត្រូវវិនាសខូចខាតអស់ខ្លះទៅហើយ
 គេមិនអាចសន្និដ្ឋានបានថា ជារឿងអ្វីឡើយ ។ តែគេ
 ឃើញមាននៅកណ្តាល ខ្សែរូបបុរសម្នាក់អង្គុយសន្ទនាជាមួយអ្នក
 ឯទៀត ៗ ជាច្រើន ។ នៅពីលើរូបនេះ មានរូបមហាវេសី ។

ទី ១១.- លើបង្អួចវាងកើត : ត្រង់ក្រីស្នូល ច្រង់ខ្យល់ដង្វាយ
 ដែលគេយកមកថ្វាយ ។

ទី ១២.- សាវាវាងកើត ជញ្ជាំងវាងកើត : “ បុណ្យអុំទូក ”

ទ្វារភ័ក្តិ គេឃើញមានសំពៅពីរពោរពេញដោយមនុស្សកុះករ ។
 នៅក្នុងទូកខាងលើ មានអ្នកលេងចតុរង្គ ទូកខាងក្រោម មាន
 មនុស្សកំពុងប្រឡែងលេងជាមួយនឹងកូន ។ នៅខាងស្តាំ មាន
 មនុស្សប្រដល់មាន់នៅលើទូក ។

ព្រាងទ្រង់ខាងត្បូង ផ្នែកខាងលិច

នៅផ្ទាំងនៃរោងទង់នេះ ថ្ងៃនិយាយក៏ប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលមាន
 ផ្ទាំងចម្លាក់តែមួយផ្ទាំងប្រវែង ៧០ ម៉ែត្រ ត្រង់ព្រះបាទ សុរិយា-
 វរ្ម័នទី ២ ដែលជាព្រះស្ថាបត្យករនៃប្រាសាទអង្គរវត្ត លុះដល់ក្រោយ
 ទិវង្គតគេថ្វាយព្រះនាមថា “ ព្រះបរមវិស្ណុលោក ” ។

ផ្នែកខាងឆ្វេងនៃផ្ទាំងរូបចម្លាក់ ថ្ងៃនិយាយក៏នាយកបួនបណ្ឌិតយក
 ដង្ហាយមកថ្វាយស្តេច ព្រះបាទសុរិយាវរ្ម័នទី ២ ដែលទ្រង់ជាអ្នក
 សាងប្រាសាទអង្គរវត្ត គង់ប្រថាប់ក្រោមស្វេតច្បត្រ ដែលលំអដោយ
 រូបនគររាជ នៅលើភ្នំកំរង ហើយទ្រង់ប្រជុំនាម៉ឺនសព្វមុខមន្ត្រី
 ដែលគង់គាល់ជិតស្តេច មានព្រះរាជវង្សានុវង្សរាជបណ្ឌិត ព្រាហ្មណ៍

ចុះរោហិត និងមន្ត្រីធំៗកុំឈ្មោះ ស្រីវិធីនៈ អង្គុយប្រណម្យយកដៃ
 ម្ខាងដាក់លើដើមទ្រូង ថែរមុខឆ្ពោះទៅរកព្រះរាជា ដោយសេចក្តី
 គោរពកោតក្រែង ។ នៅខាងក្រោម ក្បួនហែនព្រះអគ្គមហេសី
 គង់លើអង្រឹងស្នែង ដែលមានរាជបរិពារកាន់ សិវហែហមរបោមរោម
 យ៉ាងអធិកអធម្ម ។ គេទៅទៀត ពួកពលសេនាពាក់មួកក្បាលសត្វ
 យាត្រាទ័ពចុះពីលើភ្នំ ដែលមានពួកមេទ័ពជិះជំរុំបាំងក្បួនព្រាងព្រាត
 ឯកងទ័ពប្រើរដើរវិញ ហែហមដោយកងទ័ពសេះ មានព្រាហ្មណ៍
 ច្នួសក់វាយឃ្មោះ នាយទៅហ្វាយជិះលើអង្រឹងស្នែង និងមានពួក
 ទាហានសែងជើងក្រានភ្នើសក្តិសិទ្ធិ ដើម្បីចូលទៅព្រះក្សត្រាទាហាន
 ចំបាំង មានពួកផ្លូវគ្រើរជួរមុខដូចដែលយើងឃើញសព្វថ្ងៃនេះដែរ ។
 ចាប់ពីឆ្នេរមក គេឃើញព្រះបាទសុរិយាវរ្ម័នទី ២ តែងត្រៀង
 ក្រោះជាព្រះអគ្គប្រមុខនៃកងទ័ព គង់លើជំរុំក្បាលពាក់មកុដម
 ប្រាសាទ បាំងក្បួន ១៥ ជាន់ ព្រះហស្តកាន់ផ្កាកំ ។ នៅខាង
 ច្បង ផ្នែកខាងស្តាំក្បួនហែនកងទ័ពសៀម ដែលជាចំណុះជាតិខ្មែរ

ស្ងៀមពាក់ប្លែកៗ ខុសគេ ដោយសំពត់សំឡាយរំសាយ ក្បាលពាក់
ស្លាបសត្វ ដូចជាហានជើងទឹក សណ្ឋានជាតូងព្រៃដ៏កាចសាហាវ។

រោងទង់ខាងត្បូង ផ្នែកខាងកើត

ផ្ទាំងចម្លាក់នៅផ្នែកនេះ ចែកជា ៣ ថ្នាក់ស្របតាមទ្រឹស្តីនៃ
ព្រះពុទ្ធសាសនាគឺ: ១ ស្ថានទេវលោក, ២ ស្ថានមនុស្សលោក, ៣ ស្ថាន
នរក ដែលផ្ទាំងនេះ គេហៅថាផ្ទាំងនរក មានប្រវែង ៦០ ម៉ែត្រ ។

សេចក្តីអធិប្បាយតាមផ្ទាំងចម្លាក់ : ព្រះយមរាជជាម្ចាស់នៃគ្រុ-
លោកមានព្រះហស្ត ១៨ គង់លើគោទសករាជ ហើយមានលេខា
ធិការផ្ទាល់ព្រះអង្គម្នាក់ឈ្មោះ ចិត្រគុប្បៈ អង្គុយពីខាងមុខកំពុងវិនិច្ឆ័យ
ទោសចំពោះសត្វដែលធ្វើអំពើអាក្រក់ ។ តាមសិលាចារឹកប្រាប់ថា
“យកធម៌ជាធំ,, ។ ចាប់ពីឆ្នេរមក នៅខាងលើ មានផ្នូរទៅកាន់ស្ថាន
សួគ៌ទាំង ៣៧ ជាន់ ដែលមានជាន់មានអណ្តែត ហើយពពួកទេវតា
ហោះលេងកំសាន្តសប្បាយខ្សៀវខ្សាវ ។ តែផ្នូរទៅវិញ នៅខាង
ក្រោម មានផ្នូរទៅកាន់ស្ថាននរក ដែលគេឃើញពួកសត្វនរកកំពុង

រន្ទុកុទោសស្រែកថ្ងៃរហ័ះ ដោយអំពើកក្រក់ដែលខ្លួនបានធ្វើ ។
ស្ថាននរកនេះមាន ៣២ ជាន់ ។

គេឃើញសត្វនរកខ្លះ ត្រូវពស់នាគរាជចាប់ស៊ី ខ្លះត្រូវរមាស
ខ្លា ឆ្កែ ចចក ហែកជញ្ជាំងខាំស៊ី ខ្លះត្រូវខ្នោះឃ្នាំង គាបកណ្ត
ខ្លះត្រូវក្របីវីធំ ជំរំព្រេចសម្លាប់ ខ្លះត្រូវក្អកក្អាតចំពុះដែលចឹកចំបែក
លលាដ៍ក្បាល ខ្លះឡើងដើមរកាដែលដោយអំពើលបលួចសាហាយ
ស្មន្ទប្រពន្ធ ប្តី កូនគេ ខ្លះត្រូវនាយនិរយបាលបោះដែលគោលត្នាងដែល
ជើងភ្ជាប់នឹងជញ្ជាំង ខ្លះទៀត ត្រូវនាយនិរយបាលយកដែលប៉ុនដើម
ភ្នោតបុកទំលុះពីក្បាលដល់គូប ពីឆ្វេងទៅស្តាំ ចាក់ខ្នាត់ខ្លួនឆ្នាយាំង
ចារុណ ។ នៅចន្លោះកណ្តាលផ្នែកខាងកើតបន្តិច មានរណាំង
ដោយរូបគ្រុឌជាច្រើន ដែលជានិមិត្តរូបនៃស្ថានមនុស្សលោក នៅ
ជាកណ្តាលនៃស្ថាននរក និងស្ថានទេវតា គេឃើញស្រីទេពសប្បុរ
បរវរកញ្ញាហោះអណ្តែតត្រសែតយ៉ាងសប្បាយរីករាយ ។

នៅស្ថាននរកវិញ គេឃើញសុទ្ធតែអំពើបាបនៃពួកសត្វនរក

ដែលរងទុក្ខពោសយ៉ាងពាល ។ នៅជិតខ្នុរ មានអក្សរសីលា
ចារឹកខ្លីៗ ចំនួន ៣៦ កន្លែង សម្រាប់ពន្យល់នូវការកាត់ពោសចំពោះ
ពួកសត្វដែលបានធ្វើអំពើល្អនិងអាក្រក់ ។ អ្នកធ្វើល្អព្រះធម៌ឲ្យទៅ
កើតស្ថានសួគ៌ឬស្ថានមនុស្ស អ្នកធ្វើអាក្រក់ស្តេចយមរាជឲ្យចាប់ជើង
ទម្លាក់ចុះក្រោម បោះបញ្ចូលក្នុងស្ថាននរក ។

រោងទង់ខាងកើត ផ្នែកខាងត្បូង

នៅផ្ទាំងនេះ ផ្នែកខាងត្បូង : កងទ័ពខាងពួកអសុរកំពុងត្រៀម
ខ្លួនចាំមេទ័ព , ផ្នែកខាងជើង : កងទ័ពខាងពួកទេវតាកំពុងត្រៀម
ខ្លួនចាំមេទ័ពខ្លួនដែរ ដើម្បីចូលប្រយុទ្ធនឹងការពាញាត្រៀមយក
ជ័យជំនះ ។

នៅចំពាក់កណ្តាលជញ្ជាំង ថ្ងូងអំពីរឿងកូរទឹកសមុទ្រដែលមាន
ចែកជាពង្សាភ័ក្ត្រ : ភ្នាក់លើគេឃើញពួកទេពតា និង ទេពអប្សរហោះហើរ
លើអាកាស ដែលមានព្រះនាង លក្ខស្នី ហោះចំពីលើពាក់កណ្តាលខ្លួន
នាគ , ភ្នាក់កណ្តាលគេឃើញពួកទេពតា និង ពួកអសុរកំពុងប្រឡង

ដែលប្តូរទ្រព្យដោយយកនាគរាជឈ្មោះ វសុកិ មកធ្វើជាត្រីត្រ ថ្នាក់ទី ៣
គេឃើញមានត្រី អណ្តើក និងសត្វសមុទ្រជាច្រើន នៅថ្នាក់ក្រោម
បំផុត គេឃើញតួនាគរាជឈ្មោះ វសុកិ ។

តាមរឿងនេះ សេចក្តីបញ្ជាក់ថា : ទេពតានិងអសុរចង់បានទឹក
អម្រឹត ដែលជាទឹកដ៏ក្រៃមិនចេះស្លាប់ ទើបបណ្តាលជាហេតុឲ្យ
នាំគ្នាកូរទឹកសមុទ្រ ដោយយកនាគរាជឈ្មោះ វសុកិ មកធ្វើជាត្រីត្រ
យកភ្នំមន្ទុរជាស្នូល ។ ពួកអសុរ ចាញ់ខាងក្បាល ពួកទេពតាខាង
កន្ទុយឈរលើភ្នំមន្ទុរ ស្ថិតលើខ្នងអណ្តើក ដែលជាអវតារនៃព្រះ
នារាយណ៍ ។ ការកូរទឹកសមុទ្រនេះ ជាភ័យមួយយ៉ាងធំដល់សត្វ
សមុទ្រទាំងឡាយ ដូចជាត្រី, អណ្តើក, ត្រាម, មករ ជាដើមដែល
មានខ្លួនដាច់ខ្ចេចខ្ចីរស្លាប់យ៉ាងកកកុញ ហើយបានទៅកើតជាស្រីទេព-
អប្សររបរកញ្ញា ហោះហើរត្រៀមត្រាលើតាកាស ។ គេឃើញនាង
លក្ខស្នី ដែលជានាងបញ្ចេពណ៌កល្យាណ៍ កកើតពីការកូរទឹកសមុទ្រ
នេះដែរ ។ ការកូរទឹកសមុទ្រអស់រយៈវេលាជាង ១.០០០ ឆ្នាំ

១

5

ហើយពួកទេពតាត្រូវបានជ័យជំនះលើពួកអសុរ ដោយបានទឹកម្រឹត
យកមកប្រើប្រាស់ដើម្បីការពារសេចក្តីស្ងប់ ។

នៅគ្រងផ្នែកណាលនៃខ្លួននាគរាជ ព្រះនារាយណ៍បែងភាគជា
មនុស្ស ចុះមកជួយយកអាសាពួកទេពតា ។ ពួកអសុរ
មានភ្នែកធំក្រឡោតៗ ហើយពាក់ក្បាំងកំពូល រីឯពួកទេពតាពាក់មកុដ
កំពូលស្រួច ធ្វើទឹកមុខបែបភិតភ័យ ហើយមានជន័រខ្លួនច្រេតទៅមុខ
បន្តិច ចំណែកឯស្តេចស្វាយ្មោះ ហនុមាន ឈរកាន់កន្ទុយនាគ
ជាជំនួយដល់ពួកទេពតា ។ នៅផ្នែកក្រោមគេឃើញនាគរាជឈ្មោះវស្សកិ
ដែលជាព្រីត្រសម្រាប់ទាញកូរទឹកសមុទ្រ ។

50

រោងទងខាងកើត ផ្នែកខាងជើង

ក្នុងខណៈដែលគេដើរកាត់តាមក្បាលទ្វារខាងកើតនោះ គេឃើញ
តាមជញ្ជាំងនូវសិលាចារឹកមួយផ្ទាំង ដែលមានមកតាំងពីសតវត្ស
ទី១៨ សិលាចារឹកនោះមានសេចក្តីថា មានចៅហ្វាយខែត្រខ្មែរម្នាក់

បានធ្វើបុណ្យក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ព្រមទាំងបានកសាងចេតិយដ្ឋ
មួយ បញ្ចុះអង្គធាតុបុត្រភរិយា ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះ ត្រូវវិនាសខូច
ខាតស្ទើរតែអស់ទៅហើយ ។

គឺពីទីនោះបន្តិចទៅ គេឃើញរូបចម្លាក់នៃកងទ័ពអសុរយាត្រា
ចេញទៅច្បាំង ព្រះនារាយណ៍ជិះលើគ្រុឌ ថែរព្រះភក្ត្រទៅរកទិស
ទក្សិណ ព្រះឥសូរទ្រង់ត្រីសូល ព្រះគណេស និង ក្រ្តីស្នៈដែលប្រណាម្យ
ហើយមានពួកទ័ពជិះសត្វចំឡែកៗជាច្រើន ។ ការរចនានៅកន្លែង
នេះមិនសូវចំណានទេ ព្រោះមានសណ្ឋានគម្រោតគម្រោតជាខ្លាំង ។

រោងទង់ខាងជើង ផ្នែកខាងកើត

នៅកន្លែងនេះ ក្បាច់រចនាក៏មិនសូវចំណានដែរ ។
ក្បាច់ចម្លាក់ទាំងនោះនិទានពីរឿងព្រេង ត្រង់ចំបាំងទេពតា និង អសុររ
ព្រះនារាយណ៍មានព្រះភក្ត្រច្រើន ព្រះហស្ត ៨ ជិះលើគ្រុឌ មានកង
ទ័ពភ្នំដើរមុខ ផ្នែកណា លជាទិសមរក្សមិ មានភ្នំមួយគំនរធំ
យ៉ាងកងទ័ពទាំងសងខាង ភ្នំនេះគ្រុឌសំដែងប្លង់យកទឹកទន្លេ

ហើយពួកទេពតាត្រូវបានដឹងជំនះលើពួកអសុរ ដោយបានទឹកម្រឹត
យកមកប្រើប្រាស់ដើម្បីការពារសេចក្តីស្ងប់ ។

នៅត្រង់ផ្នែកណាស់នៃខ្លួននាគរាជ ព្រះនារាយណ៍បែងកាតជា
មនុស្ស ចុះមកជួយយកអាសាពួកទេពតា ។ ពួកអសុរ
មានភ្នែកជំនុំក្រឡោត ។ ហើយពាក់ក្បាំងកំពូល រីឯពួកទេពតាពាក់មកុដ
កំពូលស្រួច ធ្វើទឹកមុខបែបភិតភ័យ ហើយមានជន្លង់ខ្លួនទ្រេតទៅមុខ
បន្តិច ចំណែកឯស្តេចស្វាយ្មោះ ហនុមាន ឈរកាន់កន្ទុយនាគ
ជាជំនួយដល់ពួកទេពតា ។ នៅផ្នែកក្រោមគេឃើញនាគរាជឈ្មោះ វិសុកិ
ដែលជាត្រីត្រសម្រាប់ទាញកូរទឹកសមុទ្រ ។

រោងទង់ខាងកើត ផ្នែកខាងជើង

ក្នុងខណៈដែលគេដើរកាត់តាមក្បាច់ទារខាងកើតនោះ គេឃើញ
តាមជញ្ជាំងនូវសិលាចារឹកមួយផ្ទាំង ដែលមានមកតាំងពីសតវត្ស
ទី១៨ សិលាចារឹកនោះមានសេចក្តីថា មានចៅហ្វាយខែត្រខ្មែរម្នាក់

បានធ្វើបុណ្យក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ព្រមទាំងបានកសាងចេតិយវត្ត
មួយ បញ្ចុះអដ្ឋិធាតុបុត្រភរិយា ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះ ត្រូវវិនាសខូច
ខាតស្ទើរតែអស់ទៅហើយ ។

គតិទីនោះបន្តិចទៅ គេឃើញរូបចម្លាក់នៃកងទ័ពអសុរយាត្រា
ចេញទៅច្បាំង ព្រះនារាយណ៍ជិះលើគ្រុឌ ថែរព្រះកក្រូចៅរកទិស
ទក្សិណ ព្រះឥសូរទ្រង់ត្រីសូល៍ ព្រះគណេស និង ក្រឹស្ត្រៈដៃប្រណម្យ
ហើយមានពួកទ័ពជិះសត្វចំរុះក្បាលជាច្រើន ។ ការរចនានៅកន្លែង
នេះមិនសូវចំណាស់ទេ ព្រោះមានសណ្ឋានគម្រោតគម្រោតជាខ្លាំង ។

រោងទង់ខាងជើង ផ្នែកខាងកើត

នៅកន្លែងនេះ ក្បាច់រចនាក៏មិនសូវចំណាស់ដែរ ។
ក្បាច់ចម្លាក់ទាំងនោះទំនាស់រឿងព្រេង ត្រង់ចំបាំងទេពតា និង អសុរ។
ព្រះនារាយណ៍មានព្រះកក្រូច្រើន ព្រះហស្ត ៨ ជិះលើគ្រុឌ មានកង
ទ័ពភ្លើងដើរមុខ ផ្នែកណ្តាលជាទិសមរក្សមិ មានភ្លើងមួយគំនរធំ
យ៉ាងកងទ័ពទាំងសងខាង ភ្លើងនេះគ្រុឌសំដែងបូជ័យកទឹកទន្លេ

គន្តឹមកលតំ ហើយត្រូវគំនរភ្នំនេះទៅ ។ គេឃើញយក្សក្បាល ៦
 ជិះលើរោស ឈរពោងពីមុខគ្រុឌ ប្រុងប្រៀបទ័ន្តច្បាំងគ្នា ។ កងទ័ត
 ព្រះក្រីស្តៈវាយលុកកងទ័តស្តេចអសុរឈ្មោះ ពាណៈ ដើម្បីដណ្តើម
 យកជ័យជំនះ ។ គេឃើញក្រីស្តៈវែង ៤ ជិះលើគ្រុឌ ។ គេទៅទៀត
 គេឃើញក្រីស្តៈ ជិះលើរថទឹមដោយសីហាៈ មានស្នំពីរនាក់ចូលលុក
 វាយស្តេចអសុរ ពាណៈ តបទ័តទៅទៀត គេឃើញព្រះឥសូរ ,
 នាងបារវតី , ឥសីកិទ្ធា គណេសជាបុត្រ គង់លើភ្នំកៃលាស
 ហើយឃើញក្រីស្តៈក្បាលច្រើន មានជ័យជំនះលើអសុរឈ្មោះពាណៈ
 ចូលទៅអង្គុយលើវែងប្រណម្យព្រះឥសូរ ។ ព្រះឥសូរមាន
 បទូលថាៈ “ អើក្រីស្តៈ បាងនឹងមានមហិទ្ធិប្លង្គិទ្ធិខ្លាំងណាស់ នៅក្នុង
 លោកសន្តិវាសនេះ ឥតមានអ្នកណាមួយ ហ៊ានប្រឡងប្លង្គិជាមួយ
 បាងនឹងទេ ។ ធ្វើម្តេចឥឡូវនេះ យើងបានជួយអសុរឈ្មោះ ពាណៈ
 ទៅហើយ សំដីយើងមិនឥតប្រយោជន៍ទេ” ។ ក្រីស្តៈធ្វើយតបវិញ
 ដោយ ឈ្មោះសវៃថាៈ “ សូមឲ្យអសុរៈ ពាណៈ មានជ័យជំនះចុះ ខ្ញុំព្រះអង្គ

២

មិនបង់បានប្រសើរជាងគេទេ ទ្រង់សព្វព្រះទ័យដូចម្តេច ទូលបង្គំសូម
ធ្វើតាមព្រះអង្គចាំងអស់ ព្រោះព្រះអង្គទ្រង់បានជួយស្រោចស្រង់ដល់
គេហើយ ,, ។

រោងទង់ខាងជើង ផ្នែកខាងលិច

នៅរោងទង់នេះ ចម្លាក់រស្មីរវើក និងទំព័រចំបាំងរោងទេពតា
២១ អង្គ និង ពួកអសុរ ២១ រូប ដែលគេឃើញមេទ័ពធំៗ ចេញញា
បូជ័យកំណត់ទ័ពខ្លួន ។

លោក សេដែស បានអធិប្បាយថា ផ្នែកចម្លាក់នេះ ជារឿង
ចំបាំងក្នុងសាសនាព្រាហ្មណ៍ (ព្រហ្មញ្ញសាសនា) ដែលមាន
ទេពតាម្នាក់ច្បាំងនឹងអសុរម្នាក់ គេសំគាល់បានដោយទេពតាពាក់
មកុដ និង ក្បាង ច្បាំងគគាំងគ្នាគួរឲ្យរំភើបញាប់ញ័រក្រែលែង ។
នៅមុខគឺទេពតាល្មោះ កុរវរៈ ជាទេពតាសម្បូណ៍សប្បាយដោយ
ទ្រព្យសម្បត្តិ ជិះលើស្វាយក្ស , ទេពតាល្មោះ សុទ្ធៈ ដែ ១២
មុខច្រើនជិះលើក្បោក , ព្រះឥន្ទ្រាធិរាជ ជិះលើដំរី ពួកវណ្ណ ភូត ៤

ដែលមានប្រមោយ ចាប់ព្រេចបញ្ជាមិត្តនៅក្នុងសមរក្សមិ , ក្រឹស្តៈ ដៃ ៤
 ជិះលើគ្រុឌ , គេទៅទៀត គេឃើញក្រុងយក្សក្បាលច្រើនដៃច្រើន
 កាន់វាគ្រឿងជានឹងចក្រ , ទេពតារាឈ្មោះ យមៈ គង់លើគោ ,
 ព្រះព្រហ្ម គង់លើហង្ស , ព្រះសូរ្យៈ មានរស្មីភ្លឺចិញ្ចាចគង់រាជរថ
 ដែលមានគ្រុឌរាជបក្សីជានាយសារថ , ព្រះឥសូរ កំពុងយំតកៅទណ្ឌ
 ធុសរទាញស្រូវ ។ នៅចុងរោងទង គេឃើញព្រះវរុណៈ
 ទេពតាខាងទឹកភ្លៀងជិះលើនាគក្បាល៥ , ក្រៅពីនោះ គេឃើញទេពតា
 អង្គធំ ៗ ខ្លះទៀត ជិះរាជរថទឹមសេះ ឬទឹមសីហា ចូលច្បាំងគ្នា
 ដោយឥតខ្ចាចសេចក្តីស្លាប់ ។ គេឃើញពលអសុរត្រូវសរដាច់
 ក្បាលដួលដេកពាសពេញលើប្រឹបតីគួរឲ្យអាណោចអាធម្មក្រៃលែង ។

មណ្ឌបមុមខាងជើង ធៀងខាងលិច

នៅមណ្ឌបនេះ ការគុបតែងលំអមិនខុសគ្នាពីមណ្ឌបមុមខាង
 ត្បូង ធៀងខាងលិចឡើយ ព្រោះមានរឿងបុកណាដូច ៗ គ្នា ដែល
 ចែកជាច្រើនសង្កាត់គឺ :

១.- នៅលើព្រះរាជក្រឹត ថ្ងៃនៃត្រង់ព្រះរាមនិងព្រះលក្សណ៍
កំពុងចេញចងស្ពានមេត្រីនិងសុគ្រិត ដើម្បីប្រមូលយកកងទ័ពទៅច្បាំង
នឹងយក្សក្រុងលង្កា ។

២.- សាខាខាងកើត លើមាត់បង្អួចជញ្ជាំងខាងជើង ព្រះនា-
រាយណ៍ ផ្តល់នាគរាជ “ អាទន្ទ ” ដែលមានជាល្អកដុះចេញពី
ព្រះនាគី (ផ្ចិត) ព្រះអគ្គជាយាទ្រង់កាន់ព្រះបាទ ។ ផ្នែកខាងលើ
ពពួកស្រីទេពអប្សរ ហោះហើរលើអាកាសបាចសាចបុប្ផាទ័ពថ្វាយ
ជោគជ័យចំពោះព្រះអង្គ ផ្នែកខាងក្រោមមានរូបចម្លាក់ជាច្រើន ដែល
គេឃើញមានព្រះអាទិទេព ៧ អង្គ គឺ: សូរ្យៈ ជិះរាជរថ , កុវេរៈ ជិះ
ស្វាយក្ស , ព្រះព្រហ្ម ជិះហង្ស , សុទ្ធីៈជិះក្លោក , ទេពភា
មួយអង្គដែលគេមិនស្គាល់ព្រះនាមជិះសេះ , ព្រះឥន្ទ្រ គង់លើ
ដំរីព្រះណក្ខក ៤ , យមៈជិះគោ និងព្រះឥសូរ គង់លើគោណាំខ្លិន,
ព្រះអាទិទេពមួយអង្គទៀតគង់លើសីហា ។

៣.- សាខាខាងកើត ជញ្ជាំងខាងត្បូង ក្រិសៈទ្រង់ស្នូយក្ត

មណីបតិកៈ នៅជ្រុងនេះ គេឃើញគ្រឹះស្រះដៃ ៤ ជិះគ្រុឌជាមួយ
មហេសី សត្យាភូមា ។ ព្រះអង្គមានជ័យជំនះលើពួកសត្រូវហើយ
ទ្រង់នាំពួកពលសេនាជីកជញ្ជូនគ្រឿងភស្តុភារផ្សេងៗមានដាវ លំពែង
ជាដើម ដែលបានរឹបយកពីគូបំបាំងនាំចូលទៅ កាន់ព្រះទគវិញ្ញា
ដោយសេចក្តីសុខ សាន្តត្រាណ ។

៤.- សាខាខាងជើង ជញ្ជាំងខាងកើត លើមាត់បង្អួច :
ការសន្ទនាអំពីកិច្ចការផ្សេងៗ នៅក្នុងព្រះបរមរាជវាំង នៅខាងក្រោម
មានមនុស្សពីរនាក់ដេកផ្តាបមុខ ហើយមានស្រីស្នំជាច្រើននៅក្នុង
វាំង ។

៥.- លើទ្វារខាងជើង : គ្រង់ព្រះរាមនិងព្រះលក្សណ៍ ថ្ងៃនឹង
សរច្បាំងតទល់នឹងយក្សឈ្មោះ ពិរាជ ជាបងរាពណ៍ដែលលបលួច
យកនាង សីតា បញ្ជិះលើភ្នំហោះចេញទៅ ។

៦.- សាខាខាងជើង មាត់បង្អួចខាងលិច : គ្រង់នាង សីតា
យាងចូលគំនរភ្នំកំពុងឆេះពេញក្រមុំ ដើម្បីសំដែងសេចក្តីបរិសុទ្ធ

ស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះរាជស្វាមី ក្រោយពេលដែលត្រូវបំបែកពីនគរ
លង្កាវិញ ។

នៅកន្លែងនេះមានការខូចខាតអស់ជាច្រើនអន្លើ ដោយត្រូវទឹក
ភ្លៀងហូរច្រោះ ប៉ុន្តែគេឃើញនៅគងវង់ល្អខ្លះ ដូចជារូបព្រះរាម
ព្រះលក្សណ៍ សុគ្រិត ហនុមាន ឯរូបក្រៅពីនោះ ដូចជារូបនាងសីតា
និងគំនរភ្លើងជាដើម ត្រូវវិនាសខូចអស់ជានិច្ចពាក់កណ្តាល ។

៧.- សាខាខាងលិច ដំណាំងខាងជើង លើមាត់បង្អួច :
ថ្ងៃនៃព្រះរាមច្បាំងឈ្នះក្រុងរាពណ៍ គង់លើរាជរថ បុស្សុក ក្នុងក្រុង
លង្កា រួចយាងត្រឡប់មកនគរ អយុធ្យាវិញ ដែលមានកងទ័ពស្វា
យ៉ាងកកកុញបញ្ចេញទឹកមុខរីករាយសប្បាយយ៉ាងក្រៃលែង ។

៨.- លើទ្វារខាងលិច : ត្រង់ព្រះរាមនិងព្រះលក្សណ៍ចង
សម្ពន្ធមិត្តជាមួយ វិភីសនៈ (ពិភេក្សណ៍) ជាបងរាពណ៍នៅកណ្តាល
ចំណោមពួកពលស្វា ដែលគេឃើញពិភេក្សណ៍អង្គុយប្រណាម្យព្រះរាម
និងព្រះលក្សណ៍ ។

៧.- សាខាខាងលើ ជញ្ជាំងខាងត្បូង លើមាត់បង្អួច :
 ថ្ងៃឆ្នាំនាង សីតា នៅក្រុងលង្កា ព្រះរាមប្រើ ហនុមាន ទៅមើល
 នាង សីតា នៅនគរយក្ស ដែលឃើញសុទ្ធតែនាងយក្ខនីមានមុខ
 ផ្សេង ៗ គ្នា នៅថែរក្សាគ្រប់គ្រងព្រះនាងក្នុងការសោកទព្យាន
 រួចគេឃើញនាង សីតា ទ្រង់ប្រទានចិញ្ចៀនព្រះទម្រង់ដល់ហនុមាន
 ឲ្យយកទៅថ្វាយព្រះរាមជាព្រះរាជស្វាមី ដើម្បីជាសក្ខីភាពនៃសេចក្តី
 ស្មោះត្រង់របស់ព្រះនាងចំពោះព្រះអង្គ ដែលទ្រង់បានប្រើរាជបំរើ
 ហនុមាន មកយកពត៌មាន ។

១០.- សាខាខាងត្បូង ជញ្ជាំងខាងលិច ពីលើមាត់បង្អួច :
 រឿងត្រង់នេះគេមិនជឿថាជារឿងអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែឃើញក្រីស្តៈ
 ទ្រង់ទទួលដង្ហាយពីនាងទេពធីតា ដែលនាំគ្នាដើររជយដម្រង
 ចូលមក ។

១១.- លើមាត់ទ្វារខាងត្បូង : ព្រះរាមនិងព្រះលក្សណ៍ចូល
 ប្រយុទ្ធជាមួយកម្មណ្តាយក្ស គឺមហាយក្សដែលមានខ្លួនធំ ឥតក្បាល

តែមានមុខនៅគ្រងដើមទ្រូង ។

១២.- សាខាខាងត្បូង ជញ្ជាំងខាងកើត : គ្រងព្រះរាមប្រឡង
ធូសរដើម្បីឲ្យបានព្រះនាង សីតា ជារង្វាន់ ។ គេឃើញព្រះនាង សីតា
ទ្រង់មកដក់ពូល ៣ គង់នៅលើគ្រែ ហើយមានរាជបរិពារនៅ
ហែហាមផង ។ នៅខាងក្រោម មានពួកព្រះរាជបុត្រក្សត្រច្រើន
កកកុញពូលទៅប្រឡងធូស ប៉ុន្តែជ័យជំនះត្រូវបានទៅព្រះរាម ។
រោងទង់ខាងលិច ផ្នែកខាងជើង :

នៅរោងទង់នេះ មានក្បាច់ចម្លាក់យ៉ាងល្អស្រស់បំព្រាន ញឹក
ស្មើស្មើ ។ គ្នា ហើយទ្វាក់ជ្រៅ ។ ផង សូម្បីតែរូបយក្សនិងស្វា
កំលេចក្រឡោតឡើងហើយភ្ជួរលោងស្រលីល បរព្រាញទឹកមុខកំញើញ
ដាក់គ្នាមានបូកពាជាអ្នកក្លាហានក្នុងសង្គ្រាម ។

ថ្ងៃនៃគ្រងព្រះរាមលើកកងទ័ពស្វាវាយលុកចូលគ្រងលង្កា ដែល
គេឃើញកងទ័ពយក្សនៅបែកខាងជើងដើរជាក្សន ។ មានមេទ័ព
ខ្លះកាន់ក្រឹមុខពីរ ខ្លះកាន់ដុំមូល ឬដំបង និងខ្លះទៀតដៃទៃ ។

ចំណែកកងពលស្វាវិញ មានខ្លះកាន់មែកឈើ ខ្លះកាន់ដាវលំពែង
 ជាដើម ដើរចូលលុកក្រញាំសត្រូវ ។ នៅខាងមុខព្រះរាម
 មានកងទ័ពភ្លើង ដែលក្នុងក្រុមនេះ មានឈរស្វាយកស្មា, ជន្លង់,
 ប្រមុះ, ថ្វាស, ក្បាល ឬ គូថទល់ទ្រង់ទង់ជ័យដើរយ៉ាងសង្ហា ។

នៅផ្នែកខាងត្បូង មេទ័ពយក្សកំពុងបញ្ជាកងពលយក្សច្បាច្បាច្នៃ
 សង្រ្គាមជាមួយកងពលស្វា ដែលមានមេទ័ពធំៗ ជិះរថទឹមសត្វផ្សេងៗ
 មានសេះជាដើម, ដៃកាន់លំពែង, ព្រះខាន់, ធូសរ,
 ចំណែកឯពលយក្សប្រដាប់ដោយខែល, លំពែង, ដាវ, ដំបង,
 ធូសរគ្រប់ដៃ ។

នៅកណ្តាលផ្ទាំងចំឡាក់ គេឃើញព្រះរាមទ្រង់ធូសរជិះលើស្នា
 ហនុមាន ដែលកាន់ដុំមូលមួយនៅដៃហើយក្រវែញញ័រខ្លួន ច្បាំងត
 ទល់នឹងក្រុងរាពណ៍ទេសមុខដៃម្តែ ជិះលើរាជរថទឹមសីហា ។ ឈរនៅដី
 ពីក្រោយព្រះរាម គឺព្រះលក្សណ៍ដែលទ្រង់ធូសរ និងវិក័សនៈ
 (តាកក្សណ៍) ដៃកាន់ព្រះខាន់ ។ តទៅមុខទៀត មានមេទ័ពស្វាដ៏កាច

សាហាវតីរូប គឺក្រុងនីលរាជ ដែលទំចំកោងជើងលើក្បាលសីហា:
 ចាប់គ្រវែងសត្រូវបោកលើផែនដី និងអង្គុត ចុក្រក្រងពាលី ដែល
 ចាប់ដកក្នុងដីមានកំពូលត្រីសូលី ។ នៅផ្ទាំងរូបមួយទៀតគេ
 ឃើញមេទ័ពស្វាចាប់យួរជើងក្រោយសត្វសីហា:តីរធំ ។ សម្រុកក្បាល
 ចុះក្រោម ។

ការពិពណ៌នាអំពីរូបចម្លាក់រឿងរាមកេរ្តិ៍នៅកន្លែងនេះ មិនបាន
 សព្វគ្រប់ទេ ព្រោះមានការញឹកស្មុគស្មាញផ្ទាំងណាស់ ចំនែករចនា
 រូបចម្លាក់ទាំងនេះ ជាទីស្នើសរសើរដល់សិល្បករសម័យបច្ចុប្បន្ន
 នេះពន់ពេកណាស់ ។

ប្រាសាទតារាព្រហ្មកិល

សាងនៅចុងសតវត្សទី ១២ ដោយស្នាព្រះហស្តព្រះបាទជ័យ-
 វរ្ម័នទី៧ បញ្ចមរណៈព្រះនាម មហាបរមសំគតបតៈ ដើម្បីទទួលចំពោះ
 ព្រះពុទ្ធសាសនា ប្រាសាទនេះបានទទួលការថែរក្សាដោយក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ តាំងពី គ.ស. ១៩១៩ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅចម្ងាយ ៣០០ ម៉ែត្រ ពីខាងជើងអ័ក្ស ខាងលិចក្លោងទ្វារ
 ប្រាសាទអង្គរវត្ត គេប្រទះឃើញគុហាមួយតូចសាងពីថ្មភក់ ស្ថិតនៅ
 ខាងឆ្វេងដៃគ្រងបង្គោលគីឡូម៉ែត្រ ។ ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះអន្តរាយអស់
 ជាច្រើនអន្លើ ។ ដោយសារការរុករកកាលពី គ.ស. ១៩២៨
 គេបានរកឃើញសិលាចារឹកមួយ ដែលមានចុះព្រះរាជបញ្ជាផ្សេងៗ
 នៃព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័នទី ៧ ដែលធ្លាក់ជាប់នៅនឹងមន្ទីរព្យាបាលរោគ ។
 តាមសិលាចារឹកនៅប្រាសាទតារាព្រហ្មប្រាប់ថា ប្រាសាទនេះជាធម្ម-
 មន្ទីរសម្រាប់ស្វាគរយាន៍ធម៌ថែកខាងព្រះពុទ្ធសាសនា ។

បើតាមរឿងព្រេងវិញ លោកសេដ្ឋស បាននិយាយថា

ប្រាសាទតាព្រហ្មក៏លនេះ មានការចាក់ទងទៅនឹងរឿងពញាគ្រក
ដែលជាជនពិការអវ័យវៈ ធ្វើដំណើរចេញទៅណាមកណាពុំបាន លុះ
គ្រាតែព្រះឥន្ទ្រប្រទានសេះមួយព្រមទាំងគ្រឿងអម្ពរណ៍ , លុះដល់
ក្រោយមក ទើបពញាគ្រកយកគ្រឿងអម្ពរណ៍មកស្ងៀកពាក់ហើយ
ឡើងជិះសេះហោះចេញបាត់ទៅ ។

នៅប្រាសាទនេះ គេប្រទះឃើញរូបព្រះពោធិសត្វ អវលោ-
កេស្វរៈ ដែលជាអ្នកជួយព្យាបាលរោគសត្វលោក ។ ការធ្វើដំណើរ
ចូលទៅ ត្រូវដើរតាមគោបុរៈមួយតូចសាងពីថ្មភក់ ទើបចូលដល់ភ្នំ
ប្រាសាទ ដែលស្ថិតនៅជ្រុងប្រកបដោយថ្មភក់តូចៗ ៣ ទៀតរួចដាច់
គ្នាតាមកំពូលមុខខាងជើងនិងខាងកើត ។ ភ្នំហាថែរមុខទៅខាងកើត
ប្រកបដោយទ្វារបញ្ឆោត ៣ និងបល្ល័ង្កមួយដែលមានក្បាច់ជាច្រើន
ហើយនិងមានប្រឡាយបង្ហូរទឹកមួយ នៅតាមប្រហោងប្រាសាទទិស
ខាងជើង ។

ការរចនាប្រាសាទនេះ មិនសូវមានការផ្គិតផ្គង់ប៉ុន្មានទេ ប៉ុន្តែ

មានទ្រង់ព្រាយដូចប្រាសាទបាយ័នដែរ ព្រោះក្បាច់ចម្លាក់មានសភាព
 កោង ។ និងមានធ្លាក់ជារូបទេវតានៅតាមសសរជ្រុងប្រាសាទ ។
 នៅសសរមាត់ទ្វារចូល គេឃើញក្បាច់រចនាយ៉ាងល្អឆើត ហាក់ដូច
 ជាកម្រាលព្រំចៀម ។ ក្បាច់ចម្លាក់និមួយៗ មានធ្លាក់ជារូបមនុស្សម្នាក់
 តាមទម្រង់ធម្មតា ហាក់ដូចជាមានជីវិតរស់រវើកនៅឡើយ ។

ប្រាសាទបក្សីចាំក្រុង

សាងរវាង គ.ស. ៧៤៧ ដោយស្នាព្រះហស្តព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី
 បញ្ចមរណៈ ព្រះនាមសិវលោក ទទ្ទិសចំពោះព្រហ្មញ្ញសាសនា
 (ថ្វាយព្រះនារាយណ៍) ប្រាសាទនេះបានទទួលការថែរក្សាអំពីក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ តាំងពី គ.ស. ១៧១៧ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

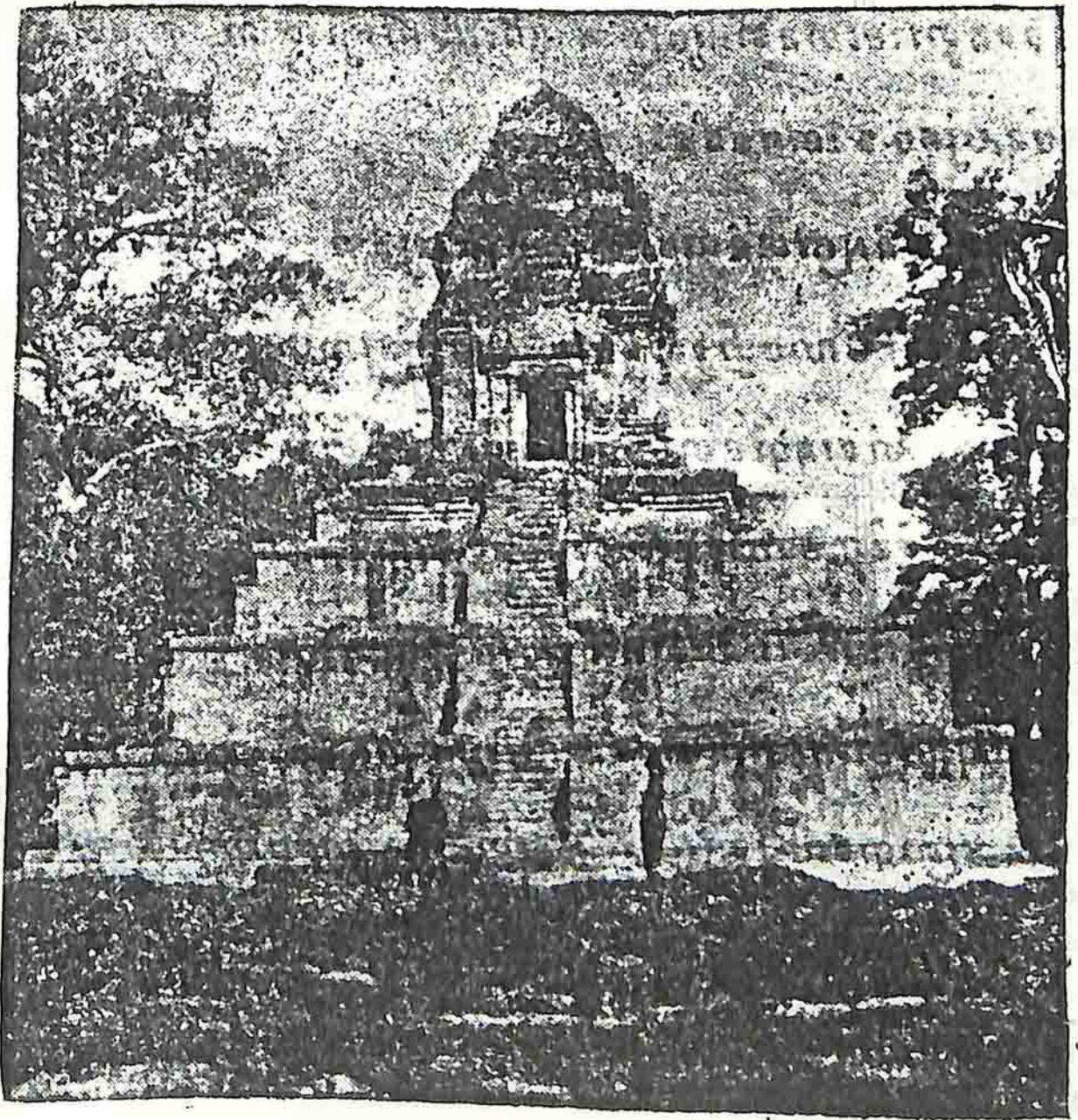
នៅចម្ងាយ ១៥០ ម៉ែត្រ ពីជណ្តើរបុរាណតាមអ័ក្សខាងកើត
 ភ្នំបាខែង នៅឆ្នេងផ្លូវ គេនឹងប្រទះឃើញប្រាសាទតូចនេះលេច
 ឡើងកណ្តាលព្រៃឈើស្រោង មានថ្នាក់កាំជណ្តើរស្ថាបនា
 ដោយថ្មបាយក្រៀមនិងឥដ្ឋពណ៌ក្រហម ដែលជាសម្ភារៈម្យ៉ាង
 គេតែងប្រើប្រាស់ក្នុងជំនាន់សតវត្សទី ១០ ។

ប្រាសាទនេះ មានកំពែងឥដ្ឋពណ៌ក្រហមដែលត្រូវវិនាសខូច
 ខាតអស់ទៅហើយ នៅសល់តែស្នាមស្នាមគោបុរៈមួយសាងពី
 ថ្មភក់ត្រង់ផ្នែកខាងកើតប៉ុណ្ណោះ ។ តួប្រាសាទបែកជាពីរថ្នាក់ :
 ថ្នាក់ក្រោមជារាង ៤ ជ្រុង ក្នុងមួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ២៧ ម៉ែត្រ
 ជ្រុងថ្នាក់លើប្រវែង ១៥ ម៉ែត្រ កំពស់ ១៣ ម៉ែត្រ ស្ថាបនាឡើង
 ដោយថ្មបាយក្រៀម មានជណ្តើរ ៤ នៅគ្រប់ទិសទាំង ៤ រចនា
 តាមសម័យនិយមនិងតាមប្រពៃណីខ្មែរ ។ ជណ្តើរទាំងអស់នេះ
 មានតែជណ្តើរ ៣ ទេ ដែលមានទម្រង់ល្អជាប់គេ ប៉ុន្តែគ្មានដំកល់
 រូបចម្លាក់អ្វីនៅលើក្បាលជណ្តើរទេ ។ ឯជណ្តើរមួយទៀត ដែល

សាងភ្នំបំផុតគ្រឹះប្រាសាទនោះ មានច្បាប់ជាគ្រប់គ្រងបកប្រែកត្តាជា
ទឹមនារម្យក្រៃពេក ។

បើឡើងទស្សនាប្រាសាទនេះ សូមប្រុងប្រយ័ត្នបន្តិច ព្រោះ
កាំជណ្តើរញឹកពេក ហើយរិចរិលអស់ជាច្រើនអន្លើណាស់ទៅ
ហើយ ។

គួរគុណសាងដោយឥដ្ឋ តែគ្មានប្រើកំបោរឬបាញ់អង្គប្ប
ភ្នំបំផុតដែលគេមើលឃើញជាខ្សែធ្លាវៗនោះទេ គេដាក់បន្ទុបលើ
ផ្នែកគ្រឹះទុកឲ្យឃើញតែតែបបន្តិច ។ ។ គុហានេះមួយជ្រុង ។
ប្រវែង ៨ ម៉ែត្រ សាងបែរមុខទៅទាំងកើត ហើយមានទ្វារ
បញ្ឆោត ៣ ដែលមានសសរនិងផ្ទាំងសាងពីថ្មភក់ ព្រមទាំង
មានច្បាប់គ្រប់គ្រងជាគ្រប់គ្រងបកប្រែកត្តាជា ។ ជាពិសេសទៅ
ទៀត គ្រប់ដែលនៅលើផ្ទាំងទទឹងទ្វារទិសខាងកើត មានច្បាប់
ជារូបគន្ធាស្វរៈ មានប្រមោយវែង ដូចជារូបដែលគេ
ឃើញនៅប្រាសាទមេបុណ្យទិសបូព៌ាដែរ ។ នៅចំកណ្តាល

ប្រាសាទបក្សីចាំក្រុង

មើលចំពីខាងកើត

ផ្ទៃទទឹងទ្វារនេះមានធ្លាក់រូបព្រះឥន្ទ្រជិះលើដំរីក្បាល ៣ ព្រមទាំង
រូបមនុស្សគូប ៗ នៅក្នុងផង ។

នៅខាងក្រៅមានធ្លាក់ជាក្បាច់ភ្នំដាច់ផ្សេង ៗ ព្រមទាំងរូប
ទេវតាដែលមានលាបថ្មវាខ្លះៗផង ដើម្បីកុំឲ្យឆាប់សឹកក្បាច់ ។

នៅក្នុងប្រាសាទគេបានចាក់ដំបំពេញជំរៅ ១ ម៉ែត្រ ហើយមាន
ព្រះពុទ្ធរូបបរិនិព្វានមួយអង្គធំនៅប្របនឹងជញ្ជាំង ព្រះពុទ្ធរូប

បរិនិព្វានអង្គនេះ គេសាងនៅពេលក្រោយទេ ។

សិលាចារឹកនៅតាមជើងសសរក្បែរទ្វារ រៀបរាប់អំពី
រជ្ជកាលព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន ព្រមទាំងអធិប្បាយបញ្ជាក់អំពីស្ថាន

68

ភាពនៃប្រាសាទនេះក្នុង គ.ស. ៧៤៧ ទៀត ។ មានរូបសំណាក
ព្រះនារាយណ៍មួយ ដែលមានបិទមាសហើយសមរមតាមភាព

ប្រាសាទក្នុងជំនាន់នោះណាស់ ។

ប្រាសាទភ្នំបាខែង

សាងរាង គ. ស. ៨៧០ ដោយស្នាព្រះហស្តព្រះបាទ
 យសោវរ្ម័ន ទី ១ បញ្ជាមរណៈ “ បរមសិវលោកា ” ទទួលបាន
 ព្រហ្មញ្ញសាសនា ថ្វាយព្រះឥសូរ ។ ការថែរក្សាដោយក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ ចាប់តាំងពី គ. ស. ១៧១៧ រហូតមកដល់
 សព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅចម្ងាយ ១៣០០ ម៉ែត្រ ពីខាងជើងក្បែរទ្វារអ័ក្សខាងលិច
 នៃប្រាសាទអង្គរវត្ត ហើយនៅពីខាងត្បូងក្បែរទ្វារប្រាសាទអង្គរធំ
 ចំនួន ៤០០ ម៉ែត្រ ។ នៅពីខាងឆ្វេងដៃ គេឃើញប្រឡាយ
 ទឹកមួយធំ និងភ្នំមួយតូចកំពស់ ៦០ ម៉ែត្រ មានព្រៃឈើដុះពាស
 ពេញ នេះគឺជាភ្នំបាខែង ដែលជាទីតាំងនៃប្រាសាទដំបូង
 មួយ ។ ប្រាសាទនេះជាមព្យាមណ្ឌលនៃទីក្រុងមួយឈ្មោះថា
 “ យសោធរបុរៈ ” ដែលមានរាង ៤ ជ្រុងស្មើ គឺមួយជ្រុង ។
 ប្រវែង ៤ គីឡូម៉ែត្រ ។ បើធ្វើដំណើរតាមផ្លូវឆ្នាំមក

សៀមរាប គេនឹងប្រទះឃើញព្រំប្រទល់ទីក្រុងនេះ នៅក្រុងដំបូល
ដែលមានចម្ងាយ៦០០ម៉ែត្រ ពីស្រះបាតុរណីអង្គរវត្តខាងត្បូង ។

គេបានបោះបង់របាយសោធរបុរៈក្នុងរវាង គ.ស. ៨៨៧
ប៉ុន្តែទីក្រុងនេះនៅតែជាទីក្រុងដំបូងបង្អស់នៃអង្គរ ។ ដើម្បីនឹង
រក្សាកេរ្តិ៍ដំណែលចាស់ឱ្យដូចជាទីក្រុង “ហរិហរាល័យ” ដែល
សាងដោយព្រះបិតាព្រះអង្គនៅលើទីវាលមួយ ក្នុងស្រុកសូទ្រនិគម
“ រលួស ” នោះ ព្រះបាទយសោវរ្ម័ន ទី ១ ទ្រង់សាងប្រាសាទ
ក្នុងទីនៃឱ្យមានឈ្មោះថា ប្រាសាទមហាប្រាសាទ ជានិមិត្តរូប
ក្នុងព្រះសុរមេរុរាជ ដើម្បីបូជាចំពោះទេវតាដែលមានសក្តិធំៗ ហើយ
យកស្ថានសៀមរាបធ្វើជាទីទេ ។ ដោយការនៅជាច្រើនយល
ពីស្ថានសៀមរាបដូច្នោះហើយ ទើបទ្រង់សាងទីក្រុងថ្មីនៅពីខាង
លិចស្ថានវិញ ។

70

សារសំខាន់នៃប្រាសាទបាគនី ដែលស្ថិតនៅក្នុងស្រុកសូទ្រ-
និគម “ រលួស ” នោះក៏មានភិនភាគប្រហែលគ្នានឹងប្រាសាទ

ក្នុងបាវ័នដរ ព្រោះមានទ្រង់ទ្រាយយ៉ាងល្អឯក បើមើលពីចំហៀង
 ទៅ គេនឹងឃើញគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់សុទ្ធសឹងជាកន្លែងថ្លៃថ្នូរសម
 នឹងស្ថានភាពទាំងមូល ។ ព្រោះទីនេះជាភាសនៈរបស់ព្រះអាទិ-
 ទេពមួយព្រះអង្គព្រះនាម ទេវសេសៈ ហើយនិងយោនីព្រះអង្គម្ចាស់
 ក្សត្រីនៅចំកណ្តាលក្រុងយសោធរបុរៈ ។ តាមសិលាចារឹកប្រាប់ថា
 វត្តនេះជាព្រះរូបមួយ ដែលគេតែងតែចូលមកបូជាយ៉ាងក្រៃលែងនៅក្នុងព្រះ
 រាជាណាចក្រ ។ ការសាងរូបនេះទុកជាអនុស្សាវរីយ៍មួយសំដៅតាម
 លក្ខណៈប្រាសាទ ដំបូងគេបានដកលំទុកក្នុងគុហាដែលសាងពី
 ឫកកំមានក្បាច់រចនាវង់ដូចជាមកុដគ្របពីលើគូប្រាសាទ ឲ្យបាន
 លំអឆើតឆាយស្រស់បំព្រោងគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងក្រៃលែង ។

ត្រីក្រហម ឬ ល្វាច ជាពេលដែលត្រូវឡើងមើលប្រាសាទ
 ក្នុងបាវ័ន ។ គេអាចឡើងតាមផ្លូវចំពីមុខ ឬតាមផ្លូវដំរីមួយនៅពី
 ឆ្វេងដៃដែលពួកទេសចរ តែងជួលដំរីជិះឡើងលេងកំសាន្ត ។
 ពីលើខ្នងក្នុងទៅ គេអាចមើលឃើញកំពូលក្នុងផ្នែកដូចគ្នាប្រកបដោយ

ប្រាសាទដែលព្រះបាទ យសោវរ្ម័នទី១ បានកសាងគឺ : ប្រាសាទ
 ភ្នំក្រោមនាទិសទក្សិណក្បែររឹងទន្លេសាប និងប្រាសាទភ្នំបូក
 នាទិសទក្ខរនៅឆ្ងាយពីភ្នំគូលែន ដែលមើលទៅឃើញខ្លៅស្ងួត ។
 មិនតែប៉ុណ្ណោះនៅទិសឧស្មិម គេនឹងឃើញទឹកបាញ់យណ្ឌលល្អប
 និងព្រៃឈើស្រស់ ព្រមទាំងភាពធ្វើតាមពណ្ណកយនៃប្រាសាទ
 អង្គរវត្ត ដែលបញ្ចេញរស្មីភ្លឺផ្ទុក ។ ហាក់ដូចជាទិសមាសបូជាដុំ
 ពេជ្រដែលគេចាក់រាយលើផែនដី ក្នុងពេលដែលព្រះអាទិត្យជិត
 អស្ថន្តរលត់ចូលក្នុងគ្រុឌព្រះសុរេ ។

លោក ហ្គាលូរ៉ូប៊ែរ បានអធិប្បាយថា តាមការពិនិត្យ
 លក្ខណៈផ្សេងៗ គេអាចប្រៀបប្រដូចភ្នំនេះទៅនឹងភ្នំធំមួយ ។
 តាមសិលាចារឹកពោលថា នេះជាទីក្រុងដំបូងបំផុតដែលកើតក្នុង
 សតវត្សទី ៧ ក្នុងបរិវេណអង្គរ ។ នៅជើងភ្នំបាវែនគេបាន
 រកឃើញរំលែងមួយចំនួន ៦៥០ ម៉ែត្រ ពីកើតទៅលិច
 ទទឹងប្រវែង ៤៤០ ម៉ែត្រ ពីជើងទៅត្បូង ប្រកបដោយ

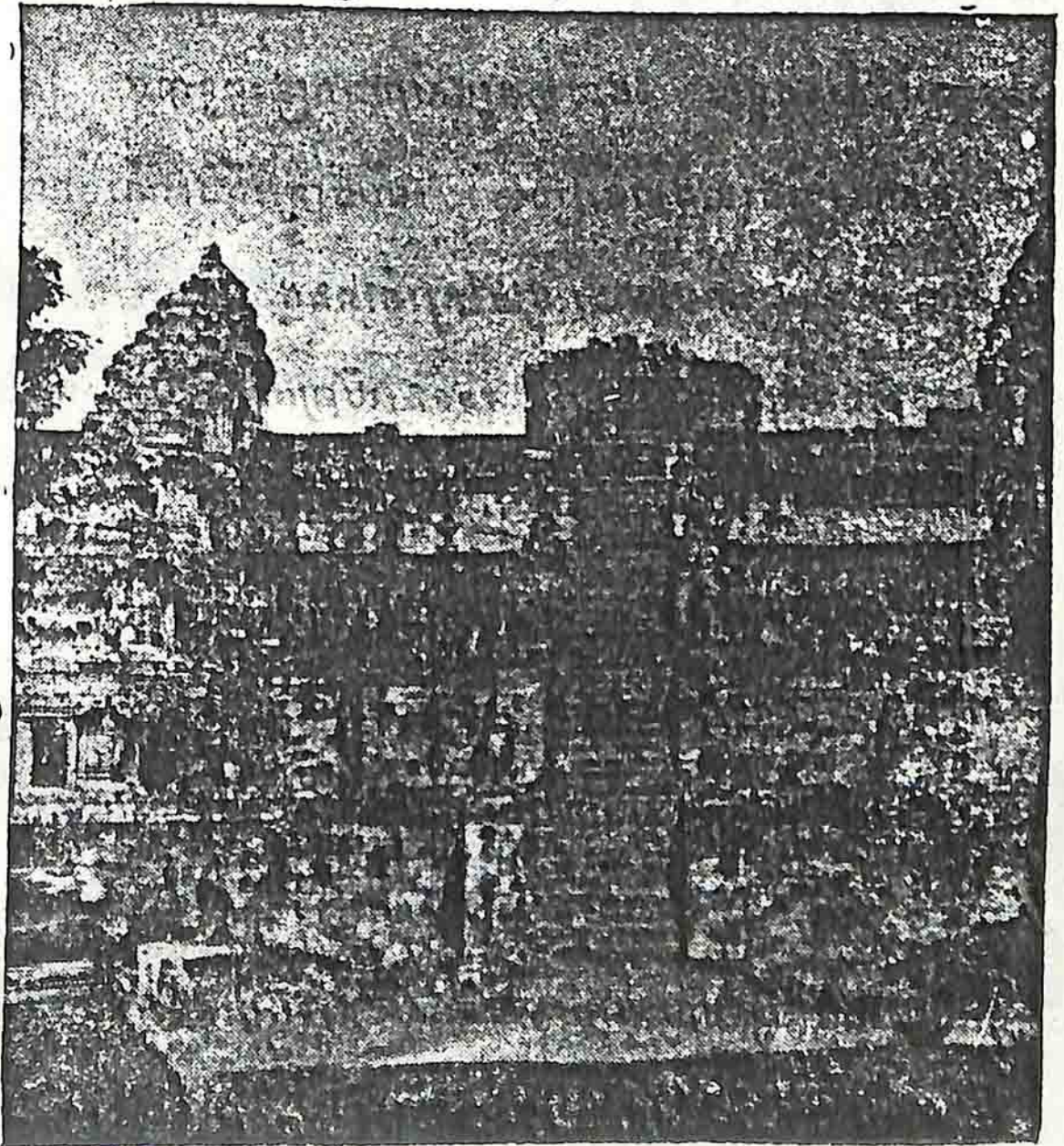
គោបុរៈមួយនៅក្បែរជើងភ្នំខាងកើត ត្រង់ចន្លោះផ្លូវនិងជើងភ្នំ ។
ស្លាកស្នាមដ៏ច្បាស់ៗនេះ គេតែងប្រទះឃើញនៅតាមអ័ក្សដែលជា
ទីតាំងនៃគុហាតូចៗ ដែលមានកាំជណ្តើរដូចជានៅតាមជណ្តើរធំ
ទិសខាងកើតដែរ ។

វិចិត្តកម្មទាំងឡាយនៃព្រះបាទយសោវរ្ម័នទី ១ នេះ បាន
បង្ហាញឲ្យដឹងនូវសភាពខ្ពស់ខ្លាំងយ៉ាងខ្លាំងពុំមានល្អ តាមភាពនៃ
ការរៀបចំប្រាសាទ ។ ដោយសារអ្នកបច្ចេកទេសយ៉ាងចំណាស់ ។
ឥឡូវនេះ ភាពនៃប្រាសាទក៏បានស្រស់ចម្រោងខ្លះឡើងវិញ ។
ភ្នំនេះសម្បូរណាស់ដោយប្រាសាទ ដែលមានគុហាតូចៗ ជាច្រើនលើក
លែងតែកន្លែងខ្លះ ដែលមានភាពរឹងមាំមិនបាច់រៀបចំជួសជុលឡើង
វិញដូចជាផ្នែកគ្រឹះនិង ស៊ុម ដែលមានធ្លាក់ជារួបទៅតាម
សសរជ្រុងប្រាសាទហើយនិងមានសសរមួយតូចៗ ជាច្រើន ។
ប្រាសាទទាំងនោះពុំសូវមានល្អនឹងបន្ទប់ធំទូលាយ ហើយប្រកប
ដោយក្បាច់រចនាកំបុកកំបុកសម តាមភាពនៃប្រាសាទ ដែលជា

ហេតុនាំឲ្យផ្ទុយស្រឡះពីក្បួនខ្នាតនឹងជញ្ជាំងបញ្ជា ។ ក្នុងការ
 តាសកកាយរុះមើលនៅតាមផ្ទះនិងទ្វារ ដែលមានភ័នភាគដូចជា
 ផ្ទះទទឹងទ្វារទាំងឡាយនោះ គេបានឃើញសម្រស់យ៉ាងល្អសម
 ដូចគំគូលនៃដែក ព្រោះមានក្បាច់ចេនាយ៉ាងគ្រចះគ្រចង់ប្រហាក់
 ហាក់ស្រេះគ្នាយ៉ាងរឹងប៉ឹង ដូចជាក្បាច់នៅប្រាសាទបាគងនិង
 ប្រាសាទព្រះគោដែក ។ ក្បាច់ទាំងឡាយមានការរចនាទេវរក
 ភាពល្អិតឆ្មារហើយស្តើង ។ ស្របទៅតាមសម័យនិយម ដូចជា
 ក្បាច់លើបាយអដែលបូកលើវិមានស្តុបនាអំពី ឥដ្ឋ និងក្បាច់
 ឈើធ្លាក់ ដើម្បីជាព្រះកិត្តិយសដល់ព្រះរាជា ។

ពិពណ៌នា

រូបភោតិក ដែលធ្លាក់ដាក់នៅលើជម្រាលជើងក្នុងផ្នូរឡើង
 ទៅខ្ពង់រាប មានសភាពហាក់ដូចជារសររើក នេះជាស្នាដៃ
 សិល្បករខ្មែរយើងក្នុងសម័យនោះ ។ នៅលើកំពូលក្នុងមានក្នុង
 ព្រះសង្ឃទ្រុឌទ្រោម ដោយហេតុស្តុបនាយូរណាស់មកហើយ ។

ប្រាសាទភ្នំបាខែង

(មើលពីខាងកើត)

នៅខាងស្តាំដៃ មានផ្ទះតូចៗ សង់លើសសរថ្មភក់ តពីរោះទៅ
 មានព្រះវិហារតូចមួយ ដែលមានរូបសំណាកព្រះពុទ្ធបាទ ដែល
 គេបានសាងឡើងនៅជំនាន់ក្រោយ ហើយគ្រូធ្វើដំណើរចូលទៅ
 កាន់ប្រាសាទ តាមគោបុរៈមួយក្បែរកំពែងថ្មបាយក្រៀម ។
 នៅសង់ខាងអ័ក្សដែលចូលទៅ គេនឹងឃើញអគារពីរ ដែលមាន
 កិនភាគជាបណ្តាលយ ប្រកបដោយប្រហោងចតុរង្គពាយ ជា
 ប្រយោជន៍ដល់ពន្លឺនឹងខ្យល់ចេញចូលបានស្រួល ។ អគារពីរ
 នោះមានទ្វារតូចនៅទិសខាងកើត ។

គួប្រាសាទទាំងមូលនេះរលេចឡើង ព្រមទាំងកាំដំណើរ
 ទាំង ៥ ថ្នាក់ តម្រួតលើគ្នានៅគ្រប់មុខប្រាសាទទាំង ៤ ទិស
 តាំងពីក្រោមរហូតដល់ផ្ទៃលើមានកំពស់ពីរទៅ ៤៧ ម៉ែត្រ ឯដំបូល
 ប្រាសាទកណ្តាលមានកំពស់ ១៣ ម៉ែត្រ ។ អមសង់ខាង
 មានផ្ទះកំពែងរូបគោ ឈរចំអីតទើបរើយស្មើតយ៉ាងស្មើគ្រប់
 ក្បាលដំណើរ មានទាំងតួគូហាតូចៗ គ្រប់ៗ ថ្នាក់ នៃជ្រុង

ប្រាសាទទាំង ៤ ទិស ។ ផ្នែកបស្ចឹមខាងលើសាងគ្នាបំពេញ
 គុហាតូច ។ ដែលសព្វថ្ងៃខូចខាតអស់គ្មានសល់ ។
 នៅខាងក្រោម តាមជុំវិញគួរប្រាសាទធំគេឃើញមានប្រាង្គតូច ។
 សាងពីឥដ្ឋ ។ ប្រាង្គតូចៗ ទាំងនេះមានចំនួន ៣៦ គូ ស្ថិតនៅ
 ជាប់គ្នា ។

ប្រាង្គតូច ៗ ដែលសាងដោយឥដ្ឋនោះ គេតែងប្រទះឃើញ
 ច្រើនពីខាងកើត តែជួនកាលមានប្រាង្គខ្លះនៅបន្ទាប់ពីខាងក្រោយ
 ទ្វារខាងលិច ។ លើកលែងតែគុហាតូចៗ ដែលនៅតាមអ័ក្ស
 ដែលតែងមានមួយគូ ស្ថិតនៅលើផ្ទៃគ្រឹះជាប់គ្នា ។ គុហាតូចៗ
 ទាំងអស់មានចំនួន ៤៤ គូ ។ មានគុហាជាច្រើនទៀត ដែល
 ត្រូវបាក់បែកអស់ដោយសារការសាងពុំបានរួចស្រួលបួល ។

នៅឆ្នេងដៃគេសង្កេតឃើញបល្ល័ង្កធំៗពីរ ដែលបានរកឃើញ
 ក្នុងពេលគ្រួសត្រាយកាប់ឆ្ការ ។ គេបានដកលំទុកបល្ល័ង្កនេះនៅមុខ
 គុហាតូចៗទាំងនោះ ព្រោះជាបល្ល័ង្កមានក្បាច់រចនាយ៉ាងល្អវិចិត្រ ។

ប្រាសាទភ្នំបាក់ខែង ជាប្រាសាទមួយដែលនៅក្នុងផ្ទៃគ្រឹះ
 គេពុំបានយកដីមកចាក់បំពេញដូចជាប្រាសាទទាំងឡាយទេ គឺគេ
 បានកាត់យកតែដីថ្មឲ្យរាបស្មើទើបគេរៀបក្រាលថ្មភក់ពីលើ ដោយ
 ហេតុនេះ ទើបគេឃើញកន្លែងដែលថ្មរមៀលធ្លាក់នៅជ្រុងទិស
 ឦសាន ហើយទិសជ្រុងទិសអគ្និយ៍ ។ នៅតាមមុខប្រាសាទធំៗ
 មានកាំជណ្តើរសម្រាប់ចុះឡើង ជណ្តើរនេះមានទទឹង ៤ ម៉ែត្រ
 ហើយគុហាតូចៗ នៅប៉ាងពីមុខ ។ គុហាតូចៗ ទាំងឡាយ
 ដែលសាងពីថ្មភក់នៅលើមណ្ឌលប្រាសាទធំ មានចំនួន ៦០ គូ
 សុទ្ធតែជាគុហាដែលមានទ្វារនៅទិសខាងកើត ឯមុខខាងលិច
 ពុំទាន់សាងរួចៗ គុហាតូចៗ ទាំងនេះសាងបង្កើតតាមគម្របថ្នាក់
 មណ្ឌលគ្រឹះធំ ។ ប្រាង្គទាំងនេះមានថ្នាក់មួយធំរាងដូចមកុដ ហើយ
 មានទ្រង់ទ្រាយដូចជាគុហាដែលមានថ្នាក់ ៤ ជាប់ៗ គ្នានោះដែរ ។

នៅតាមអ័ក្សប្រាសាទដែលលាតសន្ធឹងពីជើងទៅត្បូងមានភាព
 បែបបង្អិតទៅខាងលិច ព្រោះទីនេះជាទីតាំងនៃជណ្តើរថ្នាក់ទី ៥

ដែលមានផ្លូវនៅតាមគែមដែលមានទទឹងខុសគ្នា គឺប្រវែងពី ៥ ម៉ែត្រ
ទៅ ១៦ ម៉ែត្រ ជាកន្លែងដែលសម្រាប់រៀបចំកូនហែរឲ្យបាន
ស្រួល ។

នៅតាមជញ្ជាំងទល់ទ្រ មានធ្លាក់ជាក្បាច់តាមផ្នែកពស់១ម៉ែត្រ៦០
ជញ្ជាំងនេះស្ថិតនៅពីលើផ្នែកគ្រឹះ ដែលមានប្រវែងមួយជ្រុង ។
៣១ ម៉ែត្រ ។

ដោយការខ្វះខាតថែរក្សានៅពេលនោះ ទើបនៅមូលដ្ឋាន
ទាំងអស់ មានការទើសខែងដោយផ្ទាំងថ្មធំ ។ ដែលព្រះសង្ឃ
បានយកទៅគម្រៀបជុំខ្លួនតាមផ្នែកខាងក្រោម ដើម្បីជាទិម្មិត
រួមយ៉ាងសម្បើមដល់ព្រះពុទ្ធរូប ដែលមានព្រះកាយនៅផ្នែកក្នុងទី
នោះ ។ គេតែងមានការងឿនឆ្ងល់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះការរីកចំរើន
នៃការកសាង ដែលគេបានប្រទះឃើញនៅក្រោមព័ទ្ធជាមសំ-
ណង់តូច ។ ដែលស្ថិតនៅជាផ្លូវភ្នំប្របេះទឹងទៀនប្រាសាទ ។
គួប្រាសាទកណ្តាលខាងលើ សាងនៅលើថ្នាក់ខ្ពស់បង្អស់ ប្រាសាទ

នេះមួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ៨ ម៉ែត្រ ហើយនៅតាមជ្រុងថ្នាក់ខាងលើ
ដែលមានគុហាក្នុង ៗ ៤ ទៀត មួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ៦ ម៉ែត្រ សាង
ប្របនឹងចម្រាក់ជញ្ជាំងគ្រឹះ ។ ប្រាសាទក្នុងប្រាសាទខាងមូល
មានចំនួនគុហា ១០៧ ក្នុង ប៉ុន្តែស្ថិតនៅជាប់ ៗ ពីគ្នា ។

ក្នុងប្រាសាទធំកណ្តាលមានសភាពប្លែកគេ តែសមតាមទំនង
ដែលសាងថ្វាយព្រះអាទិទេព ហើយជាប្រាសាទមានមុខ ៤
បែរទៅគ្រប់ទិសទាំង ៤ ។ នៅតាមផ្នែកបខាងក្រោម

ប្រាសាទនេះគេឃើញរូបគោអស្សុករាជ ៣ ។ គោអស្សុករាជនេះ
ជាព្រះទីនាំងរបស់ព្រះឥសូរ ដែលកំពុងតែបញ្ចេញមហិទ្ធិប្លង្គិ

យ៉ាងអស្ចារ្យ ក្នុងពេលដែលយានគ្រួតមើលទិសទាំង ៤ ក្នុងទ្វីប
លោក ។ នៅខាងក្នុងមានអណ្តូងមួយជំរៅ ២ ម៉ែត្រ

អណ្តូងនេះសម្រាប់រាំនិងទប់ជុំកុំឲ្យរមៀលធ្លាក់ទៅក្រៅបាន ។

មានស្តុបមួយសាងពីថ្មភក់រាង ៤ ជ្រុងប្រវែង បណ្តោយ ១ ម៉ែត្រ

៤០ ទទឹង ០ ម៉ែត្រ ៨០ កំពស់ ០ ម៉ែត្រ ៧២ មានជាប់ចុះជា

ប្រហោងដែលលោក សីវែស បានយល់ឃើញថា ជាមូលដ្ឋាន
មានទ្រង់ទ្រាយដូចជាចេតិយ សម្រាប់បញ្ចុះព្រះអង្គធាតុព្រះ
រាជាដែលព្រះសុវណ្ណគតទៅ ដើម្បីទុកឲ្យគេធ្វើសក្ការបូជា ។

នៅពីខាងមុខ ចិសខាងកើត គេឃើញមានគុហាតូចៗសាងលើផ្ទៃ
ផ្លូវក្រាលថ្មភក់ ដែលមានស្លាកស្នាមសសរនៅសល់ខ្លះមានពន្លឺភ្លឺ
រលើបរលោង ។ មានគុហាដ៏កល់លិង្គ ៤ ទៀត ប្រកបដោយ
បាទដ្ឋានរាងមូល ។ គុហានិមួយៗមានទ្វារ២ នៅឈមមុខគ្នា ។

ឯវិចិត្រកម្មដែលគេបានឃើញនៅតាមគុហាទាំងនេះសរឲ្យដឹងថា
សុទ្ធតែសាងឡើងប្រកបដោយគុណសម្បត្តិ ព្រមទាំងគុណវិបត្តិ
យ៉ាងច្បាស់តាមអន្លើ គឺគេតែងប្រទះឃើញកិណកាគអស់នេះនៅ
ក្បែររូបចម្លាក់ទេវតាធំៗ ដ៏មានមហិទ្ធិបូទ្ធិយ៉ាងខ្លាំងក្លា ដែលធ្លាក់

ជាប់ៗ គ្នាតាមសសរជ្រុងជិតទ្វារចេញចូល មិនតែប៉ុណ្ណោះ
មានធ្លាក់ជារូបស្រីទេពអប្សរជាលំអទៀតផង ។ តាមការវិនិច្ឆ័យ
នៅលើផ្ទាំងចម្លាក់ដែលមានរូបគំនូរតូចៗ នឹងចរិះដឹងទៀតខ្ពស់ៗ

ដែលមានរូបគំនូរតូចៗ ដែរ នោះជាមណីយភាពមួយយ៉ាងត្រចះ

ត្រួតពិនិត្យសមទៅតាមសេចក្តីត្រូវការ ។ ឯចំណែកតាមប្រហោង
 វិញគេសង្កេតឃើញក្បាច់ក្បាំងសឹងមានរាង ៤ ជ្រុងស្មើ ព្រមទាំង
 មានរូបចម្លាក់ផ្សេងៗមិនសូវល្អនៅលាយឡំគ្នា ។ រូបចម្លាក់ទាំងនេះ
 មានភាពរឹងប៉ឹងទៅបានក៏ដោយសារមានរូបមករ នៅចប់ខ្រែរហូត
 ដល់កន្លែងរាងកោងដូចជងធុ ។ ខ្លះប្រហោងទាំងនេះមានរាង
 ដូចជាចុងឡតកាំភ្លើងធំដែលបង្ហាវដេក ហើយមានរូបចម្លាក់មនុស្ស
 នឹងក្បាច់រចនាផ្សេងៗ ទៀតដ៏មានរំយោល ដើម្បីជាគ្រឿងលំអ
 សម្រាប់បូជាចំពោះក្បាលមនុស្សដែលមានកិត្យានុភាព ។ ទ្រង់ច្រាយ
 ទាំងឡាយនេះ តែងមាននៅក្នុងក្បាច់រចនាខ្មែរក្នុងជំនាន់នោះ ។
 សិលាចារឹកមួយផ្ទាំងដែលដកលំនៅលើចល្លង្គខាងកើតទ្វារ
 ទិសខាងជើងត្រង់មណ្ឌលប្រាសាទថ្នាក់ក្រោម មានចារឹករៀបរាប់
 អំពីរជ្ជកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៥ ពី គ.ស. ៧៦៨ រហូតមកដល់
 គ.ស. ១០០១ មិនតែប៉ុណ្ណោះមានចារឹកពីការកសាងនៃព្រះបាទ
 យសោវរ្ម័ន ទៀតផង ។

អង្គជំនុំជម្រះ

បាយ័នអង្គជំនុំជម្រះ

ប្រាសាទនេះ សាងនៅចុងសតវត្សទី១២ ដោយព្រះបាទ
 ជ័យវរ្ម័នទី ៧ បញ្ជាមរណៈព្រះនាម មហាបរមសំគតបតៈ ទទ្ទិស
 ចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា “មហាយាន” បានទទួលការគ្រួសគ្រាយពី
 គ.ស. ១៧១១ ដល់ គ.ស. ១៧១៣ ហើយបានទទួលការសាង
 ឡើងវិញនូវប្រាសាទកណ្តាលក្នុងឆ្នាំ ១៧៣៣ និងជួសជុលវត្ត
 ខាងមុខកាន់ពីឆ្នាំ ១៧៣៧ ។

នៅក្នុងចំណោមប្រាសាទទាំងអស់ មានតែប្រាសាទបាយ័នទេ
 ដែលមានការពិបាកយល់ច្រើនជាងគេទាំងបុរាណវត្ថុវិទ្យា ។ ក្នុងប្រ
 វត្តរបស់ប្រាសាទ ការវិវត្តន៍បានកើតមានឡើងមកដល់ឆ្នាំ១៧២៣
 ចំពោះការដាក់កាលបរិច្ឆេទតាមសិលាចារឹកនៃស្រុកកោះធំ ចំពោះ
 “ ប្រាសាទកណ្តាល ” ។ ប្រាសាទនេះមានការចាក់ទង់ទៅនឹង

ភ្នំបាខែង តែមិនមែនទាក់ទងទៅនឹងបាយ័នទេ ព្រោះបាយ័ននេះ
 មិនមែនជា "វិហារ-ភ្នំ" នៃ "យសោធបុរៈ" ទេ គឺជាប្រាសាទ
 មួយនៃរាជធានីនៃស្តេច ជ័យវរ្ម័នទី៧ នៅចុងសតវត្សទី១២ ។
 បាយ័នបានក្លាយទៅជាវិហារយ៉ាងពិតប្រាកដ នៅក្នុងចក្រភ័ក្តិរាជ
 ដែលសាងឡើងដោយព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័នទី៧ ក្រោយពេលដែល
 ពួកចាមបានលុកលុយ ។

គេពុំសូវមានការងឿនឆ្ងល់ពីសភាពដែលផ្ទុយគ្នាក្នុងការរៀប
 ចំវិហារដ៏សំខាន់នេះ ដែលត្រូវទ្រុឌទ្រោមមណ្ឌលខាងក្រៅនឹង
 ស្ថាមគ្រោះជុំវិញខ្លោង នឹងប្រឡាយបង្ហូរទឹកតាមទ្វារដែលនាគ
 នៅចាំ ។

មណ្ឌលខាងក្រៅ

នៅតាមមុមមានប្រាសាទតូចៗ បួន ប្រាសាទនេះប្រកប
 ទៅដោយរូបសំណាក ហើយមានសិលាចារឹកសាងឡើងដោយព្រះ
 បាទជ័យវរ្ម័នទី៧ នៃជយគិរី បានត្រូវលុបបាត់នៅខាងលើដោយ
 ល្មើស នឹងជយសិទ្ធិ បានក្តួលដល់ក្បួនរាគ ។ លោកស៊ីផែស

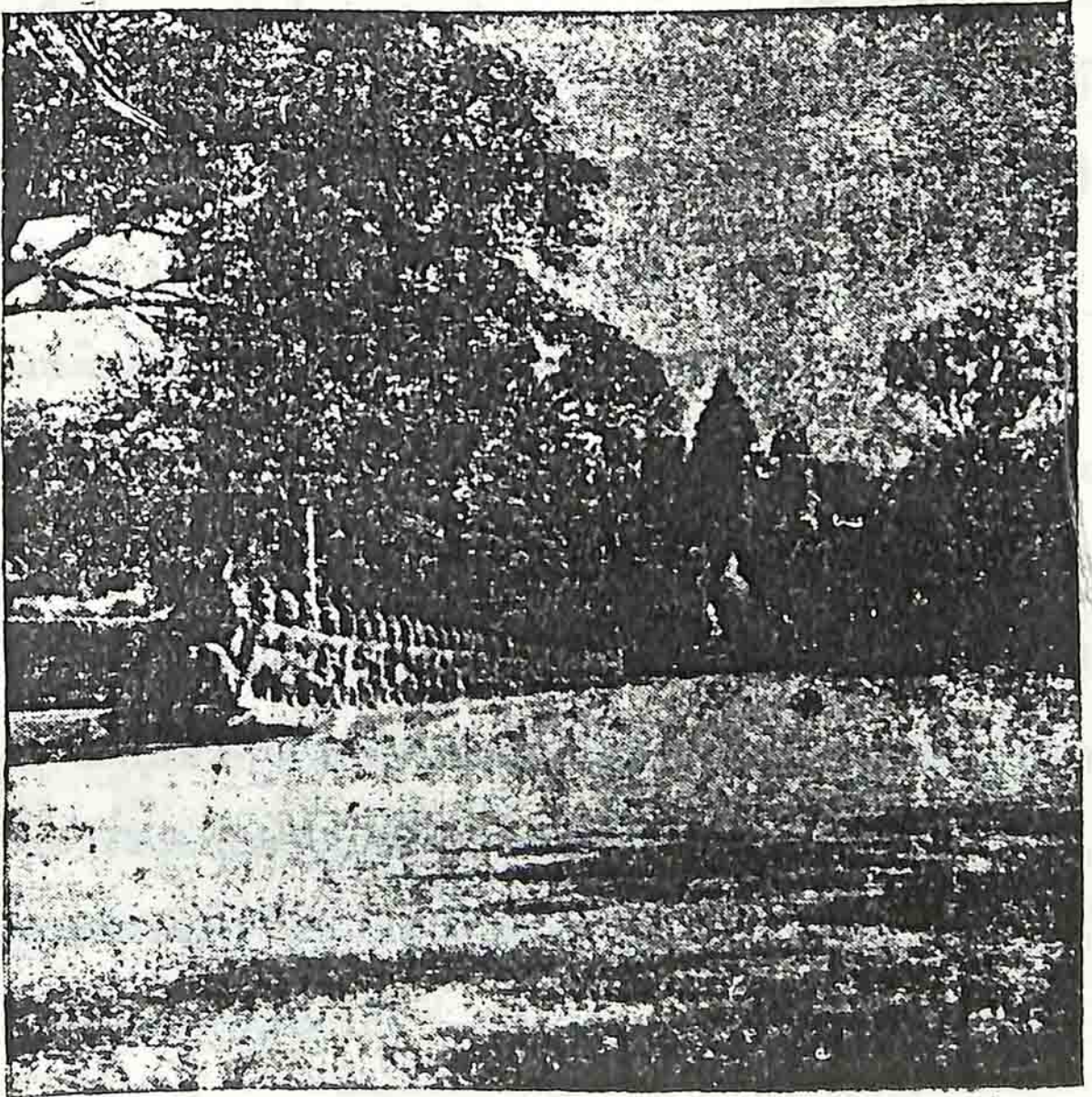
បានពន្យល់ថា យើងមិនអាចយល់បាននូវវត្ថុនិងគំនូសនោះបានទេ
លុះត្រាតែមានសំដីវេហារខ្លះទៀតជាភាសាខ្មែរទើបយើងអាច
ពន្យល់បាន ។ ប្រាសាទនិងស្នាមភ្លោះនៅអង្គរធំហាក់ដូចជាក្នុង
និងមហាសាគរដែលព័ទ្ធជុំវិញដីយើង ។

នៅប្រាសាទជ្រុងទិមួយ ។ មានរបៀបធ្វើដូចជានៅអង្គរធំដែរ
ហើយសង់ដូចជាទីក្រុងនៃ ពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ ដែលប្រកប
ដោយវិហារមួយធ្វើពីថ្មបាយក្រៀមមានរាងជាជើងក្អែក ជម្រង់ទៅ
ខាងលិចមានពីរជាន់ដោយសន្ទុក ហើយធ្លាក់លំអដោយក្បាច់
គ្របកល្យក នៅលើខ្នងនាគទាំងចួន ។ ជញ្ជាំងខាងក្រៅ
លំអដោយទេវតាជិះលើយានជំនិះ និងនៅតាមបង្អួចបញ្ឆោតមាន
ជើងទៀនបិទបាំងដោយរនាំង ។ ខាងលិចមានរូបសំណាក
នៅលើបែបផែនជាចួនជ្រុងស្មើ និងមានមុខទាំងចួនបើកចំហដោយ
រន្ធន់កោងដូចជានៅទ្រោន ។ នៅជញ្ជាំងទិមួយ ។ នៃមណ្ឌល
មានទ្វារមួយជ្រុងខាងលិច ។

ដំណើរដោយជើងឬដោយសេះនៅផ្លូវប្រាំង តាមផ្លូវជើងដោយ
 ដើរក្នុងព្រៃដែលមានចម្ងាយ ៣ គីឡូម៉ែត្រ ដែលគេឃើញមានភ្នំ
 ស្រែហូតដល់ទ្វារខាងត្បូង ។ គេអាចត្រឡប់មកវិញតាមទ្វារ
 ខាងកើត ក្រោយពេលដែលយើងបានដើរជុំវិញក្នុង ១/៤
 ខែទីក្រុង ។ គេឃើញនៅកន្លែងខ្លះមានកេរ្តិ៍ដំណែលបុរាណធ្វើ
 ត្រូវបាយក្រៀមដែលបានរកឃើញដោយលោក ត្នោឡូប៊ែរ ដែល
 នៅសព្វថ្ងៃនេះ ជាប់ទាក់ទងទៅនឹងមណ្ឌលស្នាមភ្លោះនៅអង្គរធំ
 ក្នុងសតវត្សទី ១១ ។

ទ្វារនៅអង្គរធំ

នៅទីក្រុងប្រជាជនបានបង្កើតគ្រឿងសម្ភារៈ ពុំសូវមាន
 ប្រយោជន៍នឹងនៅតាមកន្លែងដែលបាំងជិត គេដាក់វត្ថុពុំសូវសំខាន់
 ទេ នៅចំកណ្តាលបាយ័នគេចែកទីក្រុងនេះជា ៤ សង្កាត់ ដោយ
 មានផ្លូវជើងឬនៅជិតមាត់ស្នាមភ្លោះ ។ ផ្លូវទី ៥ ដែលជាផ្លូវសំ-
 ខាន់ជាងគេបានកាត់ដំរីទៅក្នុងរាំង នៅផ្នែកខាងលិច ។
 ផ្លូវទី ៥ នៃប្រាសាទទាក់ទងទៅនឹងក្រវីថី ។ មកពីខាង

5
37

ខ្លោងទ្វារអង្គរធំ

មើលចំពីខាងត្បូង

ក្រៅត្រូវធ្វើ កាត់ប្រឡាយទឹក ហើយត្រូវធ្វើផ្លូវមួយដែលយើងបាន
 រៀបរាប់ពីមុនមកគឺផ្លូវដែលចាក់ដីបង្កើតបានជាស្ពាន ដែលសព្វ
 ថ្ងៃនេះនៅជ្រុងខាងជើងនៅតាមភាគនៃបណ្តោយ បន្តមកទៀត
 មានវិជ្ជាសាស្ត្រសិក្សាពីការហូរទឹកជាថ្មី ។ នៅជ្រុងពីរទៀត
 តាមអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រចិនម្នាក់ឈ្មោះ ចៀវតាក្វាន់ បានប្រាប់យើងថា
 មានថ្ម ៥៤ ប្រភេទដូចគ្នាទាំងថ្មទូទៅ ដែលធំសម្បើមទាំងគួរឲ្យខ្លាច ។
 បង្កាន់ដៃធ្វើសុទ្ធតែថ្មធ្លាក់ជាកង់តាមសក្ខាលប្រាថីរ ។ ថ្ម ៥៤
 ប្រភេទនេះ មាននៅតាមដៃពស់ទាំងបានការពារយ៉ាងហ្មត់ចត់
 ប្រយោជន៍កុំឲ្យរលុប ។ បើតាមពិតមានលោក សីវែស ទិន
 លោក ប៊ូលមូស យើងឃើញថាបង្កាន់ដៃនោះមានកង់ជាភាគ
 ជាទិមិត្តរូបនៃអន្ទូ ដែលមាននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃប្រទេសឥណ្ឌា
 គឺជាការរួមគ្នារវាងមនុស្សទាំងទេវតា ដែលបង្កើតបានជារូបរាង
 ឡើងនៅក្នុងផ្ទាំង ។ បើយើងក្រឡេកមើលទៅទៀត យើង
 ទាំងឃើញថាមានពីរជួរ គឺមានពួកទេវតាមួយជួរ និង ពួកអសុរា
 “យក្ស” មួយជួរទៀត អ្នកបង្កើតលោកបានឲ្យដំបូងនាថា ឲ្យនាំ

គ្នាកូរទឹកសមុទ្រ “ សមុទ្រទឹកដោះ ” ដែលធ្វើឡើងដោយ
 សាមគ្គីភាពរវាងពួកទេវតានិងពួកអសុរា ដើម្បីប្រាញ់យកទឹក
 អម្រឹតដែលជាទឹកត្បូកសក្តិសិទ្ធិមិនចេះចាស់ស្លាប់ មានរូបភាពនៃ
 ការកូរទឹកសមុទ្រ ធ្វើនៅក្នុងស្នាមភ្លោះជាជំនួសមណ្ឌលនៃសមុទ្រ
 ជាពិសេសទៅទៀត នៅតាមទ្វារមានដំបងចម្លាក់ ដើម្បីជំណាង
 នូវគំនិត ការប្រយុទ្ធស្រ្គាំងនូវមន្តអាគមដែលសម្រាប់ការពារប្រទេស
 ឲ្យបានសុខសប្បាយនិងឲ្យមានកិត្តិយសល្បីសុសសាយ ។

ហេតុមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ គេឃើញនៅតែគ្រឿងឥស្សរិយយសរបស់ពួកអសុរានៅតាមទ្វារជ័យ “ ទ្វារដែលបែរមុខទៅ
 ខាងលិចចូលទៅក្នុងស្តេច ” ហើយគ្រឿងឥស្សរិយយសរបស់
 ពួកអសុរានៅទ្វារខាងជើង ដែលមុខម្យ៉ាងផ្ទុយពីមុខរបស់ពួកទេវតា
 ដែលស្រស់ញញឹម ។

ទ្វារទាំង ៥ មានភិនភាគដូច ៗ គ្នា និងមានភាពជាចំណុចក្នុង
 ការរក្សាទុក ។ ក្នុងចំណោមទ្វារទាំងអស់ ទ្វារដែលមានភាព
 គ្រប់គ្រាន់ គឺទ្វារដែលនៅខាងមុខបែរទៅខាងលិចនៃទ្វារខ្មោច

ជួរដែលមានភាពល្អគង់វង្ស គឺទ្វារខាងកើតដែលមានទំនងជាមុម
ខាងឦសាននៃទ្វារជ័យ ។

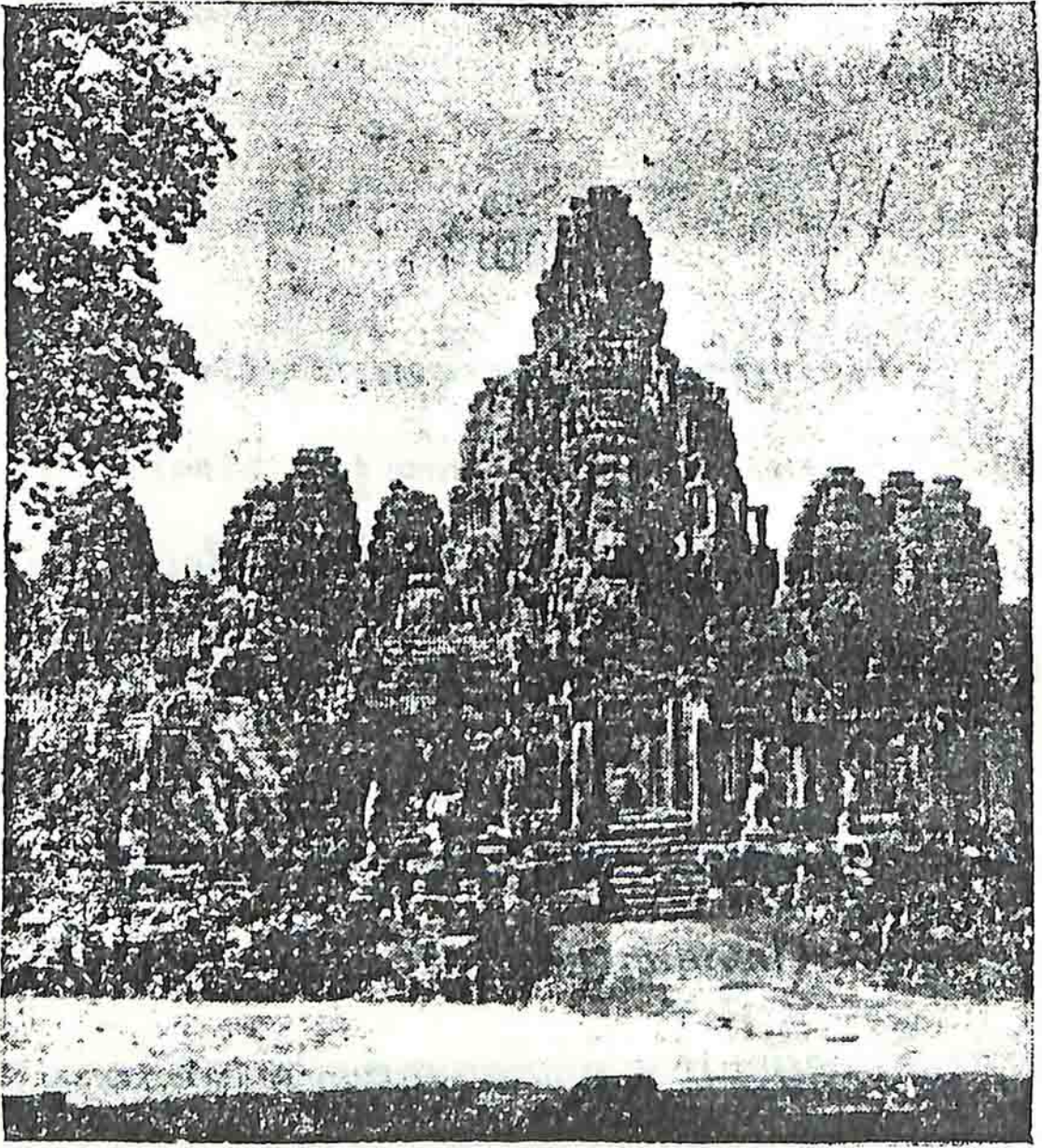
វិសាលភាពនៃឆក “ ៣ ម៉ែត្រ និង ៧ ម៉ែត្រ កំពស់ ”
ឃើញមានភាពប្លែកដោយរំលេច ដោយផ្ទះទ្វារបង្អួចនិងក្បាច់ក្បាង
ជាដើម ក្បាច់ទាំងនេះបានធ្លាក់ជាប់ទៅនឹងទ្វារឈើ ដែលមាន
សន្ធឹកទ្វារពីរជាក់លើភ្នៅសម្រាប់វិលចុះឡើងបាន និងមាន
ប្រហោងដែលអាចមើលឃើញនៅជញ្ជាំងទ្វារនេះ ហាក់ដូចជា
មានទុកសម្រាប់បិទបើក ។

នៅកំពស់ពី ២០ ម៉ែត្រមក ទ្វារទាំងអស់នេះធ្វើពីថ្មបាយ
ក្រៀម បានបង្កើតជាសភាពមួយមាន ៣ ជុំយ៉ាងគ្រង ដែលសំខាន់
ជាងគេ គឺទ្វារដែលមានមុខពីរជុំយុគ្នានៅអមទ្វារតូចពីរទៀត
ដែលមានមុខតែមួយសម្រាប់ចូល ដែលទាក់ទងទៅខាងក្នុងដោយ
ភាពខ្វែង បង្កើតជាបន្ទប់ៗ ទាក់ទងទៅនឹងទ្វារមួយៗ ដោយកំពែង
ខាងក្នុងពីរយ៉ាងនឹងត ។ ទាំងអស់នេះមានភាពជាអន្ទូបនីយកម្ម

ដែលព័ទ្ធជុំវិញមុខទាំងចុងនៃបាយ័ន គឺជាឥទ្ធិពលភាពនៃវ៉ែនស្តេច
ដែលបង្ហាញនូវទិសទាំង ៤ ។

បាយ័ន

១៥០០ ម៉ែត្រពីផ្លូវខាងស្តាំបែកពីផ្លូវខាងត្បូងនៃកន្លែងធំ យើង
ដើរជុំវិញប្រាសាទនេះតាមផ្លូវស្តាំ តាមផ្លូវចូលខាងកើតតាមកំពែង
ដែលលេយជាជ្រុងចេញក្រៅ យើងនឹងឃើញសុទ្ធតែគោនិងនាគ
មានជើងទ្រូ ផ្លូវនេះចាក់ទងទៅនឹងផ្លូវចូលដែលសំខាន់ជាងគេ
ហើយគេតែងសន្តើតឃើញមានគម្របគ្របស្នា ដែលមាននៅក្នុង
រយៈកាលក្រោយសម័យ មានទំនងជាគ្រុឌចាប់នាគជាចំណី និង
នៅជ្រុងម្ខាងទៀតមានកេរ្តិ៍ដំណែលបុរាណចាស់ៗ នៅមាត់ស្រះ ។
នៅពេលប្រឹកប្រាសាទបាយ័នបញ្ចេញនូវស្នាមយ៉ាងស្រស់ គួរ
ឲ្យចាប់អារម្មណ៍ ។ គេមិនអាចលះបង់បាយ័ននៅពេលយប់ដែល
ទាំងដោយពន្លឺព្រះចន្ទ ដូច្នោះហើយបានជារូងនៃម្លប់ឈើទាំង-
ឡាយបានដាក់ជាពណ៌នៅតាមថ្ម ឲ្យទៅជាពណ៌បៃតងយ៉ាង

ប្រាសាទបាយ័ន

មើលចំពីខាងជើង

ស្រស់បំព្រង ។ មុននីមួយៗ គួរឲ្យចាប់ការម្នាក់យ៉ាងរំភើប
ដូចជារបាំ ឬ តន្ត្រី បណ្តាលឲ្យមានគំនិតចូលទៅរកសន្តិភាពក្នុង
លទ្ធិព្រះពុទ្ធសាសនា ។

នៅសម័យពីដើមលោក ព្យាទ្យុទ្ធ បានប្រាប់យើងថា បាយ័ន
មានសុខុតែដើមឈើមានបន្ទានិងវល្លិ ដែលដុះប្រចាក់គ្នា បើចង់
ធ្វើដំណើរចាល់តែវែកផ្លូវដើរដោយជំបង ។ នៅក្នុងព្រៃដំពោរ-
ពេញទៅដោយដើមឈើ ដុះយ៉ាងចង្អៀតគ្នានៅគ្រប់កន្លែង មាន
ដើមជ្រូង ។ ជាច្រើន ដែលដុះបំផ្លាញរុកជាគំនរទៀតរហូតដល់លើ
កំពូលប្រាសាទ ។

ដូចជាលោក កុំខែ ដែលបានគ្រួសត្រាយ យើងទាំងអស់គ្នា
ជាអ្នកទីមួយ ដែលមានសេចក្តីសោយស្តាយធម្មជាតិដែលពេញទៅ
ដោយបុព្វានុភាពនិងប្រិយភាព ។ មួយខែ ។ ឬ មួយថ្ងៃ ។ មានថ្ម
ជាច្រើនដុំធ្លាក់ចុះមក ។ ភាពខូចខ្ទេចខ្ទីនៃប្រាសាទនេះ នឹងកើត
មានឡើងបើទុកឲ្យយូរទៅ ដូច្នេះត្រូវទម្រង់គ្រួសត្រាយយ៉ាងរាប់
រហ័ស ។

ប្រាសាទបាយ័ន

មើលនៅលើផ្ទាំងទី ៣ កំពូលខាងជើងជ្រុងខាងកើត

ប្រមាណប្រហែលជាមួយសតវត្សយ៉ាងតិច បាយ័នមានភាព
 ផ្ទុយពីគន្លងវត្ត ។ ប្រាសាទគន្លងវត្តស្ថិតនៅក្នុងកំពែងច្រើនជាង
 បង្កើតឲ្យមានជាប់បែបផែនយ៉ាងទូលាយ មានទ្វារចេញចូលយ៉ាង
 ស្រួល និងមានភាពស្រឡះខាងស្ថាបត្យកម្មដែលប្រកបដោយភាព
 ធ្វើតាមនៅជុំវិញនិងនៅរោងទង ។ ចំណែកឯបាយ័នវិញ ស្ថិត
 នៅក្នុងមណ្ឌលរាង ៤ ជ្រុងទ្រវែង មាន ១៤០ ម៉ែត្រ ទទឹង និង
 បណ្តោយ ១៦០ ម៉ែត្រ នៃកំពែងទី ៣ គឺ “ រោងទងក្បាច់ចម្លាក់ ” ធ្វើ
 ឲ្យយើងចាប់អារម្មណ៍ថាស្ថិតនៅក្នុងមណ្ឌលមួយដ៏ចម្លៀក ។ មាន
 វិសាលវិហារខ្លះទៀត ស្ថិតនៅកន្លែងខាងវិហារមណ្ឌលកណ្តាល
 បានរាប់បញ្ចូលទៅខាងក្នុងនៃរោងទងទី ២ ដែលមាន ៧០ ម៉ែត្រ
 ទទឹងនិង ៨០ ម៉ែត្រ ។

នៅឆ្ងាយបន្តិចមក មានបន្ទាត់ជើងមេឃរុញប្រានទៅក្រោយ
 មណ្ឌលខាងផ្នែកក្រោម មិនគ្រាន់តែមានគំនរថ្មប៉ុណ្ណោះទេ មាន
 ភាពច្របូកច្របល់ ម្យ៉ាងទៀតដែលមានបលនាគួរឲ្យក្តៅក្រហាយ
 ដល់លើមេឃនៅគ្រប់ទីកន្លែង គេឃើញដុំថ្មនៅតាមបន្ទាត់ពុះបាក់

នៅផ្នែកខាងមុខ នៅវង់ ៥ ខាងមុខមានសភាពបែបដែនខុស ។
គ្នាបានផ្តល់នូវការចាប់ការម្នាក់ជាទាំង ៗ

នៅលើដីទួលខាងលើ មានសភាពស្ងប់ស្ងាត់ គ្មានការរន្ធត់
ដោយដុំថ្មខាងមុខ គេមិនអាចមើលឃើញទៅទស្សន៍យភាពយ៉ាង
ច្របូកច្របល់ទាំងអស់ទេ បើសិនជាដើរកំសាន្តពីកន្លែងមួយទៅ
មួយនៃមុខទាំង ២០៨ ដែលនៅឆ្ងាយពីវិសាលភាពនិងកន្លែងនៃ
ស្ថាបនិក គេនឹងកោតស្ងប់ស្ងៀមនូវរូបសំណាកដែលមិនអាចដឹង
បានជាមុន ។ បន្តិចម្តង ៗ ភាពភ្ញាក់ផ្អើលក៏បានស្រួលឡើងវិញ
ហើយគេបានឃើញវង់មណ្ឌល មានភាពមែនទែនចែកជាសង្កាត់
យ៉ាងសមរម្យដាក់ជាពួកជាក្រុមតាមកន្លែង ។ ចំណែកគ្រឹះស្ថានពី
ឥដ្ឋគេមិនរាប់បញ្ចូលផងទេ គេសង់ត្រាន់តែជានិមិត្តរូបតែប៉ុណ្ណោះ ។

បាយ័នជាស្នាដៃមួយនៃអ្នកកសាង ដែលមានប្រពៃណីនៅ
ក្នុងលោកយើងនេះ ដែលគេនិយមពីគ្រឿងអាថ៌កំបាំង និងចិត្ត
ជាធំដូចជាស្តេចជ័យវរ្ម័នទី ៧ ដែលជាស្តេចនិយមនូវព្រះពុទ្ធ
សាសនា ។ ព្រះករុណាទាំង ៤ នៃស្តេចបានក្រឡេកមើលទៅ

គ្រប់ទិសទី ៤ គឺជាទិសដ៏រួមបញ្ចូលនៃព្រះពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ ជា
 ការសំគាល់នូវទិសទី ៤ ។ បើតាមជំនឿរបស់លោកសេដ្ឋកិច្ច
 បានពោលថា ព្រះកត្តាទាំង ៤ គឺជារូបភាពនៃស្តេច ដែលដូច
 គ្នាទាំងព្រះអាទិទេព បើតាមលោក ប៉ូលមូស វិញបានពោលថា
 មណ្ឌលដែលទាក់ទងទៅនឹងសាលារៀនគ្រុឌ ៗ គ្នានេះ បាន
 បង្កើតនូវការបំរើលូតលាស់ ខាងបុព្វនុភាពនៃស្តេចអាទិទេព
 ដែលនៅក្នុងស្រុកទាំងអស់ ។

ម្យ៉ាងទៀតប្រាង្គមានមុខបួននេះជារិហារ ដោយមាន
 អក្សរចារឹកខ្លី ៗ ធ្លាក់នៅតាមជួរមធ្យម ឬ បង្អួចរំលឹកគុណព្រះ
 អាទិទេព ដូចមានរូបព្រះពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ ជាគុណសម្បត្តិ
 ស្រាប់ , នៅវែងកណ្តាលឃើញមានរូបសំណាកនៃប្រទេសខ្មែរ
 គឺ “ ស្តេចព្រះពុទ្ធ ” ត្រូវនឹង លិង្គ ឬ ទេវរាជ នៃលទ្ធិព្រាហ្មណ៍
 រូបនោះអង្គុយលើនាគ ហើយ ភាគបញ្ជាក់ឲ្យយើងដឹងថាជារូប
 ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ ។

នៅក្នុងឆ្នាំ ១៧៣៣ លោក ទ្រូង បានរកឃើញទ្រូងរូបសំណាក
 មួយបាក់បែកអស់ នៅក្នុងអណ្តូងជំរៅ ១៤ ម៉ែត្រ នៅក្នុងវង់
 កណ្តាល ។ រូបចម្លាក់នេះមានកំពស់ ៣ ម៉ែត្រ ៦០ បានយក
 ទៅរៀបចំឡើងវិញ ហើយបានថ្វាយចំពោះព្រះបាទ ស៊ីសុវត្ថិ-
 មុនីវង្ស យ៉ាងឧទ្ធារិកនៅថ្ងៃទី ១៧ ខែ ឧសភា គ.ស. ១៧៣៥ ។
 វិហារដែលដកល់ព្រះបដិមាករនេះ ជាមណ្ឌបមានដំបូលប្រក់
 រក្សាស្ថិតនៅចំពោះមុខវង់ក្នុងនៃទ្រូងទៅកាន់ទ្វារជ័យ មិនឆ្ងាយ
 ចំនួនពីព្រះរាជដំណាក់អង្គរធំ ។

ការពិពណ៌នាអំពីប្រាសាទ

ការក៏ទ្រូងរូបនៃបែបផែននៅបាយ័ន និង ភាពទទើសទៃខ្លះ
 នៃគ្រឹះស្ថាន មកពីការរើរៀបចំច្រើនផងពេកដែលនាំឲ្យប្រាសាទ
 ប្រែភាពផ្សេងៗ ទៀត ហើយគេបានឃើញស្នាមនៅសឹងតែគ្រប់
 ទីកន្លែងទាំងអស់ ។ ការប្រែភាពយ៉ាងដូច្នោះហើយកាចមានការ
 សាងប្លែកៗគ្នា ដោយមានពេលសម័យខុសៗគ្នា សារុបសេច-

ក្តីទៅ មិនមែននៅក្នុងរដ្ឋកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ប៉ុណ្ណោះទេ ។

ក្នុងស្ថានភាពសព្វថ្ងៃ ប្រាសាទនេះរែកជា រោងទង
នៅខាងក្រៅមួយ នៅមណ្ឌលទី៣ ជាមួយនិងមណ្ឌលមុមបួននិង
នាគបួននៅព័ទ្ធជុំវិញទីធ្លា ។ នៅខាងលិចមានបណ្ណាល័យ
ពីរ នៅលើមណ្ឌលទី២ នៃរោងទងមួយនិងរងមុមបួននិងរងទី៣
កណ្តាល ។ នៅមុខនិមួយៗ នៅវង់កណ្តាលមានរូបនាគមាន
រចៀបដូចនៅរោងទង មានកំពែងលយចេញជារងខ្វែង និងរង
មុមហើយមានពួកតូច ៤ កាត់កែង មានលានខ្ពស់មួយ មាន
ច្រវែងច្រាយតាមបរិវេណនៃរោងទងរងខ្វែង ។ មានកំពូល
កណ្តាលរាងមូល ដែលមានកំពស់ ៤៥ ម៉ែត្រ ពីផ្លូវទី១ ជុំក្រុង
កំពូលប្រាសាទនេះបានបោះជាប្រហោងម្យ៉ាងនៅខាងលិចបន្ទប់
តូច ៗ និងនៅយ៉ាងខាងមុខនៅជិតវង់ខ្ពស់ ។

១ - នៅប្រាសាទកណ្តាលមានចាក់ទងទៅនឹងរោងទងខាង
មណ្ឌលទី២ គឺជាផ្នែកខាងគ្រឿងបរិបាទនៃរោងទងមានកំពែង
ខ្វែងព័ទ្ធជុំវិញដោយវិហារកណ្តាលមួយដែលខ្ពស់ ដើម្បីធ្វើឲ្យទៅ

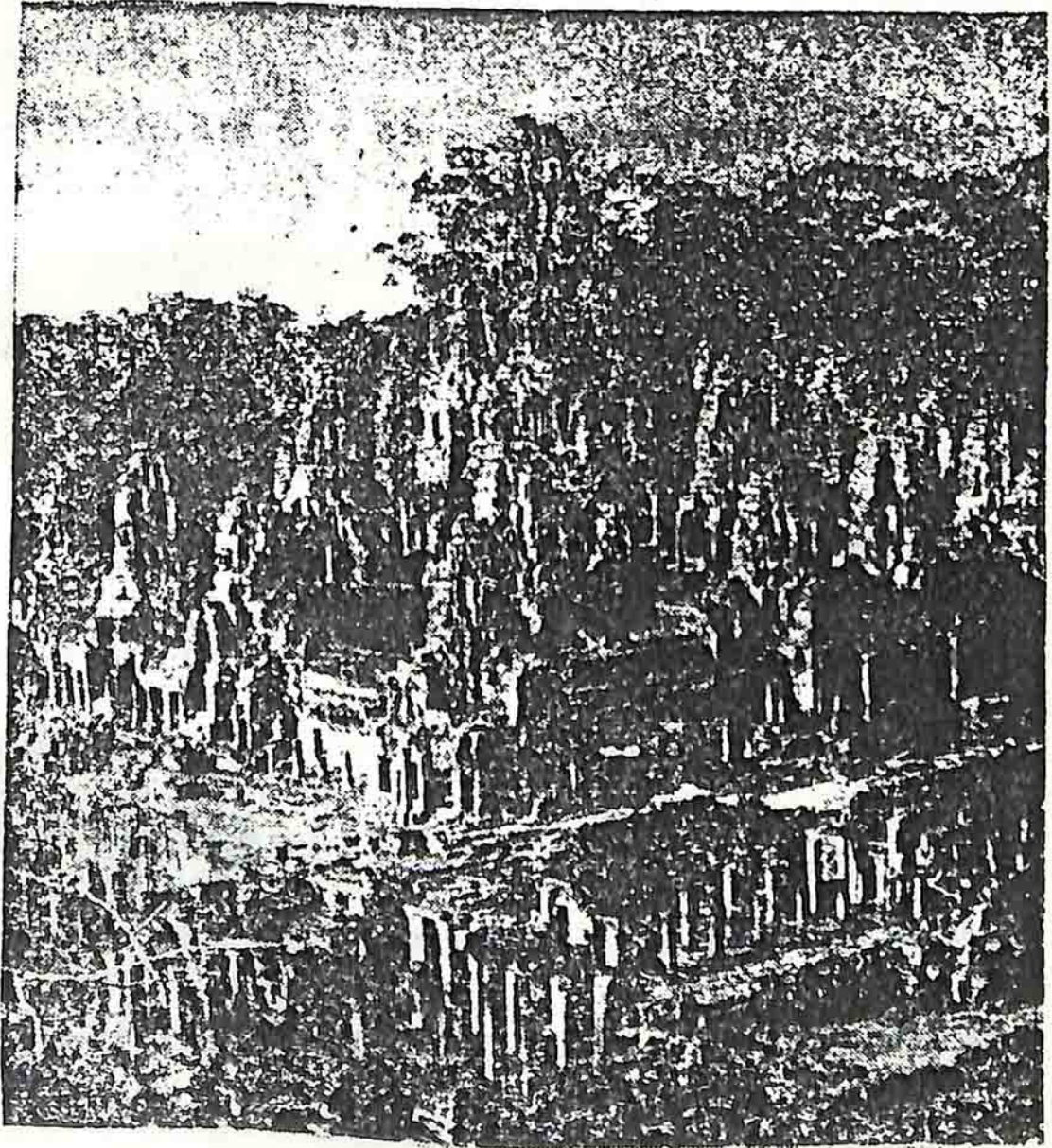
ដាក់ក្នុងប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រង ដោយមានការតភ្ជាប់ទៅនឹងបែបផែនការ
ក្រោមនៃរោងចងដែលត្រូវបានកំណត់ ។

២- នៅលើលានខ្ពស់រាងខ្វែងមានវិហារកណ្តាល ដែល
កសាងឡើងដោយព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័នទី៧ នៅពេលក្រោយបំផុត
គឺក្រោយដែលទ្រង់បានសម្រេច និងសាងបាយ័នជាវិហារនៅ
លើភ្នំនៃអង្គរធំ ដោយទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រមនៃព្រះពុទ្ធសាសនា ។

៣- ទីធ្លាត្រូវបានកំណត់ទៅនឹងការប្រតិបត្តិការយ៉ាង
ដែលត្រូវបំពេញបន្តបន្ទាប់គ្នា ។ នៅផ្នែកខាងក្រោមធ្វើពីថ្ម
បាយក្រៀម មានរោងចងនៅមណ្ឌលទី៤ បានតភ្ជាប់រហូតដល់
២ ម៉ែត្រ ៥០ នៅខាងក្រោមហើយនិងការដឹកទៅបានបង្ហាញ
នៅកន្លែងក្រាលថ្មបាយក្រៀម ផ្នែកទី១ និងនៅកណ្តាលមាន
ជម្រៅ ១ ម៉ែត្រយ៉ាងខ្ពស់ ដោយមានទ្វារកំរិតនៅលើថ្ម ។

៤- នៅរោងចងនៃមណ្ឌលទី៧ និងនៅតាមមណ្ឌលយ
បានចាក់ដីបំពេញរហូតដល់រួចស្រេច ។

៥- មានទីធ្លាត្រូវបានកំណត់ប្រហោងនេះទៅជាគ្រឹះស្ថាន

ប្រាសាទបាយ័ន

១៦ តែនៅសព្វថ្ងៃនេះ គេឃើញបាត់អស់គឺ ៤ នៅមុខម្ខាង ៗ និងមានកខ្វែងសម្រាប់អង្គុយធ្វើដោយថ្មបាយក្រៀម ប៉ុន្តែភាគ មើលឃើញដីដែលភ្ជាប់ពីរោងទងទី ២ និង ទី ៣ ខាងស្តាំ នៅ វង់នីមួយ ៗ នៃមណ្ឌលទី ២ ។

ជណ្តើរមួយដែលនាំឲ្យយើងមកដល់លានខាងលើ មាន តាំងពីដើមមកនៅតាមអ័ក្សនីមួយ ៗ នៅជណ្តើរខាងលិចមាន ជញ្ជាំងពីរជុំវិញ នៅក្នុងសម័យមិនកំណត់ អាចប្រើជំនួស ជណ្តើរពីរទៀត ដែលមានភាពជាអតិបរមាណា ជណ្តើរទាំង នេះមានភាពយ៉ាងម៉ាឌីនរលោងស្រិល ។ កាំជណ្តើរធ្វើពី ស៊ីម៉ង់ត៍ មានប្រវែងនិងទទឹងពុំសូវធំល្មមក្នុងការធ្វើជណ្តើរយ៉ាង ស្រួលឡើងទៅខាងជើង - ខាងត្បូងនិងខាងលិច ជណ្តើរ ខាងឆ្វេង ។

មកដល់ប្រាសាទដោយលានខាងកើត គេចូលដល់ពាក់ កណ្តាលនៃមណ្ឌលទី ៣ មានសសរជារូបនាគខ្វែងនៅផ្នែកខាង ក្រោម គេបានសង្កេតឃើញមានរូបចម្លាក់នៅជញ្ជាំងដែលធ្វើ

ឲ្យយើងយល់យោងច្បាស់នូវអត្ថន័យនៃការគុបតែងនេះ “ដោយ
 ធ្លាក់នៅជើងជញ្ជាំង” មានដំណើរយោងទំនុកនៃស្រីទេពអប្សរ
 តិរ ឬ បី នាក់រេវានៅលើផ្កាឈូក ។ នៅទីនេះបើគេចត់ពីខាង
 ឆ្វេងហើយចូលទៅក្នុងរោងទងនៃក្បាប់បម្លាក់ ដែលគេធ្លាក់
 តាមក្បួនប្រពៃណីពីបុរាណកាល ដោយទុកនូវប្រាសាទជាកេរ្តិ៍
 ដំណែលនៅខាងស្តាំរហូតមកដល់នាគខាងត្បូង ។

រោងទងនេះបានចែកជាល្វែងខណ្ឌ ដោយជញ្ជាំងមាន ៤
 ម៉ែត្រ ៥០ កំពស់ ដែលមាន ៣ ម៉ែត្រ ៥០ ធ្លាក់ នៅជ្រុង
 ម្ខាងទៀត មានសសរតម្រៀបជាពីរជួរ មានបង្គោលចាចៗ ។
 នៅតាមបរិវេណប្រាសាទក្លោងទ្វារបាក់ចែកអស់ ដូចជានៅ
 មណ្ឌបមុម និង រូបនាគ នៅគ្រប់តែបែបផែនខ្វែង ។

អ្នកទស្សនាទាំងឡាយ ដែលមានពេលទ្វីពេកគួរពិនិត្យនូវ
 ក្បាប់បម្លាក់នៅផ្នែក ១/៤ នៃទិសអគ្នេយ៍ ដែលមានទ្វីមសារ
 ជាងគេ រួចឈប់នៅតាមទ្វារនីមួយៗ ដែលបើកចំហទៅទិស
 ខាងក្នុង ដើម្បីបានឃើញទស្សន៍ ចកាតទាំងអស់នៃប្រាសាទ

ដែលប្លែកៗ តិចៗ ។

នាគខាងស្តាំមានរូបយ៉ាងស្អាត រីឯទ្វារខាងជើងប្រកប
 ដោយក្បាច់គ្របកល្យកយ៉ាងល្អធ្វើតាម នៃស្រីទេពគប្បរ
 ដែលធ្លាក់យ៉ាងធំៗ ។ គេចូលមកដល់បរិវេណនេះ គេអាច
 ឆ្លងកាត់ចូលទៅដល់មណ្ឌល ដែលមានរូបនាគនៅក្នុងរោងទង
 ដែលមានភិណ្ឌភាគមិនស្មើគ្នា ។ ផ្លូវបន្ទាប់ខាងជើងនិងខាង
 ត្បូងនៃបាយ័នបាទចុះមកក្រោមជំរង់ទៅខាងលិច ដោយទុក
 ចន្លោះយ៉ាងទូលាយ នៅផ្នែកខាងកើតនៃបួនជ្រុងទ្រវែង នៅ
 មណ្ឌលទី ២ ដែលមានផ្នែកខាងក្រៅនៃរោងទង ចោះបីជា
 យ៉ាងណាក៏ហាក់ដូចជានៅផ្នែកខាងក្រៅ មានក្លោងទ្វារពាក់-
 កណ្តាលទាក់ទងទៅខាងក្នុង នៃក្លោងទ្វារមួយប្រកបដោយ
 ក្បាច់ចម្លាក់ ដែលលេចចេញដាច់នៅខាងស្តាំនៃរង្វង់មួយៗ ។

ធ្វើដំណើរត្រឡប់មកពីខាងស្តាំ នៃប្រាហ៍ទមានរូបនាគ
 ដែលតម្រង់ទៅខាងលិចនៃរោងទងខាងក្នុងដែលមានជ្រុងទាបៗ
 គេក្រឡេកឃើញតាមចុងៗ នៅក្នុងមណ្ឌលមុខខាងអគ្នយ៍ផ្នែក

ខាងក្រោម មានព្រះតុល្លចតិមាគរគង់នៅក្រោមក្បាលនាគ
ដែលធ្វើឲ្យមានការកោតស្ងប់ស្ងួនយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ។

ថៃកម្មវិទ្យាទៅខាងជើងកាំងពីរទី ១ គេបន្តដំណើរដោយ
ពេទ្យមានកំពែងខ្លាំងមានជ្រុងទាប ។ នៅពាក់កណ្តាលក្បាល
ទ្វារ ។ កាំងពីរក្បាលទ្វារនោះមកយើងឃើញកំទេចឥដ្ឋនៅ
ពាសពេញយ៉ាងតិចណាស់ពី ១ ម៉ែត្រ ទៅជញ្ជាំងឡើងទៅលើ
នៃលានខ្ពស់ ដែលយើងបានឃើញរួចមកហើយ ចន្ទាចមក
ចូលទៅក្នុងបរិវេណដែលប្រកបដោយរឿងព្រេង នៅជ្រុង
ក្បាលនិមួយ ។ ។ គេចុះពីទីធ្លាខាងទិសនិរតីហើយចូលទៅ
ក្នុងនៃមណ្ឌលទាំង ៣ ដោយសំគាល់ឃើញនៅកន្លែង
ខាងលិចនៃមណ្ឌលទី ២ មានដំណើរមួយដែលនៅខាងឆ្វេងដៃ
ឡើងទៅលើលានខាងឆ្វេង ។ ផ្លូវចតនេះ បណ្តាលឲ្យមាន
សេចក្តីរន្ធត់ញាប់ញ័រយ៉ាងខ្លាំងនៃបាយ័ន ហើយមានភាពខ្ពស់
ទាបយ៉ាងច្រើនឥតគណនា ទីធ្លាដែលត្រូវមាននៅទីទី ១
នៃប្រាសាទ ដែលមានផ្លូវវែងហើយចង្អៀតគ្មានខ្យល់និង

គ្មានពន្ធិព្រះអាទិត្យដែលគេឃើញយ៉ាងពិតទូទៅប្រើយកាត ដែល
ខុសគ្នាត្រូវយល់រាសីព័ក្កវត្ត ។

នៅតាមទីលានខាងលើ ដែលគេអាចដើរកំសាន្តជុំវិញបាន
គេនឹងឃើញទូទៅកំបាំងយ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលគេដើរ
កំសាន្ត នឹងបានឃើញព្រះភក្ត្រព្រះពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ
ជាច្រើនដែលបាក់ចែករលំគរលើគ្នានៅប្រាសាទកណ្តាល ។
បរិវេណទាំងនេះបានលេចចេញស្រស់ត្រកប់ទាំងអស់ តែមាន
កាតប្លែកៗ គ្នា មិនមែនមកពីក្បាលដែលមានមុខ ៤ ដូចជា
ការបង្ហាញនៅក្នុងសាសនាព្រាហ្មណ៍នោះទេ គឺមានសភាព
ប្លែកពីគំរូនៅប្រាសាទចួនជ្រុងស្មើ មានចួនជាន់ដោយសន្ទុក
នឹងមានជាក្បាច់គ្របកណ្តបូក ដោយមានមុខនៃមនុស្សមាន
សភាពប្លែកៗគ្នាពី ១ ម៉ែត្រ ៧៥ ដល់ ២ ម៉ែត្រ ៥០ នៃកំពស់ទៅ
លើអ័ក្សនិមួយ ចម្លាក់នៅតាមកំពស់នៃជាន់ទី ២ នៅផ្នែកទី ១ ។

នៅបរិវេណនេះ មានកងប្រាសាទកណ្តាលខាងបំពង់ខ្សែ
ដែលជាប់នឹងលយចេញមកក្រៅ ដោយគ្មានទាក់ទងទៅនឹងអ្វី

សោះ ហើយមិនអាចប្រាប់បាននឹងឫសឈើទាំងឡាយ ហាក់ដូច
 ជាប្រះពីលើមកក្រោម តាមបន្ទាត់ត្រង់ជាប់គ្នាគ្មានទាក់ទងទៅ
 នឹងអ្វី ហើយធ្វើឲ្យថ្មរលំដូចជាផ្លែឈើទំ ។ ការបាក់ថែកដី
 សម្បើមនេះ បានរកឃើញដើមកំណើតហើយបានជួសជុលជា
 ថ្មឡើងវិញ ប្រហែលជាពាក់កណ្តាលនៃប្រាសាទ នៅខាង
 មុខនៃទិសខាងកើតនិងខាងត្បូង បានបាក់ផុតពីការខូចខាត
 ហើយ ការរៀបចំកំចេះវែកបន្តទៅមុខទៀត ។

កំពូលកណ្តាលមានបាតរាងមូល បន្ទាត់ពុះកណ្តាល
 ប្រវែង ២៥ ម៉ែត្រ នេះគឺជាវត្ថុមួយដែលពុំសូវមាននៅប្រទេស
 ខ្មែរ ។ នៅខាងលើនៃផ្នែកខាងក្រោមប្រកបដោយផ្លូវចូលទៅ
 ប្រាសាទ មានក្បាច់ចម្លាក់បង្កើតបានជាសសរ នៅក្បែរទ្វារ
 មានរាងជាត្រីកោណ ឬ ចួនជ្រុកទ្រវែង នៅលើថ្នាក់ ទី ១
 នៅបន្ទប់ឯទៀត ខ្លះទៀតគ្មានផ្លូវចូលទេ តែភ្នំដោយ
 បង្អួច រួមមាន ៨ ជុំ ខាងមុខដាក់នៅលើថ្មសម្រាប់សំគាល់
 ចំណុចទិសនឹងជ្រុងជាប់ ។ គ្នា ហើយមានផ្នែកមុខមួយទៀត

គ្មានពន្ធិព្រះអាទិត្យដែលគេឃើញយ៉ាងពិតនូវប្រិយភាព ដែល
ខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ពីអង្គរវត្ត ។

នៅតាមទីលានខាងលើ ដែលគេអាចដើរកំសាន្តជុំវិញបាន
គេនឹងឃើញនូវភាពកំបាំងយ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលគេដើរ
កំសាន្ត នឹងបានឃើញព្រះភក្ត្រព្រះពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ
ជាច្រើនដែលបាក់បែករលំគរលើគ្នានៅប្រាសាទកណ្តាល ។
បរិវេណទាំងនេះបានលេចចេញសឹងតែគ្រប់ទាំងអស់ តែមាន
ភាពប្លែកៗ គ្នា មិនមែនមកពីក្បាលដែលមានមុខ ៤ ដូចជា
ការបង្ហាញនៅក្នុងសាសនាព្រាហ្មណ៍នោះទេ គឺមានសភាព
ប្លែកពីគំរូនៅប្រាសាទច្រូងជ្រុងស្មើ មានចូរជាន់ដោយសន្ទុក
និងមានជាក្បាប់គ្របកណ្តូក ដោយមានមុខនៃមនុស្សមាន
សភាពប្លែកៗ គ្នាពី ១ ម៉ែត្រ ៧៥ ដល់ ២ ម៉ែត្រ ៥០ នៃកំពស់ទៅ
លើអ័ក្សនិមួយ ចម្លាក់នៅតាមកំពស់នៃជាន់ទី ២ នៅផ្នែកទី ១ ។

នៅបរិវេណនេះ មានរាងប្រាសាទកណ្តាលខាងបំពង់ខ្សែ
ដែលជាប់នឹងលយចេញមកក្រៅ ដោយគ្មានទាក់ទងទៅនឹងអ្វី

សោះ ហើយមិនអាចប្រាំបាននឹងបួសឈើទាំងឡាយ ហាក់ដូច
 ជាប្រះពីលើមកក្រោម តាមបន្ទាត់ត្រង់ជាប់គ្នាគ្នានិរន្តរ៍ទៅ
 នឹងអ្វី ហើយធ្វើឲ្យថ្មរលំដូចជាផ្លែឈើធំ ។ ការបាក់បែកដ៏
 សម្បើមនេះ បានរកឃើញដើមកំណើតហើយបានជួសជុលជា
 ថ្មឡើងវិញ ប្រហែលជាពាក់កណ្តាលនៃប្រាសាទ នៅខាង
 មុខនៃទិសខាងកើតនិងខាងត្បូង បានបាក់ផុតពីការខូចខាត
 ហើយ ការរៀបចំកំចេះវែកបន្តទៅមុខទៀត ។

កំពូលកណ្តាលមានបាតរាងមូល បន្ទាត់ពុះកណ្តាល
 ប្រវែង ២៥ ម៉ែត្រ នេះគឺជាវត្ថុមួយដែលតុំស្រូវមាននៅប្រទេស
 ខ្មែរ ។ នៅខាងលើនៃផ្នែកខាងក្រោមប្រកបដោយផ្លូវចូលទៅ
 ប្រាសាទ មានក្បាច់ចម្លាក់បង្កើតបានជាសសរ នៅក្បែរទ្វារ
 មានរាងជាត្រីកោណ ឬ បួនជ្រុងប្រវែង នៅលើថ្នាក់ ទី ១
 នៅបន្ទប់ឯទៀត ខ្លះទៀតគ្មានផ្លូវចូលទេ តែភ្នំដោយ
 បង្អួច រួចមកមាន ៨ ជុំ ខាងមុខដាក់នៅលើថ្មសម្រាប់សំគាល់
 ចំណុចទិសនឹងជ្រុងជាប់ ។ គ្នា ហើយមានផ្នែកមុខមួយទៀត

ដែលនៅតំបន់មានសកាតស្រួលចូលទៅឡើយ ។ នៅកំពូល
 ខ្ពស់បំផុតបានបញ្ចេញរាងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ទ្រដោយសសរ
 នៅខាងក្រោមនៃក្លោងទ្វារក្រោយបង្អស់ ហើយប្រហែលជា
 មានភ្នំបន្តិចបន្តួចដែរ ក្រៅពីសសរនេះ កំពូលប្រាសាទលំអ
 ដោយក្បាច់នៅផ្នែកទាំងមូល ដូចជានៅបរិវេណដែរ យ៉ាងហោច
 ណាស់ក៏មានស្នាមម្យ៉ាងនេះឬបន្ទាត់ដែលជាគ្រឿងលំអម្បាំង
 ដែរ ។ គិតប្រាកដណាស់នៅបរិវេណដែលលោក ចៀវ ត-
 កាន់ បានរៀបរាប់ថា ជាទីសម្រាប់សំគាល់មណ្ឌលនៃរាជាណា
 ចក្រយើង ដែលបានការពារយ៉ាងមាំមួនដោយព័ទ្ធជុំវិញជា២០
 ជុំ និងមានជុំវិជាន់ ១០០ ធ្វើពីថ្មទាំងអស់ ។ នៅគ្រប់ផ្នែក
 ខាងលើនេះ ត្រូវបានកែប្រែ ស្តារតែទាំងអស់ ក៏ប៉ុន្តែនៅ
 ឆ្នាំ ១៩៣៣ គេបានកសាងជាថ្មី និងមានការរៀបចំអង្គ
 ប្រាសាទយ៉ាងឆាប់រហ័ស ។

នៅក្នុងប្រាសាទ ដុំសិលាឡើងតណ្ហាស្រគាប់ មានប្រវែង
 ៩ ម៉ែត្រ ពីបញ្ចាត់ពុះកណ្តាលព័ទ្ធជុំវិញដោយរបៀងយ៉ាងចង្អៀត

នេះហើយជារូបសំណាក សម្រាប់ដំណាងឱ្យមណ្ឌលនៃព្រះរាជា
 ចក្រកម្ពុជា មានរូបព្រះបតិមាករមួយគន្លងសម្រាប់ជាទិសក្តារ-
 ចូរជា និមិត្តមានកំខេចថ្មជាច្រើនដែលគេបានរកឃើញនៅក្នុង
 អណ្តូងកណ្តាល ។ គេអាចឡើងទៅកាន់ប្រាសាទតាមជ្រុង
 ខាងកើត ដោយប្រាសាទខ្ពង់មានកំពូល ៣ ១ ណ្តាដោយយំ
 តូច ១ ។ នៅមួយផ្នែកទៀតមានគ្រឹះស្ថានពីរវែង ១ ប្រកប
 ដោយថវិវេណនៅកន្លែងបណ្តាលយំ ។ គេសង្កេតឃើញនៅ
 ជិតគ្រឹះស្ថានខាងផ្នែកនៃទិសខាងជើង មានមុមកែងដួងនៅ
 ទិសឦសាននៃទិសខាង មានក្បាប់មួយដែលគួរឱ្យស្ងើចសរសើរ
 គឺជាក្បាប់តាំងពីបុរាណកាលមក ដែលគេលាក់ទុកនៅកន្លែង
 ក្រាលថ្ម ហាក់ដូចជាមានរូប លោកេស្វរៈ មួយគន្លងយំនៅ
 កណ្តាល នេះជាលក្ខណៈមួយដែលចាញ់ការម្នាក់យើងឱ្យ
 ផ្តោតទៅលើព្រះពុទ្ធសាសនានៅបាយ័ន ។

ការគុបតែងដោយក្បាប់ចាក់ស្រែះ ដូចជានៅសម័យ
 បុរាណគឺនៅពេលចាប់សាងសិល្បៈខ្មែរ ក្បាប់នេះមានសភាព

ធ្លាក់យ៉ាងធ្លុកធ្លិនជាទីបំផុត ដូចជានៅខាងក្រោមមានធ្លាក់
 លំអដោយមែកឈើយ៉ាងត្រសុំត្រសាយ ដែលបង្ហាញនូវសោ-
 ភ័ណភាពយ៉ាងអស្ចារ្យ ។ គេសង្កេតឃើញនៅតាមបង្អួច
 បញ្ជាក់មានរនាំងបាំងពាក់កណ្តាល នេះបង្ហាញពីការប៉ិន
 ប្រសប់របស់អ្នកធ្វើ ហាក់ដូចជាសំគត់មានផ្កាព័ទ្ធជុំវិញដោយ
 ខ្សែក្រវាត់ ជាគ្រឿងសំយុងយ៉ាងស្រស់ប្រើមប្រើយនៃទេវតា
 ដែលមានសក់បួងជាក្នុង ដោយធ្លាក់នៅលើត្រីកោណ ក្បាច់
 ចម្លាក់នេះសម្រាប់បង្ហាញនូវការស្ងាត់ជំនាញ ដែលមាននៅគ្រប់
 ផ្នែកខាងមុខ ។ យើងសំគាល់ឃើញនៅកន្លែងឯទៀតមាន
 ស្រីទេពអប្សរយ៉ាងស្រស់ធ័រតាយពីរនាក់ នៅបង្អួចប្រាសាទ
 កណ្តាល និងមានផ្កាចម្លាក់សំខាន់ៗច្រើនទៀតនៅលើជណ្តើរ
 ខាងត្រង់នៃផ្នូរពួលទៅទិលាន ដែលបានបង្ហាញពីរឿងព្រេងនៃ
 “ ប៊ីរីដីយេ ” ដែលផ្សំរើសរក្សាមានបុណ្យម្នាក់មក
 សោយរាជ្យ ។

ចុះពីកោងទងនៃមណ្ឌលទី ២ មកដោយជណ្តើរដែលឡើង

ទៅខាងត្បូងផ្នែកខាងកើត ពួកអ្នកទេសចរណ៍បានប្រញាប់
ប្រញាល់ នឹងទៅទស្សនានៅរោងទងថ្មបាយក្រៀមទៀត
គេនឹងឃើញមានរន្ធនៅចន្លោះមណ្ឌលខាងក្បូរ និងមណ្ឌល
ខាងជើង ដែលមានរឿងព្រេងមួយនិទានពីស្តេចកើតក្នុងរោង
(រោងយូន) មួយអង្គ ។

បន្តជំណើរទៅទៀត នៅក្នុងរោងទងខ្វែងទិសខាងលិច
មានអណ្តូងមួយដែលមានជម្រៅប្រហែលជា ១០ ឬ ២០ ម៉ែត្រ
នៅចំកណ្តាល ដែលហុំត្រូវដោយរចនាទៅពីខាងមុខ ។

ក្បាច់ បម្លាក់

បាយ័នជាប្រាសាទមួយ ដែលមានរោងទងពីរនៅមណ្ឌល
ជាមួយគ្នា ប្រកបដោយក្បាច់ចម្លាក់, រោងទងខាងក្នុង មាន
ការតុបតែងយ៉ាងប្រណីត ដែលហាក់ដូចជាទៅតានិមិត្តរូប
មានលើកយកសាសនាព្រាហ្មណ៍មកនិទាន នៅរោងទងខាង
ក្រៅមានការតុបតែងផ្ទុយគ្នាពីខាងក្នុង ដែលមានសុទ្ធតែពួក
អ្នកកាន់សាសនាទៅគោរពបូជារំលឹកគុណ និងមានរឿងថ្ងៃ

រៀបរាប់ពីការរស់នៅក្នុងសម័យប្រវត្តិសាស្ត្រ និងនៅពេល
 មានចំបាំង នៅក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ។ លោក
 ថ្វីលមូស បានពោលថា ការរៀបរាប់និទានទាំងនេះគឺជាការ
 ធ្លាក់ដោយតម្លាភាព ដែលមានភាពពិត ។ នៃទេពកោសល្យក្នុង
 សម័យនោះ ដោយការទប់ទល់នៃ លោកេស្វរៈ ស្តេចនៃ
 អាទិទេពដែលបានជួយផ្សាយនៅពេលក្រោយនេះ ។

ទឹកដៃនៃចម្លាក់ពុំសូវប្រសើរទេ ព្រោះក្បាច់ចម្លាក់នៅ
 បាយ័នពុំសូវល្អ តែមានជម្រៅជ្រៅជាងក្បាច់ចម្លាក់នៅអង្គរវត្ត
 នេះជាប្រភពមួយដែលមានឯកសារយ៉ាងសំខាន់ៗ ដោយក្បាច់
 យ៉ាងច្បាស់ៗ តែអន់ខាន់រូបរាង ។ ឯកសារទាំងនោះ
 ចង្ហាញនូវបុរាណកាល និង ជីវភាពនៃរាស្ត្រខ្មែរនៅសម័យ
 ដើម ។

ម្យ៉ាងទៀតគឺជាប្រាសាទគំរូ សម្រាប់គត់សំគាល់នូវហេតុ
 ការណ៍ផ្សេងៗ ដូចជាចង្ហាងក្នុងសម្រាប់ចង្ហាញពីច្បាប់ទំ-
 ហាប់ខាងសិល្បៈឲ្យចេះពីនិក្ខរគោលការណ៍ ម្យ៉ាងវិញទៀត

ដូចជាជាន់ខាងលើនាជើងមេឃ ។ ចេញពីផ្លូវចូលខាងកើត
យើងនឹងបន្តដំណើរទៅពាក់កណ្តាលខាងត្បូង នៃមុខខាងកើត
យើងនឹងបានឃើញប្រាសាទខាងស្តាំផ្លូវ ជាកេរ្តិ៍ដំណែលពី
ចុកណា ។

រោងទង់ខាងក្រៅ មណ្ឌលទី ៣

រោងទង់ខាងកើត ពាក់កណ្តាលខាងត្បូង

ក្នុងក្បាច់ចម្លាក់ទាំងចំនែកដែលចម្លាក់នៅជុំវិញសិល្បៈនៃ

សិល្បៈករ មានក្បួនព្យាយាមប្រាមួយធ្វើដំណើរពីខាងត្បូងមក

ខាងជើង ។ ពួកកងទ័ពមានគ្រឿងការុដូចជាស្នូ និង ខ្សែល

ជាន់មិននៅគ្រប់ដៃ ពួកទាហានទាំងនេះច្រើនតែមានសក់

ខ្លី ។ និងក្បាលទទេ នៅពេលនោះមានទ័ពមួយពួកទៀតមកពី

ខាងក្រោមមានទុកពួកចម្លាក់និងសក់យ៉ាងចំរើក ។ ក្រុម

ភ្លើងដើរតាមពីក្រោយពួកទ័ពទាហាន និងមានមនុស្សម្នាក់វាយ

ស្តារយ៉ាងធំដោយអន្ទង់ពីរ ។ ពួកភ្លើងទាំងនេះដើរដោយមាន

ពួកអ្នកជិះសេះគ្មានគ្រាន់និងឈ្មោះជិះអម បំណែកខាងមេទ័ពវិញ

(13)

19

មានគ្រូ លំតែង ឬ ស្នូ ហើយ បាំង ដោយ ខ្លួន ជា អ្នក តាំង ផ្លូវ អង្គុយ
នៅ លើ ដំរី ដែល ដឹក ទាំង ដោយ ហ្មឺន ដំរី ។

គេ សំ គាល់ ឃើញ នៅ ពេល ចប់ ក្បួន ព្យាយាម គ្រា ម្តង ៗ មាន
ការ ប្រែ ករ ហើយ ក្រឡា វិញ យ៉ាង រីក រាយ សប្បាយ មាន ពួក អ្នក
ផ្គត់ ផ្គង់ ស្បៀង អាហារ ឲ្យ កង ទ័ព ដែល មាន រទេះ មាន ជំបូល
សម្រាប់ ដឹក ដូច រទេះ ប្រើ សព្វ ថ្ងៃ ដែរ ចំណែក ឯ ដំរី ម្តង នេះ ឥត
មាន ហ្មឺន ទេ ។ ដើម ដូង មាន សភាព ដូច មែន ទែន ហើយ គេ
សង្កេត ឃើញ នៅ ចុង ខាង ឆ្វេង ខាង ទី ២ មាន គោ មួយ ដែល
គេ បំរុង យក ទៅ បូជា យោង ពាច ឯ នៅ ដើម ឈើ មួយ ។

នៅ ទី ចំណាប់ មាន រឿង នៅ ក្នុង ផ្ទះ តាម ជា ទំពាំង ២ ។
ជំបូល ផ្ទះ អ្នក ស្រុក បង្ហាញ ទូរ ទ្រនុង ផ្ទះ ដែល មាន បក្សី ទំលើ ។
លក្ខណៈ ពិសេស ម្យ៉ាង ទៀត មាន ការ គុប តែង សក់ និង សំលៀក
កំពាក់ របស់ មនុស្ស និង វត្ថុ ដែល ព្យួរ នៅ លើ ពិភាន អាច ឲ្យ
យើង យល់ បាន យ៉ាង ព្យាស ថា អ្នក ចម្លាក់ នេះ បង់ បង្ហាញ យើង
ពី របៀប ធ្វើ ជំនួញ របស់ ជន ជា តិច មិន ។

មណ្ឌបម្មម ខាង អគ្គេយ៍

ចម្លាក់នៅមណ្ឌបនេះ ធ្លាក់មិនបានហើយនៅឡើយទេ

ផ្ទាំងចម្លាក់ទី ១ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់លាស់អំពីរបៀបធ្វើការតាម
ប្រពៃណីរបស់ខ្មែរ ។ គេសង់ជញ្ជាំងជាជំពូង ទើបគេដាច់
តាមគំនូរឲ្យបានជារាង រួចលូងឲ្យក្បាច់លេចក្រឡោតហើយ
សំគិតសំគាន់ជាក្រោយបំផុត ។ មានរូបស្រីទេពអច្ឆររាជរូប
មានសោភ័ណភាពយ៉ាងស្រស់បញ្ចេញក្បាច់ខាងស្នា ចំណែក
នៅខាងធ្វើវិញ មានប្រាង្គចម្រុះទ្រង់ទ្រាយត្រៃស្រួលមួយនិងនៅ
កណ្តាលមានលិង្គព្រះឥសូរមួយផង ។ នៅផ្ទាំងចម្លាក់
115 ឯទៀត ។ មានរឿងរ៉ាវទាក់ទងទៅនឹងរឿងនាវាចរ ។

រោងទង់ខាងត្បូង ពាក់កណ្តាលខាងកើត

នៅក្នុងផ្នែកនេះ មានតែរោងទង់មួយទេ ដែលចំណាន
យ៉ាងគេហើយដាច់ទាក់ទងនឹងចំបាំងតាមនាវា នៅចុងសតវត្ស
ទី ១២ រវាងទ័ពខ្មែរ និង ចាម ។ ចម្លាក់នេះធ្វើឲ្យប្រជាជន

រំដើបរំជួលយ៉ាងខ្លាំង ទ័ពខ្មែរកាត់សក់ខ្លី ៗ ឯទ័ពបាវ “ មាន
 សក់ដាច់ដាច់បាវ ” ។ មានការប្របួកប្របល់ជាខ្លាំង ក្បាល
 ទួកទីមួយ ៗ លំអយ៉ាងធ្វើតតាយ មាននាវាម្យ៉ាងទៀតដែល
 ប្តូរចំណាយគ្រោះម្រៀមត្រាជាដួរ និងពួកអ្នកចំបាំងដែលមានគ្រឿង
 ស្រស់ស្រាយដូចជាផ្លុ ស្ន លំពែង និង ខ្សែលជាដើម, មានខ្មោច
 ខ្លះត្រូវគ្រប់គ្រងចោលមកលើមាត់ប្រាំង ខ្លះទៀតទំលាក់ឲ្យ
 ក្រពើស៊ី ។

ព្រះរាជាមានមាឌខ្ពស់ គង់នៅក្នុងរ៉ាំង នៅចុងខាងស្តាំ
 ពាន់ចែវគ្រឿងសំភារៈ និងបញ្ជាឲ្យអ្នកនៅក្រោមបង្គាប់គន្ថយ
 ទេវោក ដឹងហើយតាំងចាក់ត្រុកកំប្លែង ដូចជានៅភ្នំពេញក្នុងពេល
 បុណ្យអុំទូកអគម្ពុក ការកំប្លែងនេះតែងមានជាធម្មតា ដើម្បី
 ធ្វើឲ្យអ្នកខំចែវទូកមានកម្លាំងផង មានការរីករាយផង ។ មាន
 ត្រីឆាវ ចំប្រភេទ ខ្លះជ្រុកតាមដើមឈើ ខ្លះទៀតនៅតាម
 គ្រែដែលលិចទឹក នៅរដូវទឹកជំនន់បានបង្កើតជាសភាពដ៏ជាក់
 ស្តែង ដូចជាយើងបានជួបប្រទះនៅទន្លេសាបសព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅតាមមាត់ប្រាំងមានព័តណិនា ដោយប៉ុនប្រសប់អំពីត្រីត្រី-
 ការណ៍ នៃជីវិតរស់នៅរាល់ថ្ងៃគឺរឿងកំរៅនៅតាមផ្សារ នៅ
 កន្លែងដាំបាយ នៅកន្លែងបរមាញ់សត្វ ឬ ប្រយុទ្ធជាមួយពាហ្យ
 ម្រីក ។ មានស្រីរកចិញ្ចឹមគេ ប្រឡែងលេងជាមួយកូនក្មេង
 ខ្លះទៀតយំដោយជម្ងឺដែលឈឺចាប់អាវដៃ ។ នៅចុងខាងឆ្វេង
 មានអ្នកបរមាញ់ម្នាក់យំស្នាប្រុងនឹងប្រាញ់ក្របី ។ ស្នាខោះ
 មានសភាពដូចជាស្នារបស់ខ្មែរសេម័យឥឡូវនេះ ។

នៅតាមមាត់ទ្វារ មានការព័តណិនាអំពីការនេសាទត្រី
 ដោយសំណាញ់ ។ ទុកប៉ុកចាយមួយដែលពេញដោយបិទ
 បញ្ជាញពីការប៉ុនប្រសប់ខាងបោះយុទ្ធជា ដោយប្រើរឹតសម្រាប់រួត
 ឡើង ។ ចំណែកពួកអ្នកនៅលើទូកមួយទៀតសោធន់ កំរិតមាន
 យ៉ាងរីករាយ ដោយប្រត្រីត្រីល្បួងឆ្វេង ។ ។ នៅខាងក្រោម
 មាន រឿងថ្ងៃក ៗ ថ្មីទៀត ដែលមានការប្រជុំលំអាប់យ៉ាងរីករាយ
 គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ជាខ្លាំង ។

ចន្ទាប្រមកទៀតគ្មានការស្និទ្ធស្នាលទេ មានតែរឿងនៅក្នុងកំរង
 ដែលមានព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រីហែហម ដោយពួកភិលៀងរាំចំពេរ
 និងមានលេងល្បែងចតុរង្គ "អុក" ។ នៅខាងក្រោមមានអ្នក
 ចំបាប់និងអ្នកប្រដាល់ព្រមទាំងអ្នកប្រយុទ្ធជាមួយនឹងជ្រូកព្រៃ ។
 ទាំងអស់នេះធ្លាក់នៅក្រោមមនុស្សជេកមានរូបរាងមាំ ។ នេះ
 ប្រហែលជាស្តេចទ្រង់ចេញទ្រព្យធ្លាក់នៅក្នុងកំរង ក្នុងពេលដែល
 ធ្វើបុណ្យតាមប្រពៃណី ឬ ក៏មានការអភិសេកម្តង ។ ។

នៅផ្នែកខាងក្រោម ចំបាំងក៏ចាប់ផ្តើមឡើង ដោយ
 ពួកចាមលើកទ័ពមកលុកលុយ នៅខាងលើមានការប្រយុទ្ធជា
 មួយនឹងខ្មែរដែលមានសភាពហាក់ដូចជាយក្ស ដើមទ្រង់ព័ទ្ធ
 ដោយខ្សែ ។ នៅពេលសង្គ្រាមផុតរលត់ សន្តិភាពក៏ចាប់
 ផ្តើមកើតឡើង ព្រះរាជាទ្រង់ធ្វើបុណ្យរំលឹកធម៌ជនៈ នៅ
គ្រប់មជ្ឈដ្ឋាន ប្រជាជនតែងប្រកបការប្លែក ។ គ្នា ដូចជាធ្វើ
 ផានិច្ចៈ ផានិវែក និងអ្នករៀបចំធ្វើម្ហូប ដើម្បីនឹងធ្វើការ
 ជប់លៀង ។

118

នៅចុងខាងឆ្វេង ព្រះក្រោយបង្កសំរាន់ផ្កាដ៏ចម្រុះមួយ
យ៉ាងគួរ ដែលរៀបរាប់ពីការដៃគ្នាពីការប្រយុទ្ធ ។

រោងទង់ខាងត្បូង ពាក់កណ្តាលខាងលិច

នៅគ្រប់តែផ្នែកនេះ ដែលមានជាន់ខាងក្រោមបានធ្លាក់
រួចស្រេច ចំណែកនៅមណ្ឌលទី ២ ធ្លាក់ពុំបានរួចទេ តែមាន
សារៈសំខាន់ជាមធ្យម ។ មានក្បួនព្យុហយាត្រាដោយកងទ័ព
ដែលមានជីវីជាយានជំនិះ ជាពិសេសទាហានម្នាក់ៗ សុទ្ធតែ
មានស្នាទៅលើខ្នងជីវី ហើយប្រយុទ្ធគ្នាដោយស្នាទៅវិញទៅ
មក អ្នកខ្លះក៏ដង្ហក់ធ្លាក់ទៅលើកងរទេះ ។ នៅចុងខាងកើត
(១១) មានដីប៉ោងកូសដង្ហែមកស្ទឹងដើម្បីផ្តុកទឹក ។
ផ្កាដ៏មួយមានធ្លាក់រូបត្រីជាទិមិត្តរូបនៃស្ទឹង ។

រោងទង់ខាងលិច ពាក់កណ្តាលខាងត្បូង

នៅទីនេះ មានសភាពច្នៃក្បាច់តែពុំបានបានធ្លាក់ហើយ ។

នៅជាន់ខាងក្រោម ពួកទ័ពចំបាំងនិងមេទ័ពជិះលើដំរី ដើម្បី
ធ្វើដំណើរចូលទៅក្នុងព្រៃនិងឡើងលើភ្នំ (ដែលមានសភាព
ជាត្រីកោណក្រាបៗជាប់ៗគ្នា) ។ ចំណែកនៅផ្នែកកណ្តាលមាន
សម្បុយអង្គរតែគេចត់ខ្លាមួយដោយទំនៀងដើមរលើមួយដើម ។

នៅផ្នែកខាងលើ មានរឿងសំខាន់ៗដែលរៀបរាប់ពីការ
កសាងវិហារ ពួកកម្មករទំប្រឹងទាញថ្ម ដែលនៅទីនោះមាន
មេរងកាន់រំពាត់ផ្តោសម្រាប់បញ្ជា ខ្លះទៀតរៀបចំគ្រឿងបញ្ជា
ខ្លះទៀតទំនៀមចុងដែលព្យួរនៅលើវិហារ ។ ព្រួយបន្តិចមក
មានការពណ៌នាពីការសំនៅនៃពួកសី ។

នៅជិតចុង មានផ្ទាំងចម្លាក់យ៉ាងវែងដែលលោកសេដស
បានដាក់ឈ្មោះថា " ចំបាំងគ្នាឯងក្នុងស្រុក " ចលនាយ៉ាង
សុភ័ស្តុភារនៃពួកកម្មករស្ថិតនៅតាមផ្លូវ តាមច្រក មានមនុស្ស
ប្រុសស្រីដែលត្រូវគេត្រង់ដៃហើយនិងត្រូវការគំរាមកំហែង អ្នក
ខ្លះទៀតរៀបចំខ្លួនប្រាណទៅច្បាំង ។ នៅភាគខាងលើមាន
មនុស្សម្នាក់អង្គុយលុកដង្ហែហើយកាន់ក្បាលពីរ ដើម្បីបង្ហាញ

ដល់ប្រជាជន ។ នៅខាងលើខ្ពស់មានអ្នកចរាជរថម្នាក់ដំរី
ឆ្ពោះទៅរកព្រះគង្គម្ចាស់ដែលទ្រង់រង់ចាំនៅក្នុងរាង ។

បន្ទាប់មកទៀត មានសភាពលាយឡំគ្នាដោយការប្រយុទ្ធ
ពួកទាហានមានខ្លួនទទេនិងមានការភាក់តែងជារបៀបខ្មែរដែល
គេមិនអាចសំគាល់ម្នាក់ៗបានទេ មានទ័ពខាងជើងចេញទៅជួយ ។

ពោងទង់ខាងលិច ពាក់កណ្តាលខាងជើង

ពួកទ័ពចំបាំង មានតែជំបងសម្រាប់ការពារខ្លួន ខ្លះទៀតការ
ពារខ្លួនដោយខ្សែលក្ខណៈនិងជីវ ពួកទាំងនោះនាំគ្នាដើរតាមមាត់
ស្ទឹង ដែលនៅទីនោះគេឃើញមានត្រីមួយធំសំបើមត្របាក់
សត្វចតុប្បាទតូចមួយ មានអក្សរចារឹកខ្លះមួយបញ្ជាក់ថាៈ “ប្រើស
ជាចំណីរបស់វា ” ។

21

មានអត្ថបទខ្លះទៀតវែងៗធ្លាក់នៅក្រោមសត្វធំៗ បង្ហាញ
ពីស្តេចជេញតាមពួកសត្រូវ ក្បាច់ចម្លាក់នេះនៅសល់ពីការយឺត
ថ្មដែលលៀនចេញមកក្រៅ នៅក្នុងផ្នែកខ្ពស់ៗ ដែលគេរក
ឃើញរួមសំណាកមនុស្សសំខាន់ៗ ។

មិនឆ្ងាយពីទ្វារប៉ុន្មានទេ មានអក្សរចារឹកនៅពីក្រោយ
 សម្រាប់ទទួលរំលឹកដល់ស្តេច ដែលបេញទៅធ្វើឈានក្នុងព្រៃ
 មុនពេលដែលទ្រង់នឹងធ្វើតំបុណ្យថ្វាយព្រះឥន្ទ្រ ដែលជា
 ទំនៀមទំលាប់របស់ពួកព្រាហ្មណ៍ ។ នៅខាងក្រោយនៃក្បូន
 ហៃមានស្រី ៗ និងកូនក្មេង តែគេសន្តើតឃើញមានមន្ត្រីដែល
 តែងមានមាឌខ្ពស់ជាងអ្នកដទៃទៀត ឈរនៅលើដីមួយរួចហើយ
 ទទេក្បាលគោរពក្លោងទ្វារដែលត្រូវគោរព ។

រោងទង់ខាងជើង ពាក់កណ្តាលខាងលិច

នៅតាមជញ្ជាំងដែលមានទ្វារនៅផ្នែកក្រោម នៅចំណែក
 ខ្លះទៀតមានគូររាសដូច ៗ គ្នា ។ នៅផ្ទាំងបម្លាក់ទី ១ មាន
 រូបចម្លាក់ពួកអត្តពលករ អ្នកលេងប៉ាហ្គី អ្នកលោតហាក់ អ្នក
 ប្រណាំងសេះ ។ នៅខាងលើរឿងនៅក្នុងព្រះរាជវាំងមាន
 ក្បូនសត្វគ្រប់បែប ដែលចង្ហាញនូវសត្វផ្សេងៗដែលរស់នៅ
 ប្រទេសខ្មែរក្នុងសម័យនោះ ។ នៅចុងម្ខាងទៀតមានឥសី
 អង្គុយ ការវនាធម៌នៅក្នុងព្រៃ ហើយនៅតាមខាត់ផ្ទាំងដែល

122

ចតុប្បាយ មានពួកស្រីមួយក្រុមនិងមនុស្សម្នាក់មានមាឌខ្ពស់
ដែលធ្លាក់ពុំបានហើយ ។

នៅមាត់ទ្វារ មានការប្រយុទ្ធជាថ្មីទៀត ជាមួយនឹងពួក
ចាមដែលជាសត្រូវរបស់ខ្មែរ តាំងពីចុករណាកាលមក ។

រោងទង់ខាងជើង ពាក់កណ្តាលខាងកើត

ជញ្ជាំងប្រាសាទស្រុកសឹងតែចាំងអស់ លើកលែងតែ
ជញ្ជាំងពីរដែលនៅខាងចុង ដែលគេឃើញមានគូសត្រូវ
ដដែល ។ ពួកចាមមកពីខាងកើតដោយកងទ័ពយ៉ាងច្រើន
កុំខ្លួនលើកមកម្តងនេះ ឃើញថាទ័ពខ្មែររាជ័យដោយរកៀសខ្លួន
ទៅនៅលើភ្នំពុំហានតស៊ូ ។ នៅគ្រប់ផ្នែកនេះ មានសភាព
អ្វីអរធ្លាក់ពីរឿងពិតជាក់ស្តែង ។

មណ្ឌបមុម ខាងទិសត្បូងសាន

ក្បួនត្បូងយាត្រានៃពួកទ័ពចំបាំងនឹងទ័ពជីវយ៉ាងច្រើន
ប៉ុន្តែពុំសូវសំខាន់ឡើយ ។ នៅកណ្តាលមណ្ឌបមានបាទដ្ឋាន

123

មួយយ៉ាងច្រើនតាម មានរាងខ្លួនសំរាប់ដំកល់រូបព្រះព្រហ្ម ។
គេមិនអាចដឹងបាននូវដើមកំណើតនៃបាទដ្ឋាននេះ ដែលខុស
ពីរបៀបបាយ័ន គេចាត់ទុកថាប្រហែលជាសាងនៅក្នុងសតវត្ស
ទី១០ ។

រោងទង់ខាងកើត ពាក់កណ្តាលខាងជើង

ការប្រយុទ្ធយ៉ាងធំរវាងកងទ័ពចាម និង កងទ័ពខ្មែរជា
ច្រើនទៀត បង្កើតជាទីលានមួយគួរឲ្យខ្លាច ដែលមានទ័ព
ដ៏វៃជួយប្រយុទ្ធដែរ ដ៏វៃមួយ ។ ប្រយុទ្ធនឹងប្រមោយ តែអាច
ឆ្លុះស្រួលត្រូវបាន ខ្លះទៀតប្រយុទ្ធតទល់គ្នា ។ ទង់ចំបាំង
និងកូសមានចំនួនច្រើនឥតគណនា ហាក់ដូចជាផ្កាយពិត ។
គេសំគាល់ឃើញព្រះនាគាមជ្រុង កងទ័ពខ្មែរមានជ័យជំនះលើពួក
កងទ័ពចាម ។

រោងទង់ខាងក្នុង នៅអណ្តូលទី ២

នៅទីនេះមានសភាពប្រល័យកង ការស្រឡា ក្នុងការធ្វើ
ដំណើរចេញពីផ្លូវចូលខាងលិចមកដល់ប្រាសាទខាងក្នុង ។

គេមិនមែនដើរពីទុំជុំវិញរោងទងមួយធំប៉ុណ្ណោះទេ គេអាចបន្ត
 ដំណើរទៅមុខទៀតដរាបដល់តូបនិងរោងទងជាកំណាត់ៗ ទៀត
 ផង ។ នៅផ្ទាំងចម្ងាក់ខ្លះទៀត មានទ្វារកំដៅក្បាច់ទុកដូចជា
 ផ្ទាំងមួយពីររូបភាព និងមានរោងទងខ្លះទៀតបានភ្ជាប់ទៅនឹង
 ភាព ដែលលើកយកមកបង្ហាញយើងយ៉ាងច្បាស់លាស់ក្នុងការ
 ធ្វើដំណើរផែនដី ។

រោងទងខាងកើត ពាក់កណ្តាលខាងត្បូង

១- នៅចន្លោះវង់ពីរ នៅខាងស្តាំ មានវង់ស៊ីម៉ង់ត៍ក្នុងប្រៃ
 នៅស្រុក ភ្នំ ។ នៅខាងមុខ “ដែលមានស្នាមរលុបច្រើន”
 ពណ៌នាអំពីរឿងនៅក្នុងវង់ ព្រះរាជាដែលជាអធិបតីក្នុងពិធី
 នោះ ធ្លាក់ពុំទាន់ហើយ ។

២- នៅបន្ទប់តូចៗ នៅខាងស្តាំ ស្តេចគង់ក្នុងវង់
 នៅក្នុងចំណោមពួកវង់ស៊ីម៉ង់ត៍អស់ នៅពីលើរឿងនេះ មាន
 និទានពីរឿងខ្យល់ព្យុះនិងការបរាជ័យសត្វ នៅជុំវិញមុខព្រះ
 ព្រហ្មមានពន្លឺភ្លើងពីក្នុងប្រាសាទ ដែលមាននាងទេពកញ្ចាហោះ
 ញ

ហើរលើភាគាស ។

៣- រោងទងនៅខាងក្រោម នៅខាងស្តាំមានក្បូនត្រីគង់ក្នុង
រាំងហែហមដោយពួកក៏លៀង ។ មានផ្ទាំងចម្លាក់យ៉ាងធំនៅខាង
មុខផ្លូវចតខាងឆ្វេង មានក្បូនព្យហយាត្រា ប៉ុន្តែនៅក្នុងក្បូន
នោះមានខ្មែរនិងចាមលាយទៀត មានមន្ត្រីឈរលើជើមួយ ។

មមខាងទិសអគ្នេយ៍

ពួកចាហានចេញដំណើរ និងមេទ័ពឈរលើជើមួយ ។

រោងទងខាងត្បូង ពាក់កណ្តាលខាងកើត

១- នៅរោងទងខាងក្រោម : មានផ្ទាំងចម្លាក់បាក់បែក
ហើយមើលមិនច្បាស់ ។ ពួកចាហានចាមហែក្បូនទៅប្រយុទ្ធ
ជាមួយមនុស្សពីរពួក ដែលសុទ្ធតែមានមាឌធំៗ ពួកចាហាន
មកពីផ្លូវខុសគ្នា ក៏ម៉ឺនមានសាសន៍តែមួយ ។ រឿងនៅក្នុង
រាំង : បន្ទាប់មកគេឃើញមនុស្សឡើងដើមដូង ហើយមាន
ពស់មួយយ៉ាងធំនិងត្រីមួយយ៉ាងសម្បើម នេះជាទិសត្បូងនៃ
មហាសាគរ ម្យ៉ាងទៀតបង្ហាញពីការរស់នៅនៃពួកឥសានីនិង

សត្វដែលនៅលើភ្នំ ។ ម្តងនេះក្បួនត្បូងហាយត្រាវៃមនុស្ស
ដែលមានបុណ្យសក្តិខ្ពស់ ។ ហៅនៅមុខព្រះបរមរាជវាំង ដែល
មានប្រាសាទយ៉ាងល្អចិញ្ចែងចេញចេញ ។ បន្ទាប់មកទៀតមាន
ក្បួនត្រីកំពុងបើបង្ហាញនិងតាក់តែងរាងកាយនៅមុខកញ្ចក់ ។

២ - នៅបន្ទប់តូច ៗ : មានមន្ត្រីមាឌមាំប្រយុទ្ធនឹងភោ
ហើយនៅខាងឆ្វេងប្រយុទ្ធជាមួយជីវី ដែលភាចផ្តល់ជីវីបាន
ព្រមទាំងចាប់កាន់ខាងមុខបានមួយ ។

៣ - នៅចន្លោះវាំងពីរ : តាមនៅជញ្ជាំងដែលចត់ពីផ្នែក
ខាងឆ្វេង មានពួកអ្នកជំនួញ នៅពីលើមានក្បួនត្បូងហាយត្រា
នៃពួកអ្នកចំបាំងនិងស្តេចមួយអង្គយាងចេញពីវាំង “ ដោយ
ឃើញមានផ្លូវ បំពង់សម្រាប់ដាក់ព្រួញ និងអំបោសសៃ ”
ចំណែកខាងម្ចាស់ក្បួនវិញទ្រង់គង់នៅកណ្តាលពួកអំបោសសៃ ។

នៅខាងមុខពីឆ្វេងទៅស្តាំ មានរឿងចំបាំងមួយ តែពុំ
ស្តីមានសកម្មភាពទាំងណាស់ណាទេ និងឃើញមានការ
ប្រយុទ្ធជាមួយព្រះអង្គម្ចាស់មួយអង្គទៀត ព្រមទាំងទ័ពរបស់

ព្រះអង្គ ហើយមានវាំងមួយនៅមាត់ទឹក ដែលមានអគារថ្មី
មនុស្សអង្គុយជុំវិញភ្នំ ។

ចន្ទាចមកមានហែក្សនៃពួកអ្នកភ្នំ និងមនុស្សលីរូបរាជ
បល្ល័ង្កនៅលើស្មារចេញពីវាំង ដែលមានតែពួកស្រី ។ ពួកមន្ត្រី
ក្នុងវាំង ។ នៅជ្វាំងចម្លាក់ខាងក្រោម មានព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រី
មួយអង្គកំពុងរៀបហែបដាក់កូនភ្នំ នេះហាក់ដូចជាធ្វើឲ្យយើង
យល់ថា ភ្នំនេះនឹងត្រូវគេបណ្តាតបំបរមន់ចោលក្នុងត្រពាំង
មួយ នៅក្បែរនោះដែលមានអ្នកនេសាទធ្លាក់ជិះទូកបន្តិចសំណាញ់
ហើយនិងក្សត្រីមួយអង្គដែលមានគ្រឿងអលង្ការជាច្រើន ហាក់
ដូចជាស្រីទេពកញ្ញាចុះពីលើមេឃមក ។ បឹងនោះប្រកប
ដោយដើមឈូកសម្រាប់ទ្រទ្រង់នូវទេវរូប ឬ មនុស្សដែលរលាយ
ខ្លួនចាត់ និងពួកអ្នកធ្វើសក្ការបូជាលើកគុណ ។

រឿងនេះជាផ្នែកដើមនៃរឿងព្រេង ដែលធ្លាក់ទៅលើផ្ទាំង
ចម្លាក់ខាងស្តាំនៃផ្ទះចត់ គឺរឿងប្រទេសនេះ កូនរបស់ព្រះក្រិស្ណ
និងព្រះនាង រុក្ខីនី ដែលបានយកទៅបណ្តាតចោលក្នុងសមុទ្រ

ដោយចិសាចឈ្មោះ សម្បូរៈ ។ កូនក្មេងនេះត្រូវជាចំណី
 នៃត្រីមួយ ដែលត្រូវអ្នកនេសាទបង់បានហើយយកទៅជូន
 សម្បូរៈ ។ លុះដល់វះពោះត្រីបានឃើញប្រទុមនៈ (ដែលជា
 កាមៈ អាទិទេពនៃស្នេហា) ។ ស្រីបំរើរបស់ សម្បូរៈ គឺនាង
 មាយាវតី (អវតារនៃ រតី ត្រូវជាប្រពន្ធរបស់ កាមៈ) បានយក
 ប្រទុមនៈទៅចិញ្ចឹមដោយលាភបំពូន ហើយគ្រោយមកក៏យក
 ធ្វើជាស្វាមី ហើយសម្លាប់ សម្បូរៈចោល ។

គេឃើញក្មេងនោះមានជីវិតរស់នៅ ហើយអង្គុយលើពោះ
 ត្រីដែល សម្បូរៈ ធ្វើការយកមកកាប់ជាកំណាត់ ហើយនាង
 មាយាវតីលើកដៃទទួលកុមារប្រទុមនៈ ។

២១

រោងទង់ខាងត្បូង ពាក់កណ្តាលខាងលិច

១ - នៅចន្លោះរង់ហាំងពីរ : ផ្ទាំងចម្លាក់ខាងស្តាំផ្លូវបត់
 មានស្នាមរលុបជាច្រើន គេសង្កេតឃើញមានមនុស្សរងកនៅ
 ក្នុងបន្ទប់មួយ នៅក្នុងរង់ ដែលមានប្រពន្ធអង្គុយយំនៅក្បាល
 ជំណែក ។ នៅផ្នែកខាងមុខ មានផ្ទាំងចម្លាក់ថ្លងអំពីលទ្ធិរបស់

10

ព្រះឥសូរ ដែលមានទឹកដៃពុំសូវល្អ : ព្រះឥសូរធ្លាក់ជា អាទិ-
ទេពតំរិលបែប មួយនៅលើរាជបល្ល័ង្ក មួយទៀតនៅលើផ្កាឈូក
រីក កណ្តាលពួកអ្នកធ្វើសក្ការបូជា ដែលម្នាក់ក្រាបដល់ដី;
មានប្រអប់ ឬ កោដ្ឋសម្រាប់ដំកល់អដ្ឋិធាតុដាក់លើរាជរថ ។

២- នៅតាមបន្ទប់គូប ៗ នៅខាងស្តាំផ្លូវបត់ មានរូប
ព្រះឥសូរខុស ៗ គ្នាកាន់សរត្រីសូលី (ច្បុកផ្លែប៊ី) ខាងលើ
និទានព្រះនារាយន៍មានដៃបួនចុះមកកសាងប្រាសាទ ហើយ
ទ្រង់ហាក់ដូចជាជំរង់ចូលមករកព្រះឥសូរ ដែលឈរកាន់
សរត្រីសូលី ។ នៅកាតខាងមុខនិទានព្រះវៀងដដែលនេះតែ
គ្មានព្រះនារាយណ៍ទេ ។

៣- នៅតាមរោងទងខាងក្រោម : មានស្រីទេពកញ្ញា
ហោះហើរលើអាកាស និងព្រះឥសូរកាន់គ្រឿងឥសូរវាយយស
របស់ព្រះព្រហ្ម ដោយធ្វើការរកក្តីចំពោះព្រះព្រហ្ម ។ ទេសភាព
លើក្នុងដែលពោរពេញទៅដោយសត្វពាហ្យម្រឹក " មានខ្លាមួយ
ស៊ីមនុស្សម្នាក់ " បានធ្លាក់តាមប្រាសាទដែលមានច្បារបិទ ។

ព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រីយាន៍ទៅក្រសាលក្នុងស្រុះ នៅម្ខាង
ទៀត មានពួកស្រីទេពកញ្ញាចំនាក់កំពុងរាំចាក់ក្បាច់លើផ្កាឈូក
ខាងលើមានព្រះឥសូរគង់លើរាជបល្ល័ង្ក កណ្តាលចំណោមពួក
បន្តីទេវតា ។

ឆ្ងាយបន្តិចមក មានប្រាសាទព្រះឥសូរ សាងនៅ
កណ្តាលស្រុះ ។ តាមមាត់ស្រុះមានឥសីនិងសត្វរស់នៅ
មានខ្លាមួយដេញចាប់ឥសីមួយរូប; ចំណែកពួកអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធ
សាសនា អង្គុយជុំវិញនៅក្នុងវាំងធ្វើសក្ការបូជាចំពោះព្រះ
សម្មាសម្ពុទ្ធ ។ នៅកណ្តាលផ្ទាំងចម្លាក់មានរូបព្រះនារាយណ៍ដែល
បួននៅមាត់ស្រុះ ដែលត្រូវជុំវិញដោយស្រីទេពកញ្ញាកំពុងហោះ
ហើរ មានមនុស្សមួយក្រុមទៀតធ្វើសក្ការបូជាក្នុងចំណោម
នោះមានមនុស្សម្នាក់ក្រាបសំពះដល់ដី ដោយគោរពចំពោះ
កោត្តដែលជាកំនៅលើរាជរថ ។ មានទ័ពរសះនៅក្នុងកន្លែង
ហៃដែលធ្វើដំណើរមកក្នុងវាំង ។ ខាងឆ្វេងមានជណ្តើររាំរក
ដោយគោរពសន្តិសុខ មនុស្សម្នាក់មាឌធំជាមេបញ្ជាការ

31

ចំណែកតួអក្ខរកម្មបំរើបានរៀបចំដំណើរចេញ ។ នៅចុងផ្លូវបត់
មានព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រីជាច្រើនអង្គកាច់ផ្កាឈូក ។ នេះប្រ-
ហែលជាព្រះរាជរៀបចំ បូជនីយដេសចរណ៍ឆ្ពោះទៅវិហារព្រះ
អាទិ៍ខេត ។

រោងទង់ខាងលិច ពាក់កណ្តាលខាងត្បូង

១- នៅពេលទង់ខាងក្រោម : ខាងស្តាំ មានតួក
ស្រី ។ នៅក្នុងបន្ទប់ខាងមុខ មានព្រះមាតាយ ណ៍ដេចប្អូនប្រកប
ដោយគេតមកណាឈរលើគ្រុឌ ហើយបានបញ្ចេញប្លាស្ទិកភាព
ដើម្បីបញ្ជាញទូរថ្មីដែលដល់ប្រយោជន៍ទូទៅ មានយក្សជាដើម
ហើយនិងមានរឿងផ្សេងៗ ជាច្រើនទៀតនៅក្នុងកំរង ។

132

២- នៅបន្ទប់តូច : មានរឿងថ្មីទៀតនៅក្នុងកំរង ដោយ
មានស្រីខេតកញ្ចាវិចន្តរោងដោយបងក្មេងមួយក្រុម មានតួកស្រីៗ
គាំគ្នាបុជវិកហែលលេង បេះផ្កាឈូកក្នុងស្រះ ។ តាម
មានស្រះមានឥសីមួយអង្គ ហើយមានរូបនៅខាងលើ និងមាន
រឿងប្រយោជន៍គ្នារវាងមនុស្សប្រុសពីរនាក់ ។

៣- នៅចន្លោះវង់ទាំងពីរ : ខាងស្តាំ មានការធ្វើ
 សក្ការបូជាដល់ព្រះនារាយណ៍វង់ខ្មៅ ដែលមានតាំងតែពីពេល
 កសាងប្រាសាទនេះមកម្ល៉េះ ។ តាមក្បាច់ចម្លាក់នៃរោងទង
 ខាងក្រៅ មានពួកកម្មករទំព្រើនពាញថ្មឲ្យធ្លាក់រលីល ខ្លះទំព្រើក
 ថ្មដោយមន់ចត់ តាមរបៀបពិសេសម្យ៉ាង ដោយប្រើការស្រូប
 រោយដាក់ទៅវិញ ខ្លះទៀតទំព្រើខ្មៅគ្រឿងសំភារ និងបោច
 រលី ផ្តៅ ។

ខាងមុខមានគ្រឿងសក្ការបូជាចំពោះព្រះនារាយណ៍ហើយ
 មានស្រីទេពកញ្ញាជាអ្នកបំរើថាស ។ មានធ្វើពិធីសម្ពោធនៃ
 ប្រាសាទ, រឿងនារវចរណ៍ ដោយមានលេងល្បែងចតុរង្គ
 ក្នុងទូក ដែលប្រកបដោយការតុចតែងយ៉ាងល្អធ្វើតាមហើយ
 មានទូកតំរូវវិញ និងការប្រយុទ្ធគ្នា : ដូចគ្នានឹងបុណ្យនារវ-
 ចរណ៍នៅទ្វាររោត នៃមណ្ឌបម្រុងខាងទិសនិរតីនៃអង្គរវត្ត ។
 ខាងធ្វើផ្តៅបត់ គេឃើញព្រះឥសូរនិងព្រះនារាយណ៍កំពុងរាំ
 ចាក់ក្បាច់យ៉ាងអស្ចារ្យ ។ ផ្ទាំងចម្លាក់ខ្លះទៀតរៀបរាប់ពីការ

រស់នៅរបស់គេ ដែលគន្លងខ្លះគន្លងយូរច្រើនណាស់ ភាវនាធម៌នៅ
ក្នុងគុហា ហើយនិងមានឥសីខ្លះទៅបេះផ្កាឈូកនាជិតសត្វ
ស្រាបមួយដែលចឹកគ្រីដោយចំពុះ ។

រោងទង់ខាងលិច ពាក់កណ្តាលខាងជើង

១- នៅចន្លោះរង់រាំងពីរ : ខាងស្តាំផ្លូវបត់ មានរឿង
ពាក់ទង់នៅក្នុងរាំងដែលត្រូវលេចអស់ជាច្រើន ខាងមុខមាន
ផ្កាដំបូងម្នាក់បីផ្កាដំបូង ដែលពណ៌នាអំពីក្បួនព្យាបាទគ្រាទ័ពដោយ
មានមេទ័ពជិះសេះ និងមានពីរនាក់អង្គុយក្នុងរថកង់ពីរសម្រាប់
ប្រយុទ្ធក្នុងសង្គ្រាមអូសដោយសេះ ។ ខាងឆ្វេងផ្លូវបត់
មានការយោគ្រាទ័ពចង្កំណើរទៅមុខទៀត ។

២- នៅតាមចន្លប់តូចៗ : ខាងស្តាំផ្លូវបត់ មានការ
សន្តិខាត្តាររាំងមេទ័ពពីរនាក់នៅក្នុងរាំង ស្រីស្នំជួយតុបតែង
កាយឱ្យក្សត្រី ។ ខាងឆ្វេងមានប្រាសាទមួយ ដែលបិតបាំង
ដោយគំរូបពលីដែលមានរាងជាសាជីប្រហែលជា “ មណ្ឌប
សំរាប់រណយសព្វទង្គិ ” ។ ខាងមុខមានកន្លែងសម្រាប់

ជាទីប្រជុំនៃពួកព្រាហ្មណ៍ ដែលមានខ្លះកន្ត្រៃយ៍ពីទ្វីបវិញក្រោម
មណ្ឌបមានដំបូលតែមួយ មានក្លោងទ្វារមួយសំរាប់បញ្ជាព្រាហ្ម
ចំណែកមនុស្សខ្លះទៀតរៀបចំគ្រឿងការព្រហ្មណ៍ ។

៣- រោងទងនៅខាងក្រោម : ផ្ទាំងចម្លាក់ធ្លាក់ចុះមក
អស់ភាគច្រើន ផ្ទាំងនេះបញ្ជាក់អំពីការកូរទឹកសមុទ្រ ។
ចម្លាក់ដែលនៅសល់ជាដំណាលមានគុណសម្បត្តិល្អពិសេស ។
ជាដំបូងមានមន្ទីរសន្និបាតនៃពួកព្រាហ្មណ៍ រួចមានស្រីទេពកញ្ញា
ហោះហើរលាយទ្ប់ទឹងបក្សី ។ នៅក្រោមនោះសត្វពស់មួយធំ
ក្បាលទាញដោយពួកយក្ស កន្ទុយទាញដោយពួកទេវតាហើយ
ព្រមទាំងមានហានុមាណមកជួយថែមទៀតផង ។ មានអណ្តើក
“ ករុមាវតារ ” វិណ្ណុសវតារ នៅបាតសមុទ្រ ដើម្បីជា
ជំនួយដល់ការកូរទឹកអម្រឹតឲ្យពួកទេវតាធំកុំឲ្យចេះស្លាប់ ដូច
នៅរង្វង់វត្តដែរ ។

គេសង្កេតឃើញមានពីរ : មានព្រះអាទិត្យនិងព្រះចន្ទ្រ
ដូច្នោះហើយ បានជាឃើញមានដំបូលមួយ សម្រាប់គ្រឿងទឹកអម្រឹត

ដែលមានពួកទេវតានិងពួកអសុរ (យក្ស) ប្រាថ្នាចង់បាន ។
នៅខាងត្បូងមានព្រះគាទិទេពមួយអង្គ គឺលើសត្វស្វាបចេញ
បង្កើតពួកអសុរក្នុងពេលមានចំបាំង ដោយមានមេទ័ពឈរលើ
រាជរថដែលទឹមសត្វគោកោងស្មារ្យ ។

ម្លងទេវតិសពាយ័ព្យ

ក្បួនយោគាទ័ព

ពាងទង់ខាងជើង ពាក់កណ្តាលខាងលិច

១- នៅពេលទង់ខាងក្រោម : មានផ្ទាំងចម្លាក់បី និងាន
អំពីរឿងនៅក្នុងវាំង ។ នៅតាមផ្ទាំងចម្លាក់ពីរទៀតមានក្បួន
ព្យុហយោគាទ័ព ដែលហាក់ដូចជានៅចាំទទួលសំណោយ
រឿងៗខ្លួន ហើយដើរដំរីធំៗចុះទៅក្នុងមួយដែលមានសត្វម្រឹក-
ពាឡសាហារ ដូចដើរ ខ្លា រមាស ជាដើម ។
បន្ទាប់មកមន្ត្រីម្នាក់ម្នាក់ស្រែកដំរីធំៗទៅវិហារ
ដែលទ្វារបិទជិត ។ បន្ទាប់មកគេឃើញវិហារមួយទៀត
ដែលមានសភាពស្ងាត់ជ្រៀមមានផ្លូវចូលពីរ ។

136

ពួកវាសីលុតជង្គង់ចាំទទួលក្បួនហែមួយ ដែលមកពីខាង
 ឆ្វេង ដឹកនាំដោយមេទ័ពពីរនាក់ ដែលមានមាឌមាំកាន់ច្បុក
 ផ្លែថ្មី ។ ពួកនេះប្រហែលជាទើបនឹងទៀងពីនាវានៅត្រើយ
 ម្ខាង ព្រោះរឿងនេះនិយាយអំពីសំពៅ ៣ ប្រកបដោយការ
 គុបតែងយ៉ាងស្រស់ ហើយមានទំហំធំៗ នៅលើសំពៅពីរ
 មានមនុស្សកាត់សក់ខ្លី និងមេទ័ពកាន់ច្បុកផ្លែថ្មី ឯសំពៅមួយ
 ទៀតពេញដោយមនុស្សមានផ្កាគ្របលើក្បាល ។

២- នៅតាមចន្លប់តូចៗ : នៅខាងមុខ ក្រោមការ
 ហោះហើរនៃស្រីទេពកញ្ញា នៅខាងឆ្វេងព្រះឥសូរមានដៃ ១០
 រាំបាក់ក្បាច់តាមចង្វាក់ភ្លេង ព្រះនារាយណ៍នៅខាងស្តាំ ព្រះ
 ព្រហ្មមុខ ៤ នៅខាងឆ្វេង ជាមួយ គណេស ចំណែកខាង
 ក្រោមវិញមានពហ្មកំពុងលេចព្រះចន្ទ្រ ។ នៅតាមចែបផែន
 ជញ្ជាំងផ្លូវថត មានសីលើភ្នំ ព្រះឥសូរកន្ត្រៃយលើជ្រូក
 មួយយ៉ាងធំ នៅក្នុងចន្លោះព្រះនារាយណ៍និងព្រះព្រហ្ម ។

៣- នៅក្នុងចន្លោះវង់ទាំងពីរ : ខាងស្តាំផ្លូវថត មាន

ព្រះឥសូរដែលត្រូវជុំវិញដោយឥសីនិងពួកស្រី ។ ព្រមទាំង
មហេសី បារវតី ឯរតា ណាំខីនឈរនៅក្បែរនោះ ។

នៅខាងមុខ មានពួកឥសីអង្គុយ ការនាធម៌នៅក្នុងព្រែក
ហើយមានស្រីម្នាក់ បាទរៀបចំគុបតែងកាយ យ៉ាងស្រស់រវើក
ឆាយបញ្ចេញរូបភាពនៃខ្លួនតាមចន្លោះទ្វារនិងបង្អួច នៅ
ចន្លោះព្រះអង្គហ្មឺនមួយអង្គ ឬ អាទិទេពមួយ និង ឥសីមួយអង្គ
គេឃើញមានលំនឹងនឹងសត្វគុកកមួយ ។ នេះជារឿងព្រេង
មួយដែលយើងបានឃើញនៅអង្គរវត្ត កាលដែលក្រុងរាពណ៍
កាឡាខ្លួនជាព្រះឥន្ទ្រ កូលទៅរួមមេត្រីជាមួយនិងមហេសីរបស់
ព្រះឥន្ទ្រនៅក្នុងបន្ទប់ ។ នៅកន្លែងខ្លះទៀត ថ្ងៃនៃការហោះ
ចុះនៃទេពធីតាឈ្មោះ គង្គា ថ្ងៃនៃកាលព្រះកាមៈ ទេវតានៃ
សេចក្តីស្នេហាបាញ់ព្រួញឆ្ពោះទៅព្រះឥសូរ ដែលកំពុងធ្វើឈាន
លើកំពូលភ្នំមួយ ដោយមានករិយាព្រះនាងធម៌នៅក្បែរផង ។
ព្រះឥសូរខ្លាំងក្រាបក៏គបទៅវិញ ។ ឯព្រះកាមៈត្រូវដួល
ដេកស្លាប់ ដោយចាញ់ប្តូរមីរបស់ព្រះឥសូរ ហើយឃើញ

មហេសីនៅខាងចុងជើង គោណាំឱន នៅតាមចំរាក់ភ្នំ ។
ផ្ទាំងចម្លាក់នេះ បានបញ្ចប់ដោយរឿងមិនច្បាស់មួយ ដែល
និទានពីព្រះរាជាទ្រង់ប្រជុំនាម៉ឺនមុខមន្ត្រីក្នុងរាជ ។

នៅខាងឆ្វេងផ្លូវចត ព្រះឥសូរជិះលើគោណាំឱន ចេញ
ទៅកសាងសាកលលោក ។

រោងទង់ខាងជើង ពាក់កណ្តាលខាងកើត

១- នៅចន្លោះវង់ទាំងពីរ : ខាងស្តាំផ្លូវចត ព្រះឥសូរ
ជិះលើគោណាំឱន ជាមួយនិងមហេសីដែលនៅទីនោះ គេ
ឃើញនាគរាជក្បាលច្រើន នៅខាងក្រោមមានស្រីទេពកប្បរ
ឈរចាំចាក់ក្បាល ។

នៅខាងមុខ មានគ្រឿងប្រដាប់សម្រាប់ចូលសពមនុស្ស
ម្នាក់ ដែលគេហែតាមផ្ទាំងចម្លាក់ខាងក្រោម មានឈាបនស្មាន
និងមណ្ឌបសម្រាប់ធ្វើពិធីបញ្ចុះសព នៅលើក្បាលយក្សមួយ ។
មានរឿងប្រយុទ្ធគ្នារាជកងទ័ពបាណ្ឌវៈ និង កៅរៈ ក្នុងរឿង
មហាការតៈ ព្រះឥសូរក្នុងខ្លួនជា ករតា ប្រយុទ្ធនឹងអជ៌ិន

ដោយសារតែជ្រកព្រៃមួយ ដែលម្នាក់ៗ ជេណ្ឌមថាខ្លួនបាន
សម្លាប់ ។ ក្រោយមកព្រះឥសូរចង្កាញរូបព្រះអង្គពិត អដ្ឋិទ
ទទួលគោរពព្រះឥសូរ ហើយព្រះឥសូរក៏ឲ្យគ្រឿងសាស្ត្រារុជ
ដល់អដ្ឋិទ ដែលយកទៅប្រើការនៅថ្ងៃក្រោយទៀត ។

នៅខាងត្បូងភ្នំ មានបន្តិកដុំយដំខ្ញុំនៅក្នុងភ្នំ លើក
ដែលមានស្រូវព័ទ្ធជុំវិញ ។ រួចមានរឿងព្រេងនិទានពីកង
កាតាលីដែលត្រូវព្រះឥសូរសង្កត់ក្នុងកណ្តាល និងការរើបរះ
នៃគ្រុះកាតាលី ដែលយើងយល់បានដោយសារក្បាច់ចម្លាក់នៅ
អង្គរវត្ត និងក្បាច់ខ្លះទៀតដែលធ្វើឲ្យយើងពុំអាចបំភ្លេចចោល
បាន ដូចជាច្រកព័រទេវីមដោយហានិភ័យ ។

នៅតាមផ្លូវចត់មានរឿងពីរដែលច្រកត្រួតលើគ្នា ។

140

២ - នៅរោងទងខាងក្រៅ : មានពួកស្រីបំរើការជំនុំ ។
បង្កាប់មកនៅខាងលើមានឥសីសូត្រធម៌នៅលើដុំថ្ម ខាងក្រោម
ហើយនិងមានពួកវែងមួយដេកលើមណ្ឌប ខាងក្រោយមាន
លើមដុំថ្ម : រាជបល្ល័ង្កក្នុងប្រាសាទគ្មានព្រះរាជានុបត្តិនៅទេ ។

នៅតាមវិហារសង្ឃាត មានរូបសំណាកព្រះនារាយណ៍និងព្រះ
 នាងលក្ស្មីជាមហេសី ។ ឆ្ងាយបន្តិចមកទៀត ព្រះឥសូរនិង
 ពួកអ្នកធ្វើសក្ការបូជា នៅខាងក្រោមមានស្រីទេពកញ្ញា ហាក់
 ដូចជាក្សត្រមួយអង្គ មកបន់ស្រន់អាទិទេពមុនពេលធ្វើដំណើរ
 ចេញទៅច្បាំង ។ មានក្បួនព្យុហយាត្រាខាងតលថ្មើរជើងនិង
 ពួកភ្លេង មានទ័ពដំរី-សេះ ព្រមទាំងក្សត្រីជាច្រើនអង្គគង់
 លើអង្រឹងស្នែង មានកោដ្ឋដាក់ធាតុមួយយ៉ាងធំដាក់លើរទេះ
 ទឹមដោយគោ ។ គេធ្វើដំណើរមកដល់ផ្ទះមួយគ្មានមនុស្សនៅ
 បន្ទាប់មកគេឃើញស្តេចយាងចុះពីរាជវង្ស ដែលមានកង ៦
 ហើយយាងចូលប្រាសាទដែលមានរោងកំប្រៀង សម្រាកកំដរ
 បរិយាកាស នៅពេលល្ងាចដ៏សែនរីករាយ ។

មុមនៅទិសឦសាន

ក្បួនព្យុហយាត្រា ដោយសង្កាត់ ៗ តែពុំសូវសំខាន់ ។

រោងទងខាងកើត ពាក់កណ្តាលខាងជើង

១- រោងទងខាងក្រោម : មានក្បួនព្យុហយាត្រាយ៉ាង

ធំ ។ ដែលគេសង្កេតឃើញមានរបៀបទុកសក់ពីរបែប : "សក់
 កាត់ខ្លីនិងសក់គ្របផ្កា" ។ នៅខាងក្រោមមានទ័ពថ្មើរជើង
 ដែលព័ទ្ធជុំវិញដោយអ្នកជិះសេះ, ចំណែករាជរថក្សត្រីវិញទ័ម
 ដោយសេះក៏មាន អ្នកដោយដៃក៏មាន ។ នៅខាងលើរទេះធំ
 មួយកង ៦ មានហង្ស ព្រះអង្គម្ចាស់មួយអង្គគង់ ដោយមាន
 អគ្គមហេសីពីរអង្គអមផង ។ ម្ចាស់ក្សត្រីគង់លើអង្រឹងស្រួង
 ដែលមានក្មេងព័ទ្ធជុំវិញ ចូលតាមទ្វារពិសេសមួយ ដែល
 មានរាជបល្ល័ង្កនៅទំនេ និងស្តេចច្រកបដោយធុគង់លើជំរំហែ
 ហមដោយមេទ័ពពីរនាក់ ។

ចូលតាមទ្វារ ដែលមានផ្ទាំងចម្លាក់មួយគូបបង្ហាញពីស្តេច
 មួយអង្គ ប្រហែលជាស្តេចយាងទៅបួងសួង អាទិទេពមុនពេល
 ចេញទៅធ្វើចំបាំងទទក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះឥសូរនៅជិតរាជបល្ល័ង្ក។

២ - ចន្ទបំភ្លឺៗ : ក្នុងស្រះមួយមានទូកពីរដែលរសាត់
 មក ហើយនៅក្នុងទូកនោះគេឃើញមានក្បាលមនុស្សពីរ ។
 អ្នកមុជទឹកទំមុជ ហាក់ដូចជាទំរាមរករបស់មានតម្លៃប្រហែលជាដុំ

ម្យ៉ាងដែលគ្មានរូបរាងច្បាស់លាស់ ដែលគេឃើញលើស្មា
យកទៅដាក់លើកដបល្អិត ។ ស្រីទេពកញ្ញានិងបក្សីហោះ
ហើរព្រោងព្រាតនៅខាងលើរឿងទាំងអស់នេះ ។

នៅខាងឆ្វេងផ្លូវបត់ : គេប្រទះឃើញរឿងនិទានអំពីការ
ចម្លាក់រូបសំណាកដែលមានរកទជាស្រី ។ គេចង់រូបនេះ
ហើយអូសដោយមនុស្សនិងដំរី ។ វេជបណ្ឌិត បុស បាន
យប់ជាជារឿងដួងសង្រ្គោះស្រ្តីម្នាក់ឲ្យរួចពីការឃុំឃាំង ។
នៅតាមផ្លូវដែលនៅលើក្បាលយើង គេបានគាស់និងចបគាស់
ដំរីបាន១ក្បាល ។ នៅខាងក្រោមគេបានអនុវត្តន៍តាមរបៀប
ចាស់ ដើម្បីនឹងកំរើកថ្ម : គេដុកថ្មដោយភ្នែងរួចហើយគេ
បាចទឹកខ្មៅ ។ រឿងនេះ ហាក់ដូចជាឲ្យតិមានដល់យើង
ពីរឿងព្រេងជាគំរូ ដែលតំណាលពីព្រះរាជាមួយអង្គ ដែល
បានយាងទៅក្រសាលវត្តភ្នំ ហើយបានឮសំឡេងស្រីម្នាក់
ស្រែកប្រៀងតម្កាញជាទីគាប់ព្រះទ័យ ទើបទ្រង់គាស់ថ្មចេញ
ហើយទ្រង់ទតឃើញព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រីមួយអង្គ នាមដើម នាគ

ដែលទ្រង់នាំយកទៅអភិសេកជាមហេសី ។

រឿងខាងលើនេះ អាចជាប់ទាក់ទងទៅនឹងរឿងពីមុនមក ដែលបង្ហាញពីប្រភពដើមរហូតមក ដែលគេត្រូវការគោរពបូជា ជាចំបំផុត ។ នៅប្រភពខ្លះទៀត បានបញ្ជាក់ពីរឿងស្តេចគំលង់ និងមានព្រះឥសូរនៅជិតទីនោះផង នៅផ្ទាំងចម្លាក់ខាងក្រោយ ចំផុតនៃរោងទងខាងក្រោម មានរូបឥសីកំពុងផ្សំថ្នាំកែរោគនៅ មុខរោងទងនេះ មានការគោរពចំពោះមន្ត្រីម្នាក់ដែលបានជួយ សង្គ្រោះដល់ខ្លួន ។

៣- នៅចន្លោះរង់ទាំងពីរ : រៀបរឿងដេញយក

ក្នុងរូបលើ ដែលត្រូវមើលពីធ្វើទៅស្តាំ ។ មានស្តេចមួយ អង្គសោយរាជ្យនៅក្នុងរាំងដែលមានអគ្គមហេសី ហែហមដោយ មន្ត្រីរាជការ និងពួកស្រីរាជានិ ។ ស្តេចអង្គនេះទ្រង់បានប្រយុទ្ធ ជាមួយនឹងពស់មួយ ពស់នោះគឺព្រួសព័សមកលើព្រះកាយរបស់ ព្រះអង្គ ។ ដោយត្រូវនឹងព័សពស់នោះ ព្រះកាយនៃព្រះអង្គ ក្លាយទៅជាភ័ក្ត្រពេកយូរមួយរំពេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ស្រាស់

ចញ្ជាយ៉ាងប្រញាប់ ឲ្យពួករាជបុរសរត់ទៅនិមន្តសីតិក្នុងព្រៃមក
 ព្យាបាលរោគរបស់ព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គមហេសីក៏បានទៅសាក
 សួរពីរោគនោះដែរ នៅទីបំផុត គេសង្កេតឃើញទ្រង់ជំហើយ
 មានសីមួយដាក់ថ្នាំព្យាបាលរោគថ្វាយព្រះអង្គ ។ គេសង្កេត
 ឃើញក្រោយពីរឿងនេះមក មានរឿងប្រយុទ្ធគ្នាជាមួយពស់ ។

145

ប្រាសាទបាពួន

សាធិរាជ គ.ស. ១០៦០ ដោយស្នាដោះហស្តព្រះបាទ
 រុក្ខាវិគ្គហ្មនី ២ ការថែរក្សាដោយគ្រូស្នងអភិរក្សអង្គ ចាប់
 ពីឆ្នាំ គ.ស. ១៩០៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។ ប្រាសាទ
 នេះ ភាវៈទុំស្និសព័ន្ធរាម្រាហ្មញ្ញសាសនា ប្លែកពីគេបំផុត

និស្សរ

ប្រាសាទបាពួនស្ថិតនៅជាប់នឹងកំពែងវិសេក្ស៍លើប្រះ
 រាមរាជវាំងអង្គរធំ ហើយជាប្រាសាទដែលមានគោបុរៈខ្ពស់
 បំផុតនៅវិសេក្ស៍ស្របនឹងបណ្តោយអ័ក្សនៃព្រះលាទដ៏ ធំ
 បំផុតរបស់ប្រាសាទបាយ័នដែលនៅខាងត្បូង ។ ប្រាសាទ
 បាពួនមានសាងនៅជិត ១ គ្នា ប៉ុន្តែជាប្រាសាទដែលសាងនៅ
 ក្នុងស្ថានភាព ហើយមិនមានលក្ខណៈវិបូលគ្នាទៀតទេ
 គឺមានគោបុរៈបាល្លា ដែលគេតុំរួចនឹងថ្លែងរៀបរាប់ពី
 រាជវង្សាបាទីវិរនោះបានទៀង ។ នៅតាមបុរៈបាល្លា
 ខ្ពស់ដ៏ តូច ដែលសាងតែមួយគត់ខ្ពស់បំផុត មានគោបុរៈបាល្លា

ល្អប្លែក ។ ខែដេញដំណើរសម្រាប់របស់ដើម្បីទទួលនៅផ្នែកខាងជើង ។
ខែប្រាសាទនេះ មានកងបួនជ្រុងទ្រវែង បណ្តោយ៤២៥ម៉ែត្រ
ទទឹង ១២៥ ម៉ែត្រ ។

ឯមូលដ្ឋានដែលខ្ពស់ ប្រវែងពីកើតទៅលិច ១២០ ម៉ែត្រ
ពីជើងទៅត្បូង ១០០ ម៉ែត្រ ស្ថិតនៅជាប់នឹងកំពែងព្រះរាជវាំង
ហើយនិងដីទួលតាមរាត់ស្នាមរក្ខាខាងជើង គឺមានភាព
ស្រដៀងគ្នានឹងដីទួល ខែស្រះខាងជើងរាជធានីព្រះបាទយសោ-
វរ្ម័ន ដែលសាងនៅលើកំពូលភ្នំបាវែងក្នុងសតវត្សទី ៧ ។

ចរិមាណនៃរូបភាពប្រាសាទនេះ អាចចាត់ទុកបានថាជា
ប្រាសាទមួយយ៉ាងធំ ហើយល្អប្លែកលែងក្នុងចំណោមប្រាសាទ
អង្គរ ។ តាម ជីវភាពប្រាសាទបាពួនគឺជា " ប្រាសាទ
ស្តាន់មានកំពស់ខ្ពស់ជាងប្រាសាទពាស (បាយ័ន) ដែលមើល
ទៅគួរឲ្យរំភើបពិតណាស់ក្រែងលែង .. (ចុងសតវត្សទី ១៣) ។

តាមសិលាចារឹកព្រះបាទ ទំនលនៃភ្នំកែវលគោកយើង
នៅជើងប្រាសាទបាពួននេះតែម្តង លោក សុំវែងស បានចែង

ប្រៀបប្រដូចជា ប្រាសាទបាពួននេះ មានកំនតាគសម័យ
 " ភ្នំមាស " ដែលជា " លំអនៃលោកទាំងបី " ហើយ
 ភាងឡើងដោយព្រះបាទ ឧត្តរាទិត្យវរ្ម័នទី ២ នៅកណ្តាល
 ព្រះរាជធានីបន្ទីរធំ ។ គឺជាកន្លែងជំកល់សិវលិង្គនៃព្រះឥសូរ
 ទី២ រោងទីព្រះនាង ឧបេតតាភី ភាងឡើងអនុលោមទៅ
 តាមទិស្តីទិសរាជ ហើយជា ប្រាសាទមួយដែលគេចាត់ទុកថា
 ជាទេវដ្ឋាននៃរាជធានីបន្ទីរធំ នៅចន្លោះកណ្តាលរាជធានីភ្នំបា-
 ខេង និង រាជធានីបាយ័ន ។

ប្រាសាទបាពួន គ្របដណ្តប់ដោយ ប្រាសាទបាពួននេះជាភ្នំ
 មួយដែលមានវិស្វកម្មជាច្រើនដូចកកកុញតំលើ ហើយដែល
 មនុស្សបានធ្វើឲ្យខូចខាតអស្ចារ្យច្រើន ។ សព្វថ្ងៃនេះ
 គ្រាសាទបាពួន ហាក់ដូចជា រលាយទៅបង្ហាញឲ្យឃើញទូរវិស្វា-
 មណ្ឌលដែលភ្ជាប់ទៅ និងវិញ្ញ័យយ៉ាងរឹងមាំ កំពស់ស្មើនឹងពាក់
 ១០០០ ម៉ែត្រប៉ុន្តែ ដែលប្រហុយដោយជញ្ជាំងមានក្បាច់រចនា
 លើរលាងវិចិត្រ សម័យវិញ្ញ័យមួយយ៉ាងល្អឯកតាមស្ថានភាព

ប្រាសាទព័ទ្ធជាងវែងវែងសាងតំបូកក់ ។ ប្រាសាទនេះ

សាងនៅដីទួលខ្ពស់មួយកន្លែង ដោយផ្កាងឫកក់ទិដ្ឋប្រាយ-
ក្រៀមយ៉ាងធំៗ គួរឲ្យស្ងើចសរសើរទឹកមិនក្រេប ។

នៅប្របទីងព្រះរាជលានអង្គរធំ មានផ្លូវមួយចូលទៅកាន់

ប្រាសាទបាពួន ។ នៅក្បែរផ្លូវនោះគេបានសង់មណ្ឌប ៣

មានគោបុរៈរាងកោងជាតាកបាទគួរឲ្យទៅនឹងថែវ សំណង់

ទាំង ៣ នេះសាងនៅលើគ្រឹះយ៉ាងល្អ ដែលបញ្ចេញឲ្យដឹងជា

មុខនៃគ្រឿងបរិកណ្ណទាំងឡាយ ។ ថ្ងៃក្រោយមកគេបានយក

ច្រវីប្រាយដូចនេះ មកប្រើក្នុងសំណង់មុខទាំងលិចនៃប្រាសាទ

អង្គរវត្ត ។ គួរប្រាសាទធំស្ថិតនៅក្នុងកំពែងទី ៤ ដែលគេ

បានឃើញទ្រុឌទ្រោមក្នុងឆ្នាំនេះហើយ និង សសរខ្លះ នៅសល់

ទ្រុឌ ។ គួរឲ្យខ្លាច ។ នៅតាមផ្លូវថែវនេះមានជំកល់

សិវលិង្គពីរលើយោទី១ មាតុវត្ត ៣ ។

មានផ្លូវមួយសាងតពីរគោបុរៈនេះទៅមណ្ឌប ២០០ ម៉ែត

ដែលមានទ្រង់ប្រាណតំស្តាយអ្នក ប្រកបដោយសម្បត្តិ ។

រមតៈគុណនាលក្ខណ៍ ឲ្យមានន័យពិតប្រាកដដូចជាទំនប់ប្រយោ

ទទឹង ៥ ម៉ែត្រ គួរនេះទាល់នឹងសញ្ញាប្រាសាទ ។ គេបាន

គន់រំលាយនៃសេដ្ឋកិច្ច ដើម្បីឲ្យមើលទៅឈឺញាតិ

កៀនហិរញ្ញវត្ថុទាំងឡាយនៃសសរាង្គ

នៅកាមបូធានយ ។ នៃមហាបបូជមានរាងដូចកាក

ប្រាស មានការខូចខាតស្រស់ស្រាយ ហើយមានដំបូងក្បាច់

ចម្លាក់លំអក្រែង រមសិវធាន ។ មានទំហំ ២

លាន មួយលានស្ថិតនៅខាងលើ មួយទៀតនៅខាងក្រោម

ឆ្ពោះទៅកាមបូធាន ដែលមានបណ្តោយ ៣៧ ម៉ែត្រ ទទឹង

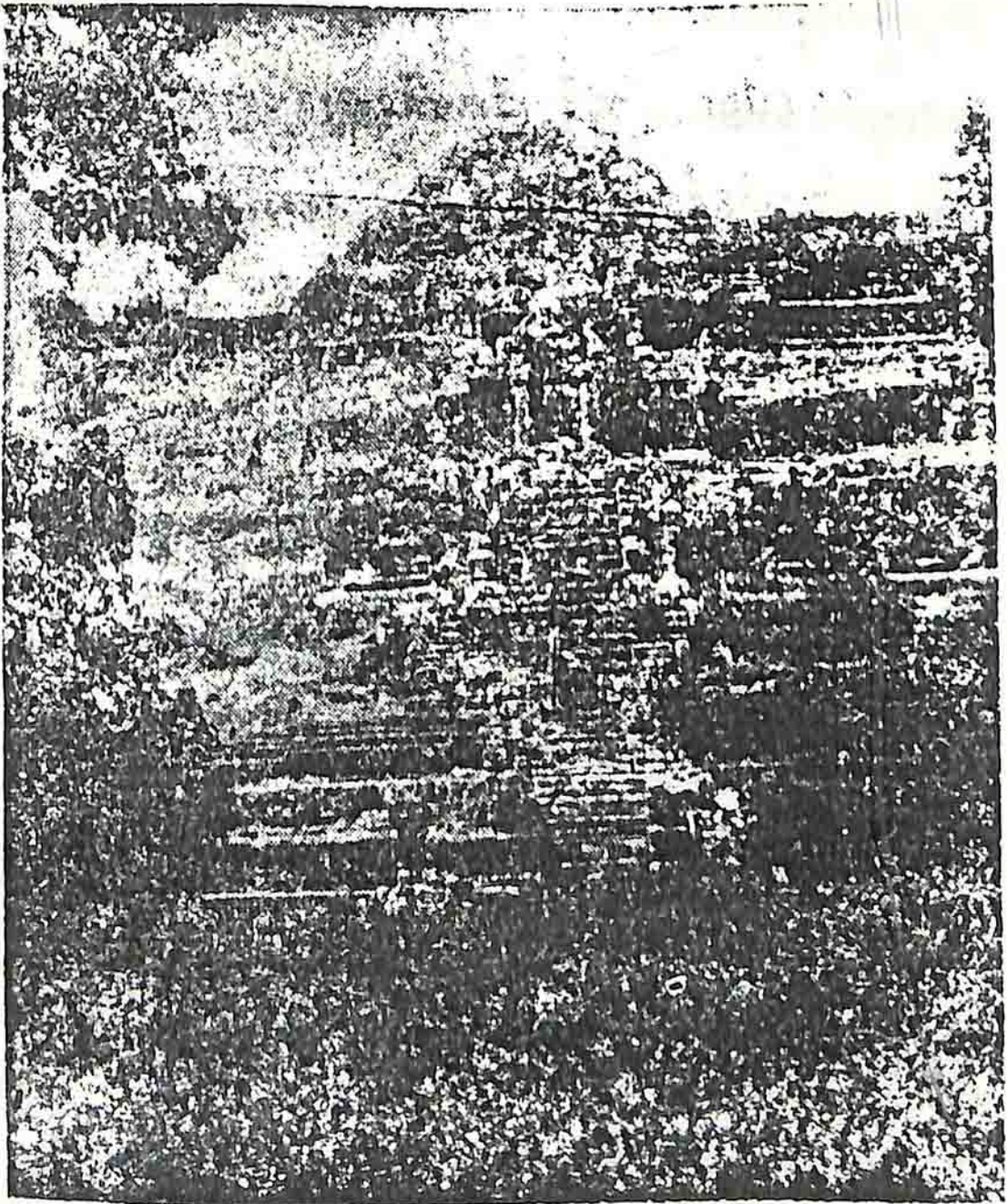
១៥ ម៉ែត្រ ។

គួរប្រាកដមានរាងដូចគ្នាស្រដៀងគ្នា មានដំណើរ ៥

ថ្នាក់ទៀតទៅ ដំណើរនេះស្ថិតក្នុងប្លង់ប្រកបដោយរាង

ទ្រុឌ ។ សតវត្សទី ៧ និងទី ១០ ។ មានបណ្តោយ

ទាំងនេះមានលក្ខណ៍ស្រដៀងគ្នា ហើយមានថ្នាក់ខ្ពស់

51

ប្រាសាទបាពួន

មើលចំពីខាងជើង

រហូតដល់ផ្នែកខាងលើ ។ នៅខាងក្រោមវិញក៏មានភិក្ខុភាគ
ប្រហែល ៗ គ្នាដែរ ។ ថេតាមនិងស្សនៈវិញប្រាសាទនេះ
ពុំមែនសាងចំបាំងនឹងជួរថែវឡើយ ។ ថែវទាំងនេះត្រូវជុំវិញ
ថ្នាក់ដំណើរទី ១ ថ្នាក់ទី ៣ និងថ្នាក់ទី ៥ ។ ឯផ្នែកបាត
លើមានកំពស់ពីដីទៅ ២២ ម៉ែត្រ ។

នៅតាមជញ្ជាំងគ្រឹះ មានទ្វាក់ជាក្បាប់គ្របកណ្តុកយ៉ាង
មាំហើយល្អៗ តែពុំមានទ្វាក់លំអដោយរូបចម្លាក់អ្វីទេ ។
ថែវខាងក្រៅកំពែងនេះ ទើបនឹងសាងឡើងនៅពេលចន្ទាប់
ក្រោយមកទេ ព្រោះគេឃើញមានស្លាកស្នាមដែលធ្វើព្រាង
ដោយគំនរថ្មជាច្រើនយកទៅរៀបចំបណ្តើរគ្នា នៅផ្នែកខាង
លិចមានទ្វាក់ព្រះពុទ្ធរូបចូលនិព្វានមួយអង្គ ដំកល់នៅលើដំបូល
ថែវ គេអាចយល់បានថា លក្ខណៈយ៉ាងល្អៗនៃគោបុរៈដែល
មានជ្រុងចម្លាក់ មានកំពស់ជាងពាក់កណ្តាល ហើយមាន
ភាពតាំងនៅជាធម្មតាគ្មានការរូបខាតអីឡើយ ។ ឯប្រាង្គ
មោក្ខាមជ្រុង បាក់កំបូលអស់ជាច្រើន ដូចជាគោបុរៈនៅខាង

ជើងនិងខាងលិចដែរ ។

គេអាចធ្វើដំណើរចូលទៅកាន់ប្រាសាទនេះតាមគោបុរៈ
 ខាងត្បូង ព្រោះគោបុរៈនេះមានទ្វារចូល ៣ ឆ្ពោះទៅកាន់
 ដំណើរដែលពុំសូវចោត ។ នៅតាមក្បែរទ្វារចម្លោះផ្លូវ
 កណ្តាលហើយនិងយើងទិសខាងជើង គេសង្កេតឃើញទ្វារ
 លក្ខណៈទាំងឡាយនៃប្រាសាទនេះ សាងអនុលោមទៅតាម
 ទំនៀមទម្លាប់នៃក្បាច់រចនាខ្មែរក្នុងសម័យបុរាណ ។ នៅ
 កន្លែងនេះគេសង្កេតឃើញផ្ទាំងទំនិញមួយសាងពីថ្មភក់ ដែល
 មានជុំឈើដាក់តម្រុតពីលើ ស្ថិតនៅនឹងកន្លែងដើម ដោយ
 មានការរំលែកសស់ជាច្រើន ។ គោបុរៈនេះមានលំអដ្ឋាន
 គោបុរៈ ៣ ទៀត ដែលមានក្បែរទ្វារតែមួយ ព្រោះជា
 គោបុរៈដែលមានគួង ហើយមានយ៉ង់មូលរាងកោងតម្រុតលើ
 គ្នា ។ មើលពីខាងក្រៅទៅ គេនឹងឃើញទ្វារចម្លាក់យ៉ាងល្អ
 ដែលធ្លាក់ជារូបទេវតា និងរូបមនុស្សគួបៗ អនុលោមទៅ
 តាមរចនាម្សាញ់ដ៏គ្រោះគ្រប់ដំ មិនតែប៉ុណ្ណោះមានធ្លាក់ជាផ្កា

53

លក្ខណៈកំណើតផ្ទាំងភ្នំ ៤ ជ្រុងស្មើ ដែលគេមើលទៅហាក់ដូច
ជា ក្រវ៉ាត់ទូរព្រំចៀម ដែលគេបានប្រទះឃើញនៅក្នុង ភ្នំ
បន្ទាយស្រី ។

នៅតាមផ្លូវពីខ្ពង់រាប គេបានប្រទះឃើញផ្ទាំងថ្មជាច្រើន
នៅជុំវិញវាល ដែលទំហំធំត្រូវបានគេរកឃើញនៅពេលថ្មី ។
ដូច្នោះ រឹមគេឃើញកំណើតលើភ្នំ តាមសំណង់ដែល
គេបានរកឃើញជាភាគបាច ហើយប្រកបដោយការ
រាងចេញ ៤ ដែលមានទ្រង់ចេញសម្រាប់បណ្តាញយស ៥
ជាប់គ្នាតាំងពីបុរាណមក ។ ម្យ៉ាងទៀតនៅតាមមាត់ទ្វារទាំង
ឡាយ ដែលមានផ្លូវសង់នៅលើសសរជន្លល់ខ្ពស់ ដូចជា
តាមថ្នាក់ទី ២ នៃប្រាសាទគង្គវត្តដែរ វត្តពាក់ដែលគេបាន
ឃើញនៅកន្លែងនេះទាំងប៉ុន្មាន គុំសុំមានលក្ខណៈដូចជា
ទាំងលើចេញ ។ គត់មេរោងទៀត គេនឹងឃើញលើភ្នំនោះ
នៅខាងត្បូង នៅតាមប្រទះទិសនេះមានការបាត់បង់ទំនិញ
យ៉ាងណា ដែលជាហេតុបង្កឱ្យឃើញនៅក្នុង ប្រាសាទ ។

មានក្បាលរួចខាងកោង ។ ដូចជាក្បាល ដែលគេធ្លាប់ជួបប្រទះ
 រួចមកហើយ ។ ព្រមទាំងមានត្នាក់លក់ជារួបទៅតាមរូបសត្វ
 និងក្នុងជាក្នុងជារៀងរៀង មិនតែប៉ុណ្ណោះមានត្នាក់ជារួបសិ
 នៅកណ្តាលគំនូរតូច ។ ខែផ្កាផ្កាមកអនុលោមទៅតាមទំនៀម
 មាត់យោងប្រុសស្រី ។

នៅបុរាណ គ្រូនិស្សិតមានធ្វើជំនួញស៊ីមីនតិដើម្បីឲ្យទ្រៀងចេះ
 ស្រួល ព្រោះកំរើជំនួញធំនោះដើមត្រូវសឹកវិញលក់សាជាប្រើ
 ដូចជាជំនួញនៅតាមមុខផ្ទះទៀត ដែលសុទ្ធតែជាជំនួញ
 ខ្ពស់ហើយចោតពិបាកឡើងចុះ ហើយតុំមានទ្រុឌសន្តិកម្ម
 លើសនិទានឡើយ ។

នៅក្នុងទី ២ មានថែវតូចចង្អៀតហើយមានចំរើនជើង
 ទៀននៅអមខាងក្រៅ ឯចំណែកមុខទាំង ២ មានធ្វើជាបង្អួច
 ជើង ។ ដំបូលថែវមានរាងជាក្បាលយ៉ូត្របចន្តបតិលីថ្ងៃក្រពើ
 ថែវទាំងឡាយនៅប្រាសាទវិមានអាកាស ដែលសាងប្រកួស
 មុខគ្នានៅតាមអក្សរ ។ នៅតាមចន្លោះបង្អួចមួយតូចៗ មានដាក់

ចំរើនជើងទៀនជាលំអផង ។

ឯប្រាសាទនៅតាមជ្រុងមានការខូចខាតអស់ជាច្រើន នៅ
សល់តែចម្លាក់ជញ្ជាំងខ្លះ ដែលទល់ទ្រដោយសសរនៅជ្រុង
ទិសឦសាន ។ នៅគ្រប់ភូមិកណ្តាលនៃគោបុរៈទាំងអស់មាន
សង់ជាតំបន់ ហើយមានប៉ែលពេញព្រំផង ។ នៅតាម
ជញ្ជក់ខ្លះនៃគោបុរៈនេះ បើមើលពីចម្ងាយទៅ គេឃើញ
មានក្បាច់ចម្លាក់យ៉ាងល្អ ។ គោបុរៈទាំងឡាយ មានដំបូល
រាងមូលដ្ឋានលំអដោយក្បាច់គ្របកណ្តុក ។ គោបុរៈយ៉ាង
ល្អឆើតនេះ ជាហេតុមួយនាំឲ្យដឹងឲ្យស្ថានភាពទាំងឡាយនៃ
ការរចនាខ្មែរតាមសម័យទីបី ។

នៅតាមជណ្តើរដែលតភ្ជាប់ពីផ្លូវមួយទៅ កាន់ថ្នាក់ប្រាសាទ
ទី២ មានផ្លូវមួយទៀតតភ្ជាប់គ្នា តភ្ជាប់នៃគោបុរៈ តាមមុខប្រាសាទ
នីមួយៗ ដែលមានជាជណ្តើរព្រំ នៅថ្នាក់ទី៣ ដែលគេគ្រឡប់
ចូលទៅវិញតាមជណ្តើរតែ ដើម្បីនឹងចៀសវាងពីជណ្តើរដែល
ចោត ។ ដោយគេត្រូវឡើងចុះតាមជណ្តើរមួយនៅតំបន់

លើគោតុរៈខាងត្បូង ព្រោះជណ្តើរនេះចុះឡើងស្រួលជាង
ជណ្តើរខាងឦសាន ដែលមានដុំថ្មរមៀលធ្លាក់ពីជ្រុងទិសនិរតី
នៃគូប្រាសាទធំខ្ពស់ ។

ផ្នែកខាងលើមានចំណោមប្រវែង ៤៤ ម៉ែត្រ ទទឹង
៣៦ ម៉ែត្រ ហើយបានទទួលការវិនិច្ឆ័យអន្តរាយអស់ជាច្រើន
គឺនៅសល់តែគោតុរៈខ្លះនិងយ៉ាងខ្លះនៅជាប់នឹងគូប្រាសាទ ។
នៅតាមជញ្ជក់ខ្លះៗ មានលំអដោយក្បាច់រចនាជារូបចម្លាក់
តូចៗ យ៉ាងច្រើន ។ មានសំណង់មួយនៅជ្រុងទិសឦសាន
ដែលគេឃើញនៅសល់តែជញ្ជក់ និងសសរនៅតាមជួរថែវ
ដែលបង្ហាញឲ្យដឹងនូវការកសាងដោយគ្រឿងសម្ភារៈទាំងនេះ ។

ថែវទាំងនេះ បឿយឃើញទៀតនូវលក្ខណៈពិសេស គឺបែក
ជាពីរតាមចំណោមអ័ក្ស ដោយមានជញ្ជក់ទំលាក់ចោលជាច្រើន
ដាក់ចំរើដើរទៀនភ្ជាប់គ្នា ចំណោមលឿយមានទម្រង់ហាក់
ដូចជាសាងដោយច្រើនសសរទ្រ លក្ខណៈថ្លែកដែលគេតុំដែល
ប្រទះក្នុងការកសាងនៅជំនាន់នោះ ។

បើគេហាលភ្នែកពីចម្ងាយទៅលើផ្លូវថ្នល់ចូលទៅខាងកើត,
 ទៅលើប្រាសាទភ្នំបាខែងនៅខាងត្បូង និង ប្រាសាទវិមាន
 ពកាសនៅខាងជើង ដែលស្ថិតនៅស្របអ័ក្សគ្នាទាំងអស់
 ប្រមាណទៅលើប្រាំមួយនៃអង្ករ គេអាចឃើញទស្សនីយភាព
 មួយដ៏ល្អក្រៃលែង ។ តែគេពុំអាចបំភ្លេចបាននូវវិចិត្រកម្ម
 លើទ្រង់ទ្រាយ ស្ថាបត្យកម្មនៃប្រាសាទកណ្តាលនេះ ដែលបាន
 រាងឡើងដោយលើកនៅផ្នែកលើ ហើយសុទ្ធសឹងរចនាលំអ
 និងបិទមាសតាមសម័យនិយម ។

ផ្នែកនេះមានពីរច្បាប់ គឺផ្នែកមួយថ្នាក់រាង ៤ ជ្រុងស្មើ
 ពីរខ្នងវិញ ផ្នែកមួយទៀតរាងជាតាកបាទ ។ ផ្នែក
 ថ្នាក់ទាំងពីរនេះសុទ្ធសឹងតែមានលំអគួរឲ្យស្ងើចសរសើរដល់ហ្នា
 ដែលស្ថាបត្យករខានពុំបានឡើយ ។ ផ្នែកនេះដែលស្ថិត
 លើភ្នំភ្នំដី អាចប្រៀបធៀបប្រាសាទនេះ និងប្រាសាទ
 ក្រុងបាទ ព្រោះគួរប្រាសាទជាទីមិត្តរួបនៃភ្នំព្រះសុមេរុ ដូច្នោះ
 វាមានលក្ខណៈ ក៏មានភាគស្មើនឹងផ្នែកខាងលើដែរ ។

ក្បាច់រចនា

បញ្ជាក់ប្រាសាទបាគួននេះ លោក ស៊ុយស បានមាន
 ប្រសាសន៍ថា : " រឿងរ៉ាវ ១ ជាលំអនៅតាមក្បាច់ទ្វារថែវ
 ទាំង ៤ ផ្នែកទាំងស្រុងតែមានន័យដូចគ្នាគ្នា គឺយើងនឹង
 ឃើញរឿងរាមកេរ្តិ៍នៅតាមក្បាច់ទ្វារទាំង ៤ ព្រមទាំងរឿង
 រាមកេរ្តិ៍ នៅក្បាច់ទ្វារទាំងកើត រឿងគ្រីស្តៈនៅក្បាច់ទ្វារ
 ទាំងស្រុង ៗ រឿងទាំងទ្បាយដែលមាននៅតាមផ្ទាំងចម្លាក់
 ទាំងនេះ សុទ្ធសឹងតែមានគោលចំណងដើម្បីឲ្យយើងដាច់យល់
 ស្រួលចំណេះ ។

ទាំងក្បាច់ចម្លាក់ទាំងនេះ គេធ្លាក់តាមលំនាំក្បាច់នៅ
 ប្រាសាទបាគួន ដែលសាងក្នុងសតវត្សទី ៧ ហើយមាន
 ក្បាច់ចម្លាក់ ដែលគេអនុលោមទៅតាមរឿងផ្សេងៗដាច់ដោយ
 ផ្សេងៗគ្នា នៅតាមផ្ទាំងទ្បាយទាំងស្រុង និងនៅតាមក្បាច់ក្បាច់
 ដែលសុទ្ធតែមានសារសំខាន់ តាមស្ថានភាពនៃផ្ទាំងចម្លាក់ទាំង
 អស់ ដែលគេធ្លាក់ទាំងពីក្រោមហេតុផលលើ ឲ្យមានទ្រង់

ប្រាយដូចជាកម្រងក្បាច់ ។ ក្បាច់ចម្លាក់ទាំងឡាយច្រើនតែ
 មានផ្ទាំងតូច ។ ជាលំអសមទៅតាមការនិយមរាប់គោន ហើយ
 ដែលមានក្បាច់ខ្លះ ចង្អុលព្រះសោភ័ណភាពដ៏ត្រចះត្រចង់លាយ
 ចំរុះនៅតាមផ្ទៃរឿងផ្សេង ។ បែបជាអ្នកចម្បាំងពិតប្រាកដ ។
 គួប្រាសាទទាំងមូលនេះមានលំអគត្តខ្លះ ជាហេតុធ្វើឲ្យមនុស្ស
 បានយល់យ៉ាងជាក់ច្បាស់ ឲ្យសាច់រឿងទាំងឡាយ ។

កោបុរៈខាងត្បូង មុខខាងឆ្វេង

នៅខាងលិច ក្បែរជ័រច្រវែងនៃរឿង មានសត្វខ្លា
 ដេញខាំស៊ីម្នាក់ ដែលកំពុងតែគេចខ្លួនរត់ឡើងដើមឈើ,
 រឿងព្រេងត្រឡប់បញ្ចប់សម្រាប់សត្វបក្សីមួយ, ក្របីដល់គ្នា,
 ឥសីកំពុងការវិនាស, ស្រីម្នាក់កំពុងអង្គុយប្រឡែងជាមួយ
 កូន, រឿងទាំងនេះសុទ្ធតែមានការលាយឡំនឹងរឿងក្រីស្ត :
 ការប្តូរកូនដើម្បីជៀសវាងអំពីសេចក្តីស្លាប់ កុំឲ្យមកបៀត
 បៀនដល់ក្រីស្ត, ការពិយាគទារក, ក្រីស្ត ប្រយុទ្ធនូវៈ
 នាគរាជ ដោយហែកនាគរាជជាតិផ្នែក ហើយត្រឡប់

ឈ្មោះនាគរាជទាំងពីរ ហើយបានទៅតម្កល់និងសត្វតោដែល
មានមុខដូចជាមនុស្សទៀត ។ នៅខាងកើតមានឥសិយយអង្គ
កាន់ក្បាលមនុស្សត្រូវប្រែប្រួល ក្បាលនេះប្រហែលជាក្បាល
មនុស្សកំពុងស្លុតធម៌ ដែលគេឃើញនៅចំពីខាងក្រោម ។

គោបុរៈខាងត្បូង មុខខាងជើង

នៅខាងកើត ផ្ទាំងចម្លាក់ខាងក្រោមមានរឿងផ្សេងៗ
ដំណាលពីជីវិតឥសិ គឺមានឥសិយយកំពុងកូរទឹកពាង មួយ
ទៀតកំពុងចុកពោះ ហើយនិងឥសិទី ៣ បង្ហាញឲ្យឃើញ
នូវភាពព្យាធិនិងមរណៈ ។ នៅផ្នែកចម្លាក់ខាងលើមាន
រឿងរាមកេរ្តិ៍ ត្រង់ចម្លាក់ពួកស្វានិងយក្ស, ហនុមាន
និងនាងសីតាអង្គុយនៅក្នុងគុម្ពាតវៃព្រលើ ។ ផ្ទាំងចម្លាក់
មួយទៀតនៅខាងលើមានរូបព្រះនារាយណ៍ កាន់កេតនភណ្ឌ
តាមធម្មតា ។ នៅខាងលិច ត្រង់ផ្នែកជញ្ជាំងដែលខូចខាត
មានឥសិ មនុស្សនិងសត្វនៅក្នុងព្រៃ ព្រមទាំងការ

12 ប្រយោគផ្សេងៗ ។

គោបរៈខាងកើត មុខខាងកើត

នៅផ្នែកខាងត្បូងមានរឿងរាមកេរ្តិ៍ ថ្ងៃនគរសេចក្តីខ្ពុ
 លំបាករបស់នាងសីតា ដែលទ្រង់ព្រះកន្សែងរៀបរាប់ថ្ងៃន
 សេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះនាងនៅលើក្បាលព្រះរាម នាងលើក
 ករប្រណាម្យដាក់លើព្រះសិរ រំលឹកដល់គុណព្រះអគ្គីជាស្តេច
 ព្រះអគ្គីដែលនៅជិតព្រះនាង ហើយនិងព្រះមហេសីសុរិយា
 មហេសីសុភរាជជាពោហនៈ ។ នៅផ្ទាំងខាងលើព្រះរាមនិង
 ព្រះនាងសីតា គង់លើបល្ល័ង្ករតន៍ ។ តមកគឺរឿងមហាការតៈ
 ត្រង់ចម្បាំងអជ្ជិន និង ព្រះនារាយណ៍ ដោយសាររឿងជ្រុកព្រៃ
 ដែលជាគ្រងយក្សម្នាក់ក្លែងខ្លួន ។

នៅផ្ទាំងចម្បាំងខាងជើងមានរឿង មហាការតៈ ដែល
 គេច្បាប់បានជួបប្រទះរួចមកហើយ នៅខាងត្បូងនៃថែវអគ្គី
 រតន៍ផ្នែកខាងលិច ថ្មីនៃរឿងនៅប្រាសាទបាពួននេះ គេ
 គ្រាន់តែលាតត្រដាងពីចលនាដ៏សំខាន់ៗ ខ្លះ ដែលនៅខាង
 លើមានក្រុមត្បូងត្រី និង កងទ័ពបាណ្ឌវៈ លើកទៅច្បាំងនឹង

កងទ័ពភិស្មៈ ដែលមេទ័ពត្រូវត្រួញធ្លាក់ពីលើយានជំនិះ ដួល
 ដេកស្លាប់ ។ នៅខាងក្រៅគេឃើញរូបចម្លាក់មនុស្សធំៗ
 ជាយុទ្ធជនខ្លាំងពូកែ ហើយនិងកងទ័ពដែលចាញ់សង្គ្រាម
 យ៉ាងច្រើន នៅតាមបណ្តោយរាជវាំងដែលមានស្តេចគង់ ។
 នៅជិតផ្ទាំងចម្លាក់នេះ មានរឿងជាច្រើនទៀតនៅលាងទ្ប់គ្នា
 ហើយនិងមានរឿងព្រេងតូចៗ ដែលមានរឿងមួយបង្ហាញ
 ពីមនុស្សច្រុសម្នាក់ចង់ចាប់ស្រីម្នាក់ ។

គោបរៈខាងកើត មុខខាងលិច

នៅខាងជើងមានរូបជំរុំព្រៃមួយយ៉ាងល្អ និងរូបជំរុំស្រុក
 មួយ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ គេឃើញមានក្រុមរទេះ
 មួយជួរជុំកណ្តាលក្នុងបំរើ និងភស្តុតាងអង្គទៀតផង ។ នៅ
 ខាងត្បូង ពលជួស្នា កំពុងជំរុំព្រៃបាញ់ស្រីម្នាក់ ។
 នៅក្បែរនេះ មានការច្រុយទ្រុលរវាងមនុស្សនិងស្វា ហើយ
 និង ជំរុំ ។ នៅខាងត្បូង ពីលើមនុស្សម្នាក់ដែលកំពុងដៃបាញ់
 សត្វខ្លា មានរឿងច្រុយទ្រុលនឹងស្រីម្នាក់លើអាកាស នៅខាងស្តាំ

មានមនុស្សកំពុងចាប់សត្វចតុប្បាទ , ឥសីនៅក្នុងព្រៃ , ស្រី
ហើយនិងកងពលធុស្វា ព្រមទាំងមានព្រះរាជាមួយព្រះអង្គ
គង់លើបល្ល័ង្កកណ្តាលរាជបរិពារ ។

គោបុរៈខាងជើង មុខខាងជើង

នៅខាងកើត គឺសង្រ្គាមក្នុងរឿងរាមកេរ្តិ៍ ដែលគេ
ឃើញព្រះរាមគង់លើរាជរថទីមសេះ ២ , ព្រះចៅក្រុងរាជាណា
រោនវង់និងក្បាលច្រើន កំពុងត្រូវយក្សក្បាលមនុស្សប្រឡាញ
រាជ ។ ក្រុងរាជាណាច្បាំងនឹងហានុមាន ហើយនិង
ក្រុងនិល ។ សុគតច្បាំងនឹងមេទ័ពយក្ស ឯក្រុងរាជាណា
ច្បាំងនឹងព្រះរាមជិះលើហានុមានជាសេនាវង្សឯក ព្រះអង្គទ្រង់
រាជ្យ ។ ដើម្បីជោគជ័យ យ៉ាងពិស្តារក្នុងការបំពេញ
លោកកម្មក្នុងរឿងនេះ ។ នៅតាមបណ្តោយបង្គួចទី ១
នៃបែរនេះមានធ្លាក់ជាត្បាច់មូលក្រវង់ៗយ៉ាងល្អស្រស់រវើក ។

នៅខាងលិច គឺរឿងសង្រ្គាមនៅប្រទេសលង្កាដដែល
ស្រូវរួមភាពក្នុង ។ មានរូបសត្វនិងរូបគំនូរផ្សេងៗ ។

គេឃើញបុត្រក្រុងរាតាណ៍ឈ្មោះ ឥន្ទ្រជិត ថ្ងៃនិសរកើតជាពស
 នាគរាជ រូបរាងដុំវិញអង្គព្រះរាម និង ព្រះលក្សណ៍ ចំណែក
 ឯពលស្វា ភិតភ័យយំខ្សឹកខ្សួល ។ ក្រុមហោះចុះពីលើ
 តាកាសមកឆាប់ចំកពសនាគរាជ ដោះក្សត្រចាំងពីអង្គឲ្យរួច
 ពីភ័យន្តរាយ ។ ព្រះរាមជិះលើរាជរថឈ្មោះកូសបក ទឹម
 ដោយរាជហង្សរូបរាងដៅទៅក្រុងអយុធ្យាបុរី ក្រោយពេល
 ដែលព្រះអង្គ ឲ្យពួកពលស្វាឈប់សម្រាករួចហើយ ។
 នៅឆ្ងាយពីនេះបន្តិច ផ្នែកក្រោមមានជីវមួយតូច និង ឥសី
 កូរទឹក ។ គេឃើញសុត្រិតយំខ្សឹកខ្សួល កើតទុក្ខជាខ្លាំង
 ដោយចង់ឈ្មោះ ពាលី បណ្តាញចេញពីភ្នំហិមាល័យ ។
 ពាលីជាបងត្រូវសរព្រះរាមត្រង់កណ្តាលខ្នង ដួលដេកស្លាប់
 កណ្តាលពួកពលស្វា ។

គោបុរៈខាងជើង មុខខាងត្បូង

នៅខាងកើត មានគោឈមមុខទល់នឹងសេះ ហើយនិង
 ព្រះរាម ព្រះលក្សណ៍ព្រមទាំងពួកពលស្វារបស់សុត្រិត

នៅខាងលិចមានការប្រយុទ្ធគ្នារវាងអនុស្សន៍សត្វ ។ នៅ
ក្រុងជ្រុងព្រះនាងសីតាអង្គុយនៅក្នុងខ្សែន អរសោក ។

គោបរៈខាងលិច មុខខាងលិច

នៅខាងជើងមានការប្រយុទ្ធគ្នារវាងសត្វន័រសត្វ ។
មានមនុស្សក្នុងក្រុមប្រឹក្សា អនុស្សម្នាក់ជិះទៅលើយានបរិកាត
ក្នុងរថដែលបាញ់ចម្រុះមក ។ ខាងត្បូងពីលើក្រុមសត្វត្រូវ
ដំបូលនេះ មានសត្វហង្សកំពុងទ្រទ្រាសទម្ងន់នៅលើពាកស
ដែលជាវិមានព្រះអាទិ៍ទេពមួយព្រះអង្គ មានក្បាលពូងដៃ ។
មិនតែប៉ុណ្ណោះ មានត្នាក់ជារឿងចម្បាំងជាច្រើនទៀត រវាង
គងទ័ពជិះទៅលើយាននៅមុខព្រះរាជវាំង ចំណែក ឯអង្គុន
កំពុងទទួលសេវាស្តារព្រឹត្តិព្រះហស្តព្រះនារាយណ៍ ។

គោបរៈខាងលិច មុខខាងកើត

ខាងជើង មានរឿងចម្បាំងនៃការប្រយុទ្ធគ្នាជាច្រើន
ទៀត ដែលអរមួយចំនួនជាមួយនឹងហង្សសត្វ ។ ស្តុនដំ
បូលចម្បាំងគ្នា មនុស្សម្នាក់ត្រូវស្លាប់ នៅកណ្តាល

116

ផ្ដាច់ម្នាក់ដោយមានជំរិតបម្រុងប្រព័ន្ធគ្រាម ។ ច្បាប់រួច
 នេះបន្តិច មានការប្រយោជន៍ការវិនិច្ឆ័យនិងជ្រុកជ្រាប កែវ
 នោះខ្លាំងម្នាក់ យើងធុបាញ់គ្រឿងយកម្រូបយកក្បាលជាមនុស្ស
 មិនតែប៉ុណ្ណោះមានឆ្នាក់ជាមេសេរីរយមមុខទល់គា ។

បរិវេណភ្នំដំស្តេច វិមានអាកាស

ប្រាសាទវិមានអាកាស ជាភ្នំមួយតារាពេញទៅដោយ
 ខ្ពស់អាកាសត្រដាសរាតត្បាយសប្បាយ ។ ប្រាសាទនេះមាន
 ៧ ជាន់ គឺជាន់ដំបូង ១១ ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ទី១
 បញ្ជាមរណៈ ព្រះនាម វិរោធិក ព្រះយមគឺយាយព្រះ ១
 ជាន់ ៧១ ៥ បញ្ជាមរណៈ ព្រះនាម បរមវិរោធិក និងព្រះបាទ
 ជ័យវរ្ម័ន ទី១ បញ្ជាមរណៈ ព្រះនាម បរមនិព្វានបាទ ដែលមាន
 បង្អួចស្រពោលជាដើមកំណើត ។ រយៈវែងគ្រប់ដោយក្រសួង
 រាជរាជ្យកន្លះចាប់តាំងពីគ. ម. ១៧០៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

បរិវេណភ្នំដំស្តេច ជាភ្នំមួយតារាពេញទៅដោយ
 ខ្ពស់អាកាសត្រដាសរាតត្បាយសប្បាយ ។ ប្រាសាទនេះមាន
 ៧ ជាន់ គឺជាន់ដំបូង ១១ ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ទី១
 បញ្ជាមរណៈ ព្រះនាម វិរោធិក ព្រះយមគឺយាយព្រះ ១
 ជាន់ ៧១ ៥ បញ្ជាមរណៈ ព្រះនាម បរមវិរោធិក និងព្រះបាទ
 ជ័យវរ្ម័ន ទី១ បញ្ជាមរណៈ ព្រះនាម បរមនិព្វានបាទ ដែលមាន
 បង្អួចស្រពោលជាដើមកំណើត ។ រយៈវែងគ្រប់ដោយក្រសួង
 រាជរាជ្យកន្លះចាប់តាំងពីគ. ម. ១៧០៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ដែលត្រូវបំបែកពីជញ្ជាំង ខាងក្រៅនៃកំពែងកំរង ប្រហែលជា
 ១០០ ម៉ែត្រ គេនឹងបានឃើញនូវកេរ្តិ៍ដំណែលចុកណាត្តិស្រុះ
 មួយដែលបានរក្សាទុកនូវសភាពដូចដើម ដូចនៅលើទួលស្តេច
 គំលង់ដែរ នៅជញ្ជាំងខណ្ឌខាងលិចមានចម្លាក់រឿងនាវាចរណ៍
 នៅផ្នែកខាងកើត ។

លើចំណីលមកវិញ ត្រូវដើរតាមនាគខាងលិចមុខខាងជើង
 នៅក្នុងបរិវេណកំរង ដែលនៅក្នុងមណ្ឌលនេះ ជញ្ជាំងធ្វើពីថ្ម
 បាយក្រៀម មានកំពស់ ៥ ម៉ែត្រ ហើយសង់យ៉ាងមាំ មាន
 កំពស់ពីជើងនៃជញ្ជាំងទី២ ដែលសាងឡើងនៅពេលក្រោយ ។
 នេះ នឹងខណ្ឌពីជញ្ជាំងទី ១ ដោយស្នាមក្បោះមួយទទឹង
 ២៥ ម. ។ ជញ្ជាំងនេះត្រូវបានមួយ ទទឹង ២៥០ ម៉ែត្រ
 បណ្តោយ ៦០០ ម៉ែត្រ ។

នៅផ្នែកខាងជើង នឹង ខាងត្បូងនៃមណ្ឌលនេះដែលមាន
 ក្រឡាផ្ទៃ ១៥ ហិកតា មាននាគពីរនៅផ្នែកនីមួយៗ សាងអំពី
 ថ្មបាយក្រៀមទាំងអស់ ហើយនាគដែលមានភាពនៅគង់វង់

ជាងគេ គឺនាគគ្រងផ្លូវដែលដើរកាត់មក ។ នៅលើផ្លូវដឹក
 ស្មៅរាងខ្លួន គ្រងផ្លូវកំពង់ចាមទាំងលើ មានបរិវេណផ្លូវមួយ
 រាង ៤ ជ្រុងស្មើប្រកបដោយជាន់ - ថ្នាក់ ១ បញ្ជាក់ ព្រមទាំង
 ស្ថាបត្យកម្មដូចជាអង្គជ័ន រំលេចជាក្បាច់រចនាយ៉ាងល្អឆើត
 ឆាយ ប្រកបដោយគ្រឿងតុបតែងលំអិតសម័យបុរាណ ដូច
 នៅកន្លែងមុមមានរូបសំរាប់ធ្វើជាយានជំនិះ ។

ដីដែលបានដឹកកេនាគ ជាប់ទាក់ទងទៅទាំងក្រោម
 ប្រាសាទវិមានអាកាស ដែលនៅកណ្តាលមណ្ឌលនេះគឺហួស
 ពី ១ ម៉ែត្រ ២០ ទៅទាំងលើដី មានកាតខុសគ្នា តែអាច
 ភ្ជាប់ទៅនឹងជ្រុងនេះបាន ។ គេអាចធ្វើដំណើរជំរង់ទៅ
 ទាំងស្តាំបាន បើសិនជាផ្លូវនោះបានរៀបចំស្រួល ពោលគឺផ្លូវ
 ទៅទាំងកើត ដែលនៅទីនោះមានស្រះចាស់មួយ ប្រវែង
 ៥០ ម៉ែត្រ ទទឹង ២៥ ម៉ែត្រ មានខ្សែនិងថ្នាក់សំរាប់ខ្សែ
 កុះធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ដែលអាចខ្សែដល់ដីទួលមួយក្នុង
 ប្រកបដោយជញ្ជាំងទាក់ក្បាច់ផ្សេងៗ បង្ហាញក្បួនព្យាយាមគ្រា

មនុស្ស, បើ និង សេះ នៅក្រោមក្បាច់គ្របកជាសត្វហានិ្ស ។

វិលមកវិញតាមផ្លូវដើម ដោយបន្តដំណើរដំរើរទៅខាង

កើត គេត្រូវចតទៅខាងឆ្វេងបេញតាមនាគ និងបានដល់មុខ

ទិសពាយ័ព្យនៃស្រះធំមួយ ដែលមានប្រវែង ១២៥ ម៉ែត្រ ទទឹង

៤៥ ម៉ែត្រ តែសព្វថ្ងៃនេះត្រូវរលុបបាត់ដោយដីដុះឡើង ហើយ

មានជម្រៅតាមការស្នង់មើលប្រហែលជា ៧ ម៉ែត្រ ៥០ ។

ស្រះនេះ មានជាថ្នាក់ៗ ទំលាក់ដាច់ពីចំណើមក្រាលថ្មនៃមណ្ឌល

ខាងជើង និងមានស្រះមួយទៀតនៅខាងកើត ប្រវែង

ប្រហែល ៥០ ម៉ែត្រ ទទឹង ២០ ម៉ែត្រ ជម្រៅ ៤ ម៉ែត្រ ៥០ ។

ផ្នែកមុខខាងលិច ខាងត្បូងនិងភាគខ្លះខាងកើតស្រះនេះ

លំអដោយក្បាច់ចម្លាក់ជាសត្វនៅក្នុងទឹក ដូចជាត្រី, ត្រាម,

មករ, អណ្តើក, កន្ទាយ, ពស់ជាដើម ដែលមានសភាព

ហាក់ស្រដៀងប្រហែលគ្នាទៅនឹងទឹក ។ ផ្នែកបាតជា

ដាននាគ ដែលមានពងជាសត្វឬជាមនុស្ស ព័ទ្ធជុំវិញដោយ

នាគីហ៍ឡាយយ៉ាងកកកុញ និងមានមនុស្សដុះស្លាបប្រហែល
 ជាតួក " កិន្ទ " ។ សភាពទាំងអស់នេះ ប្រហែលគ្នាខឹង
 ប្រាសាទបាយ័នដែលមានមកុដរាជ្យ ទ្រដោយនាគសម្រាប់
 ចាត់ចែងវេទិកា ចំពោះព្រះមហាក្សត្រនិងចំពោះអ្នកមានបណ្តា
 សក្តិ ។ នៅក្នុងព្រះពន្លាសម្រាប់ធ្វើពិធីបុណ្យផ្សេងៗ យ៉ាង
 អក្ខរិក ។

អ្នកទស្សនាអាចចុះមកខាងក្រោមដើរពិនិត្យមើលនូវក្បាច់
 ចម្លាក់ កាំងពីជ្រុងខាងលិចរហូតដល់ជ្រុងខាងត្បូង ដែលនៅ
 ទីនេះ មានសុទ្ធតែជុំជុំតំរៀបគ្នាជាជណ្តើរអាចឲ្យឡើងទៅ
 ខាងលើវិញបាន ។

នៅទីនេះ មានបញ្ហាមួយជា អាថ៌កំបាំងជាងគេ ក្នុងចំ
 ណោមបញ្ហាទាំងអស់ដែលចោទឡើង ចំពោះប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ
 ព្រះរាជវាំងនេះ ៖ ថ្នាក់ទាំងនេះត្រូវបានស្រះដែលប្រកបដោយ
 ការកុបតែងយ៉ាងចំណាច ។ សុទ្ធសឹងតែមានប្រយោជន៍ទាំងអស់
 គឺសម្រាប់ការពារយ៉ាងមាំមួនដែលលើក មានសភាពខ្ពស់ទាប

មិនស្មើគ្នា ជាពិសេសផ្នែកកណ្តាល ដែលត្រូវស្តាប់នា

ប្រាសាទវិមាននរោត្តម ។

ប្រាសាទនេះ បានរៀបចំឡើងវិញ ដោយលោក
 ហ. ម៉ាកសាល់ ។ ការជីកកាយខ្លះទៀតនៅពេលថ្មីៗនេះ
 បង្ហាញឲ្យឃើញកម្ពស់ដីមួយទៀត ដែលខ្ពស់ជាងដីបាតក្រោម
 ០ ម៉ែត្រ ៨០ ។ ដូច្នេះការបំពេញដីត្រូវបំពេញយ៉ាងតិចពីរដង
 ហើយកម្ពស់ដីមួយជាន់ៗ ទាក់ទងទៅនឹងវត្ថុបុរាណជាច្រើន
 នៅតាមជញ្ជាំងនិងតាមផ្លូវក្រាលថ្ម ។ ការនេះផ្តល់ព័ត៌មាន
 យ៉ាងជាក់ច្បាស់ថា ប្រាសាទនេះ សាងឡើងដោយសម្ភារៈ
 ស្រាលៗ ត្រង់ផ្នែកខាងកើតនៃវិហារ ហើយវិហារនេះស្ថិតនៅ
 ក្នុងចំណោមសំណង់យ៉ាងស្មុគស្មាញ ហេតុនេះហើយបានជា
 ការជីកដី បង្ហាញឲ្យឃើញកំទេចឥដ្ឋនិងក្បឿង ព្រមទាំង
 ស្លាកស្នាមជាច្រើនកន្លែង ដែលមកពីឈើចាក់ជូសចម្លាក់
 ឬ ក៏មកពីត្រូវភ្នំនោះ ។

យើងគ្មានឃើញសញ្ញាអ្វី ដែលបញ្ជាក់ពីការបំពេញដីបន្ត

បន្ទាប់គ្នា នោះឡើយ លើកលែងតែជាន់កណ្តាលដែលមាន
សិលាចារឹកនាមព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ដែលបញ្ជាក់ឲ្យឃើញ
ថា ជាន់នេះបានលើកដល់នៅចុងសតវត្សទី ១២ ។

សិលាចារឹកទី ១ និយាយរៀបរាប់ពី “ ដើមជ្រៃ ” មាន
ប្រយោជន៍សំខាន់ ដោយបង្ហាញឲ្យភ្ញាក់ស្តាយនៃការបញ្ចូល
លាយគ្នា ពុទ្ធសាសនា និង ព្រហ្មញ្ញសាសនា ដែលគេនិយម
រាប់គោរពនៅសម័យនោះ គឺដើមពោធិ៍ត្រីក្សក្នុងពុទ្ធសាសនាមាន
សភាពដូចគ្នានឹងព្រះព្រហ្ម ដែលទុកជាបូសកែវ ព្រះឥសូរជា
ដើម ព្រះនារាយណ៍ជាមែកធាង ។

សិលាចារឹកទី ២ និយាយសរសើរក្សត្រីមួយអង្គដែល
មានប្រាជ្ញាធ្វើវត្តគលើសត្វកស្រីនានា ដែលបានផ្សប់ផ្សាយ
ឲ្យគុណប្រយោជន៍ដល់មហាជនជុំវិញព្រះអង្គ ហើយកាន់ខ្ជាប់
ឲ្យសិលធម៌ដូចឥសី ។ សភាពសព្វថ្ងៃចំពោះបញ្ហានេះ មិន
អាចធ្វើឲ្យគេជឿបានថា នៅផ្នែកព្រះបរមរាជវាំង មានការ
ចែងចែកជាលក្ខណៈអ្វីខ្លះ ។ ល្បែងហ្នឹងនេះ សុទ្ធតែធ្វើពីគ្រឿង

174

សម្ភារៈផ្សេងៗ ដែលពុករលួយ ជាពិសេស ទឹកខ្មែរសម្រាប់
 ព្រះរាជា ។ គេមិនអាចយល់បាននូវការរៀបចំអគារទាំង
 ឡាយ ឲ្យមានសភាពសមរម្យ ។ អ្នកខ្លះបានទៅពិនិត្យ
 មើលសភាពទាំងអស់ មុនពេលរៀបចំនៅឆ្នាំ ១៩២៤ ហើយ
 ពោលថា មានសភាពដូចគ្នានឹងព្រះបរមរាជវាំង ភ្នំពេញ ។
 ប៉ុន្តែច្រើនសតវត្សមក ព្រះមហាក្សត្រមានខ្សែស្រឡាយ
 ជាមួយគ្នាបានគង់នៅទីនេះ ហើយបានរុះរើ ឬ ស្លាប់នាអគារ
 តាមព្រះទ័យរៀន ៗ មក ។

លោក ហ. ម៉ាកសាល់ ដោយសំគាន់ទៅលើភាពនៃ

របងខ្លះ ដែលមើលឃើញពីចំហៀង ចែកបរិវេណវាំងជា ៥
 មណ្ឌល គឺ: ១/ ពីខាងកើតទៅខាងលិច : ទីធ្លាមួយដ៏ប្រវែង
 ៧០ ម៉ែត្រ មានគោចុះបីសម្រាប់កូល; ២/ ព្រះលានច្រវែង
 ២៨០ ម៉ែត្រ ក្នុងលាននេះមានវិហារវីមានសកាស និង ស្រះធំ
 មួយ ដែល គេចូលទៅបានដោយគោចុះពីរ; ៣/ ផ្នែក
 សម្រាប់ស្រី ។ ច្រវែង ១៥០ ម៉ែត្រ គឺមានទីធ្លាជាសាធារណៈ

ពីខាងត្បូង ទាំងអស់នេះគ្មានទាក់ទងអ្វីទៅនឹងមណ្ឌលខាង
ក្រៅទេ; ៤/ មណ្ឌលទី ៤ ដែលបើកចំហទៅមណ្ឌលទី ៣
សម្រាប់ពួកក្មេងស្រី ៗ អ្នកបំរើ ៥/ ទីធ្លាជ្រោយបំផុតបិទជិត
នឹងតុំដីនឹងជាសម្រាប់ប្រើការអ្វីជាពិតប្រាកដឡើយ ។

គេយល់លក្ខណៈខែបរិវេណនីមួយៗដោយសំអាងទៅលើ
វត្តផ្សេងៗ ដែលបានរកឃើញដូចជា វត្តធ្វើអំពីសំរិទ្ធិ និង ក្នុង
ឆ្នាំនីមួយៗ ហើយនិងទៅលើការតាក់តែងលំអស្របទៅតាមវប្បធម៌ ។

ការពិពណ៌នាអំពីប្រាសាទវិមានអាកាស

បើយើងគ្រឡេកកែកមួយភ្លែតទៅ យើងនឹងអាចប្រៀប
ធៀបប្រាសាទនេះ ទៅនឹងប្រាសាទភ្នំបាខែង ដែលទុកដូច
ជាក្នុងកណ្តាលមណ្ឌលនៃរាជធានីរបស់ព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន
ដែលបានសាងឡើងក្នុងសតវត្សទី ៧ ។ ក្នុងចំណោមវិហារ
តូចៗ នៅតាមប្រាសាទវិមានអាកាស វិហារទី ២ បានទាញ
ការចាប់អារម្មណ៍យើងយ៉ាងខ្លាំង ដែលមានរបៀបរៀបចំយ៉ាងសមរម្យ

ឥតខ្ចោះ ដោយសារជំរង់ ៤ ជ្រុងទ្រវែង ហើយនិងប្រាសាទ
មួយគត់ ដែលធ្វើឲ្យយើងវិនិច្ឆ័យបានថាជាវិហាររាជមួយក្នុង
ព្រះរាជវាំង ។

នេះគឺជា " ប្រាង្គមាស " ដែលអ្នកទេសចរចិនម្នាក់
ឈ្មោះ ជីវ តា ក្លាន់ បានពណ៌នារៀបរាប់ ។ តាមអ្នក
ដំណើរនេះគេឃើញមានប្រាសាទសម្រាប់ស្តេចធំ ទាំងនេះ
បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់លាស់ពីស្ថានភាពនៃប្រាសាទ និងបង្ហាញ
ពីវត្ថុបុរាណដែលមានចំនួនយ៉ាងច្រើនឥតគណនា ។ នៅក្នុង
ប្រាង្គនេះ មានព្រលឹងនាគមួយ ដែលមានក្បាល ៧ ហើយ
ជាម្ចាស់ផែនដីនៃព្រះរាជាណាចក្រ ។ ពស់នេះចេញមករាល់រាត្រី
ហើយមានភេទជាស្រ្តី ។ ស្តេចត្រូវតែធ្វើជាមួយពស់នេះជាមុន
លុះដល់វេនទី ២ ទើបព្រះអង្គស្តេចទ្រង់ជួបជាមួយមហេសី ។
ប្រសិនបើរាត្រីណាមួយព្រលឹងពស់នោះមិនបានមកទេ នៅ
ពេលនោះហើយ ដែលមរណភាពនៃស្តេចជិតមកដល់ហើយ
ឬ បើស្តេចទ្រង់ខានធ្វើមួយយប់ជាមួយពស់នោះ ស្តេចនឹងត្រូវ

១១

ទទួលគ្រោះកាចជាមិនខាន ។

ប្រាសាទវិមានភាគាសមានរាងជាសាជី ប្រកបដោយ
ដាន់ថ្នាក់ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម មានកំពស់ ១២ ម៉ែត្រ ដែល
មានជ័ររាង ៤ ជ្រុងទ្រវែង បណ្តោយ ២៨ ម៉ែត្រ ពីខាងទិស
តាយ័ព្យ នៅខាងក្រោមមាន ២៨ ម៉ែត្រ ពីជើងទៅត្បូង
និង ៣០ ម៉ែត្រ ៗ ២៣ ម៉ែត្រ និងពីទ្វេជុំវិញដោយជញ្ជាំង
ឃាំងមាំដែលមានចង្អុក ៦ ចង្អុក ២ នៅតាមថ្នាក់ ៗ ដែលមាន
គោ ចំណែកដំរីតូច ៗ ឈរលើគ្រឿងទ្រទ្រង់សម្រាប់សំគាល់
ជាមុម ។

ដាន់ថ្នាក់ដែលតូច ៗ មិនកាចឱ្យយើងធ្វើដំណើរបាន
ហើយប្រកបដោយក្បាច់រចនាលេចឡើងក្រឡោតៗ ហាក់ដូច
ជាមកុដមួយដ៏តូច ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ក្បាច់មកុដនេះ មាន
ក្បាច់ល្អិតៗ នៅជុំវិញនិងនៅបាតរោងទង ដែលមានបង្អួច
ដាក់ចំរាងនិងមុមកែងសម្រាប់សំគាល់នូវមណ្ឌបតូចៗ ចំណែក
បរិវេណសម្រាប់ធ្វើដំណើរតាមនាគ មានរាងខ្លាំងណាស់

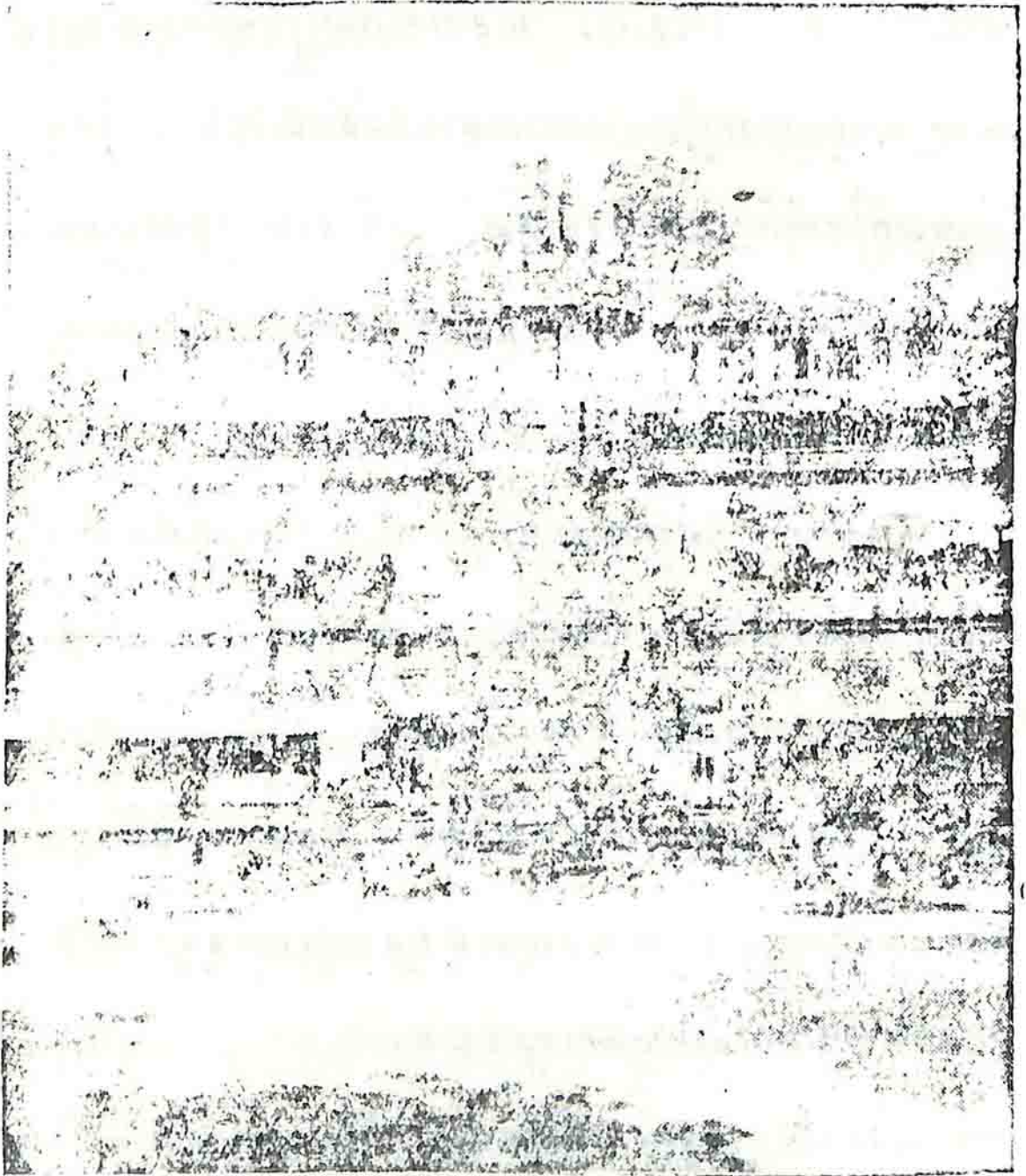
17

ទាំងពីរ ។ នៅទីនោះ មានសភាពស្ងៀមស្ងាត់ពុំមានជា
 សកម្មភាពអ្វីសោះឡើយ នៅតាមរោងទងរាងកោង ធ្វើពីថ្ម
 បាយក្រៀមហ្មត់ខ្លះដោយដីទួលមួយ ធ្វើនេះហាក់ដូចជាស្រេច
 ទៅនឹងការតាក់តែង ដែលបានចារឹកនៅដំណាច់នៃសតវត្ស
 ទី ១០ និងនៅដើមសតវត្សទី ១១ ។

អ្នកទស្សនាដែលបានឈប់សំរាកនៅលើជណ្តើរនៃវិមាន
 រាងសាជីនៅខាងលិច និងឃើញប្រាសាទមួយនេះទេ ដែល
 បានផ្តល់នូវការកត់សំគាល់របស់ពិសេសៗ នៅតាមរោងទង
 ភូមិ ។ ដែលមានប្រវែងតែមួយម៉ែត្រ ជួនកាលមានជារង្វង់
 កោង ២ ភ្ជាប់គ្នា ហើយមានរចនាជាក្បាច់នៅតាមថ្មឲ្យកើតទៅ
 ជារាងម្នាក់ដែលមាននៅក្នុងកន្សោមគាត ។

១៧៧

នៅលើដីទួលខ្ពស់ បង្កើតបានជាទីធ្លាមួយសម្រាប់សំរាក
 កាយ ហើយមានទស្សនីយភាពថ្លែកៗ យ៉ាងល្អ ។ នៅលើ
 វិហារជិតខាងនៃប្រាសាទបាពួន គេសង្កេតឃើញខ្លះទៀតមាន
 ស្លាកស្នាមចាស់ៗ នៅរោងទងក្រោមវិហាររាង ២ ជ្រុងទ្រវែង

ក្រសួង វិបាករាស

យើងចាំអ្នក ខ្ពស់បំផុត

ដែលលេចត្រដែតឡើងនៅខាងក្រោមពីថ្មបាយក្រៀម ដែលមាន
 ប្រវែង ២ ម៉ែត្រ ៥០ ។ វត្ថុបុរាណជាច្រើនបានត្រូវទួចទ្រុឌ
 គស់ នៅវិហាររាងខ្លួនធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម មានប្រាសាទ
 សម្រាប់ចង្អុលបង្ហាញនូវទិសទាំង៤ ត្រង់ផ្នែកខ្ពស់បានទួចទ្រុឌ
 ទ្រុឌគស់ ។ ការកសាងនេះប្រហែលជាមានសភាពដូចដើម
 ប៉ុន្តែត្រូវរៀបចំជាសំបូរទឹកខ្លួនក្នុងសម័យណាមួយមិនទាន់ បើ
 តាមមតិ លោក ជីវ - តា - ក្លាន់ ថា សំណង់ខ្ពស់ជាងគេធ្វើឡើង
 ដោយគ្រឿងសម្ភារៈស្រាល ។ ។

ថ្នាក់ទី ១ នៃវិមានភាគាស ហាក់ដូចជាមាននៅក្នុង
 រជ្ជកាលព្រះបាទយសោវរ្ម័ន ពីព្រោះមានអក្សរសិលា ចារឹកក្នុង
 ឆ្នាំ ៧១០ ធ្លាក់ភ្ជាប់នៅតាមផ្ទះចារបង្អស់នៃឆកខាងកើតនៃ
 វិហារសត្វថ្លៃនេះ ទាក់ទងទៅនឹងរូបសំណាកព្រះនារាយណ៍
 - ក្រីស្តៈ ទុកសម្រាប់ចង្អុលស្នងដែលមាននាមថា “ ត្រៃលោក-
 នាថ ” ។ សភាពដែលប្រឌិតឡើងឲ្យស្របទៅតាមសភាព
 នៃធម្មជាតិ ដែលសមតាមភាពនៃប្រាសាទវិមានភាគាស ហើយ

បញ្ជាក់ខ្លួនស្មោះត្រង់ហេតុនៃព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន ។ ផ្លូវចូលទៅ
 កាន់មណ្ឌលវាំងទាំងមូល ត្រង់ជ្រុងខាងកើតបានទិតចូលទៅ
 ជិតវិហារ នេះមិនមែនជាមតិរបស់លោក ល្វី វិណូ ដែលបាន
 ឃើញខ្លួនផ្លូវខ្លាចបង្អួច បានសិលាចារឹកតាមថ្មនៃវិហារភាគាស
 កាយពេលដែលផ្លាស់ប្តូរវិហារមួយនៅភ្នំបាខែង ។

ចេញពីវិហារខាងត្បូងមក គេអាចចូលតាមប្រហោងជញ្ជាំង
 ដែលឆ្លុះ គោមណ្ឌលនេះ ត្រង់ផ្លូវចូលខាងកើតនៃបាពួន
 លើជិតប្រាសាទនេះ មានផ្លូវជើងមួយទៀតខាងទិសឦសាន
 សម្រាប់ចាត់ចែងការភ្ជួរផ្សេងៗ ។ ។

ថ្មនៃយើងអាចធ្វើដំណើរបានស្រួលដែរ ដោយចេញពី
 មណ្ឌលវាំងមកតាមនាគខាងកើត ហើយដើរមកទៀតតាម
 ផ្លូវខាងស្តាំនៃទួលខ្ពស់ក្នុងខ្លែងដែលធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ប្រកប
 ដោយដំបូលដែលទ្រទ្រង់ដោយសសរយ៉ាងត្រង់ ពីជញ្ជាំងខាង
 កើតទិសខាងត្បូង ដែលទំលាក់ដាច់ពីមណ្ឌលវាំង ជិតទីប្រាសាទប្រាប់
 ពល គ្រឿងសំណល់តែមួយនៅមណ្ឌលទាំងមូល ធ្វើពីថ្មបាយ

ក្រៀម ត្រូវបើកចំហរគាំទ្រខាងលិច ដែលត្រូវខូចខ្ទេចខ្ទីរអស់ ។

នៅតាមមុខខាងទិសអគ្នេយ៍នៃមណ្ឌល មានសង់គ្រឹះស្ថាន
ពីរធ្វើពីថ្មបាយក្រៀមនៅសម័យក្រោយចំផុត គ្រឹះស្ថានដែល
សំខាន់ជាងគេ គឺគ្រឹះស្ថានដែលមានផ្លូវមុខពីរ មានបង្អួចបែរ
ទៅទិសខាងត្បូងនិងមានរង្វង់កោងហើយធំដែលមើលពីចំហៀង
ហាក់ដូចជាផ្នត់អង្កាញ់ៗ គ្រឹះស្ថាននេះ គេហៅថា "បណាល័យ"

មានរូបនាគមួយ នៅខាងកើតផ្លូវចូលទៅក្នុងវាំងខាង
ក្រោយខឿនដណ្តើមនៃដីទួលលានដំរី ហើយជាកន្លែងសំខាន់
ជាងគេនៅខាងជើងនិងខាងត្បូង ព្រោះនាគនេះមានផ្លូវពីរចាក់

ថ្មបាយក្រៀម ។ លើកលែងតែផ្នែកកណ្តាលដែលមានជាទី
ឆ្ងាយ រូបនាគកោងដោយឥដ្ឋនោះជាសញ្ញាឲ្យប្រយ័តដោយ
មានសភាពពុំសូវមាំទាំល្អ ។ នៅតាមផ្ទះទ្វារបង្អួចមានរូប
ចម្លាក់ក្បាលយក្ស ។ មានសិលាចារឹកធ្លាក់ក្នុងឆ្នាំ ១០១១
ក្នុងរជ្ជកាលនៃព្រះបាទ សុរិយាវរ្ម័នទី ១ ជាអត្ថបទនៃសម្បជ
គ្រូរាជការនៃព្រះរាជាណាចក្រ ។

ព្រះទេពប្រណាម្យ

កសាងក្នុងបុរាណសម័យ ថែរក្សាដោយក្រសួងអភិរក្សអង្គរ
ពី គ.ស. ១៧១៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

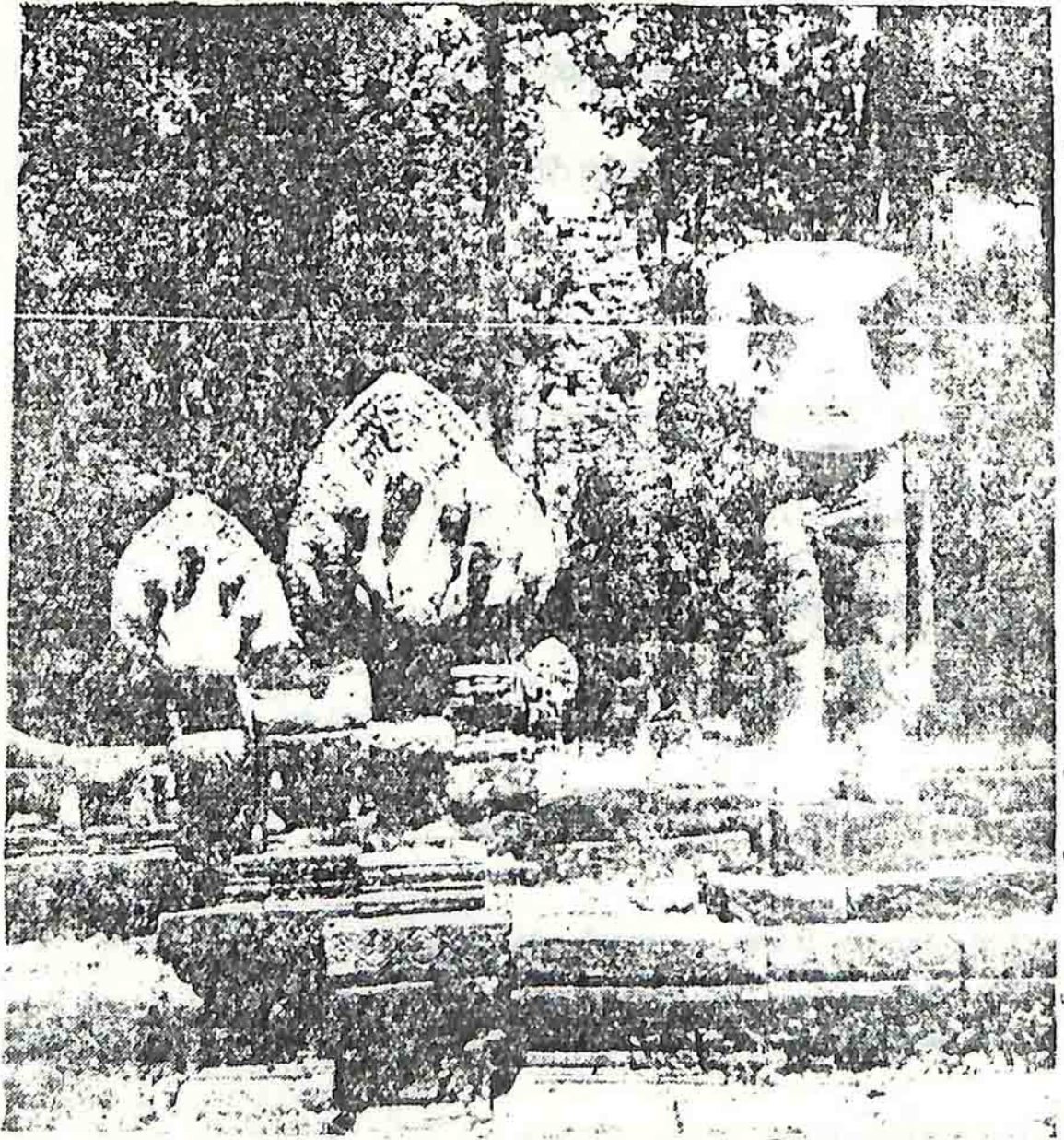
នៅឆ្ងាយប្រហែលជា ១០០ ម៉ែត្រ ពីទិសខាងជើងនៃ
ព្រះលាទេស្តចតុល័ង គេនឹងឃើញផ្លូវកាត់តាមជងព្រៃឆ្ពោះ
តម្រង់ទៅព្រះពុទ្ធរូបអង្គធំ គឺព្រះទេពប្រណាម្យដែលកំពុងគង់ពត់
ព្រះវិក្កនធ្វើសមាធិ ។ គេត្រូវធ្វើដំណើរកាត់តាមផ្លូវលំមួយ
ក្រាលចុបាយក្រៀមប្រវែង ៧៥ ម៉ែត្រ ទទឹង ៨ ម៉ែត្រ តាមលំដាប់
ទិសដែលមានសន្ធឹកសីមាដាក់នៅតាមជ្រុង ។ និងតាមអ័ក្ស ។

184

ទិសនេះ បណ្តោយ ៥០ ម៉ែត្រ ទទឹង ១៤ ម៉ែត្រ
នៅខាងលិចមានទិសមួយទៀតរាងជាកាកបាទ ជ្រុងមួយ ។
បាទប្រវែង ៣០ ម៉ែត្រ ។ ជញ្ជាំងផែនខាងក្រោមធ្វើពីថ្មភក់
និង ។ ជញ្ជាំងធ្វើពីថ្មភក់ ប្រកបដោយក្បាច់ត្របកផ្កាឈូក ។
ខេតាពីរដាក់ឈមមុខទៅខាងកើតនិងភ្នាក់ដែនាគ ដែល

សាងកងបរាណសម័យ ។ មានសម័យសន្តិភាពជាធម្មតា
 នៅគ្រប់ជ្រុងជ្រោយក៏សេចក្តីថា ព្រះនាស្រមជំនាន់ដើម ដែល
 ព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន បានកសាងកងសតវត្សទី ៧ ។

ប្រាសាទរត្នៈប៉ារីស័យ

មើលជំពូក ១៣ កើត

ព្រះបាលីលីយ

គ្រូព្រះវិហារសាងនៅដើមសតវត្សទី ១២ គោបុរៈខាងក្នុង
សាងក្នុងចុងសតវត្សទី ១២ ដល់ដើមសតវត្សទី ១៣ ទទួល
ចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ចាប់ផ្តើមថែ
រក្សាតាំងពី គ.ស. ១៩១៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ធ្វើដំណើរតាមផ្លូវចោតមួយ ឆ្ពោះទៅទិសខាងជើងឈៀង
ខាងត្បូងហួស ក្រោយទេពប្រណាម្យតាមផ្លូវប្រវែង ១៥០ ម៉ែត្រ
តាមព្រះរាជលានដែលមានកំពស់ពីរថ្នាក់ គេនឹងបានឃើញ
ព្រះពុទ្ធរូបអង្គជម្នះនៅតាមគោបុរៈ ហើយនឹងបានដល់
ព្រះវិហារព្រះបាលីលីយ ដែលត្រូវបានដោយដើមស្ពឺន់នឹងដើម
ឈើខាលមើលពីចម្ងាយទៅមានសម្រស់យ៉ាងល្អថ្លែក ។

ប្រាសាទព្រះពិធូ

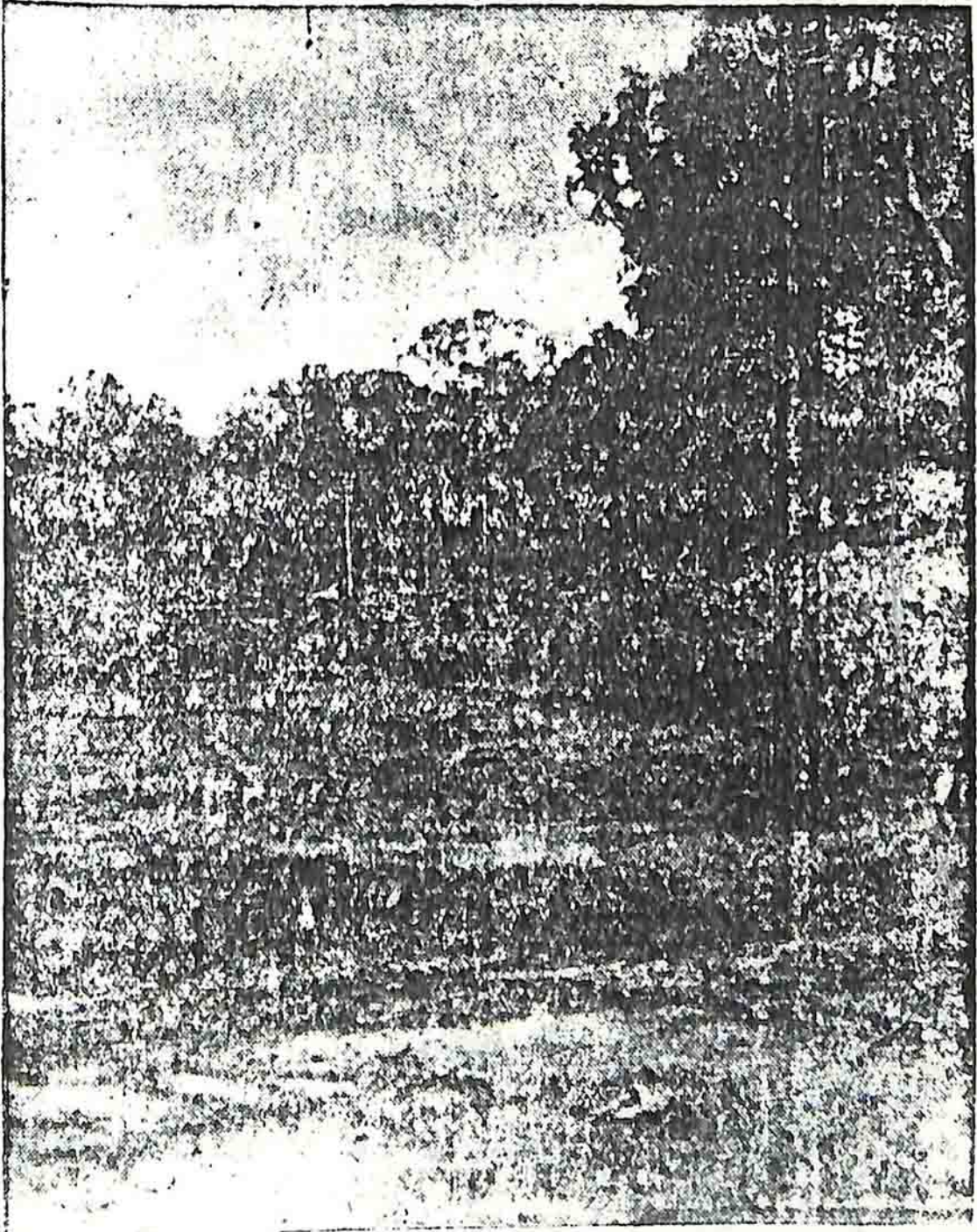
វត្តសំខាន់ៗ សាងនៅចុងសតវត្សទី ១២ ទទួលចំពោះ
ព្រហ្មញ្ញសាសនា លើកលែងតែគ្រូព្រះវិហារមួយ ទទួលចំពោះ
ព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ការគុបតែងថែរក្សាដោយក្រសួង អភិរក្សស្ថិតិ ព័ត៌មាន

១៧១៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទព្រះពិធុ គឺជាទីប្រជុំដែលមានប្រាសាទ ៥ និង
 ទីលានស្ថិតនៅខាងជើងព្រះរាជលានជ្រុងខាងកើត នៅចំពីមុខ
 ទេពប្រណាម្យ ដែលលេចឡើងឆ្មារតាមកន្លែងក្រោមដើមរក្ស
 ជាតិធំៗ ។ ប្រាសាទនេះសាងឡើងក្នុងជំនាន់ដែលប្រកប
 ទៅដោយការសំគិតសំគាន់យ៉ាងពិបាក តាមការរចនាអង្គរវត្ត
 ក្នុងដើមសតវត្សទី ១២ ។

ព្រះលោកជំរះ

ព្រះរាជលាងអង្គធំ

នៅមុខខាងជើងប្រាសាទបាយ័ន ផ្លូវស្របគ្នាពីរគម្រងពីជើងទៅ
ត្បូងបង្កើតជាទីលានមួយបណ្តោយ ៧២០ម. ទទឹង ៨០ម.

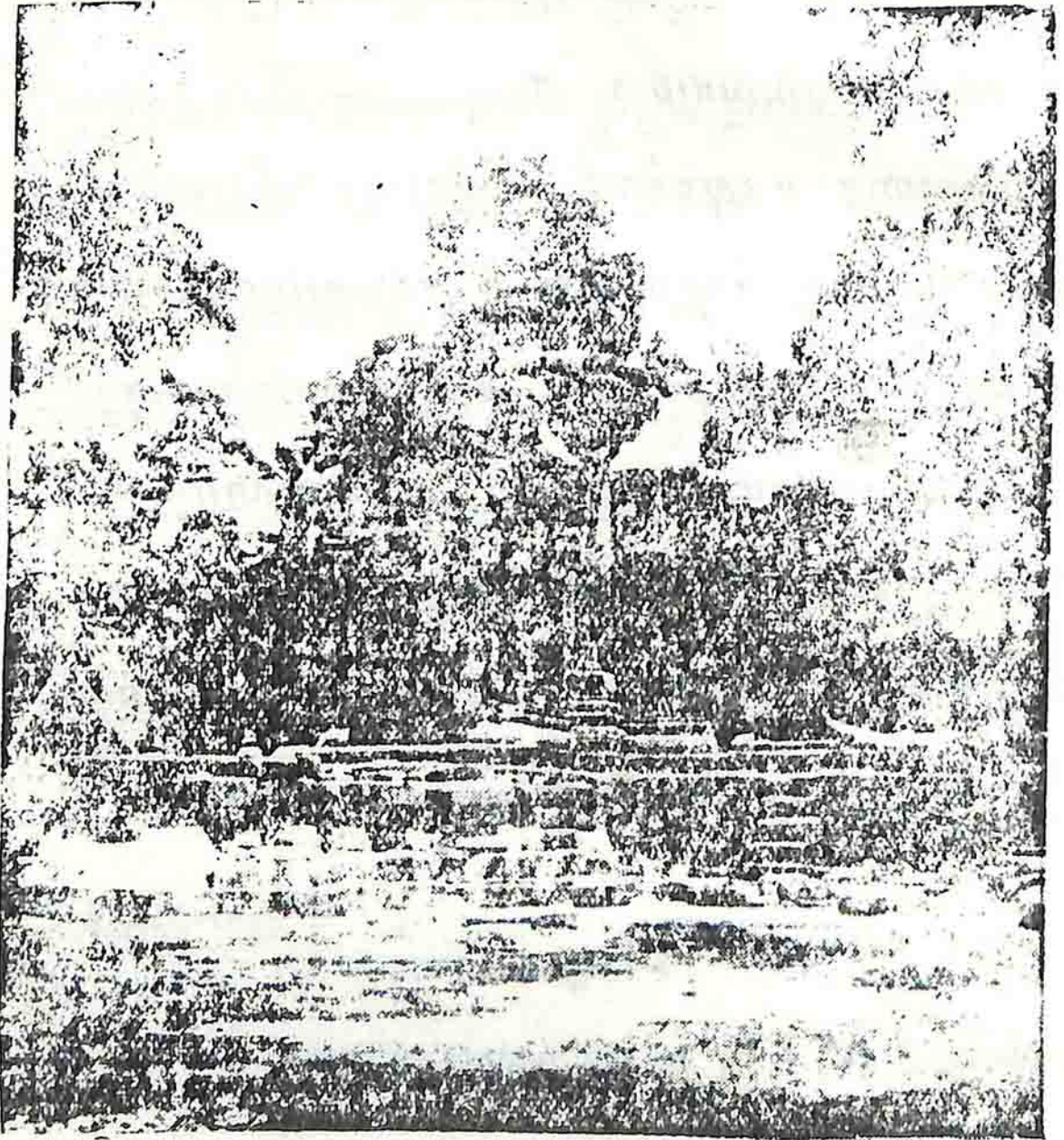
ដោយមានផ្លូវមួយកាត់ចំកណ្តាលឆ្ពោះទៅ “ ទ្វារជ័យ ” នៅ
ខាងកើត ។ ផ្លូវស្របទាំងពីរនេះធ្វើឲ្យមានការចាក់ទង់រវាង
ប្រាសាទនា ។ គឺផ្នែកខាងកើត : ប្រាសាទស្នូត្រីត្បូង ,
ប្រាសាទយួងខាងត្បូងនិងខាងជើង, ព្រះពិធី; ខាងលិច
ប្រាសាទបាពួន, ព្រះលាងជ័រ, ព្រះរាជវាំង, និងប្រាសាទ
វិមានភាកាស, ព្រះលាង “ ស្តេចគំលង់ ” , ទេពប្រណាម្យ
និងព្រះបាលីល័យ ។

ទំហំព្រះលាងពិតនោះមាន ២០០ម. X ៥៥០ម. អាចឲ្យ
ក្បួនវិហារនា និងក្បួនព្យហាយាត្រា ប្រព្រឹត្តទៅបានយ៉ាងងាយ។
គឺព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ (គ្នងសត្តវត្សទី ១២) ដែល
បានសាងព្រះលាងនេះ ។ លើព្រះលាងមានសង់វេទិកា

អំពីសម្ភារៈស្រាល សម្រាប់ព្រះរាជាព្រមទាំងព្រះរាជបរិត
ទ្រង់ទេសស្រុនីយភាពផ្សេងៗ ។

ព្រះលាង “ ស្តេចគំលង់ ” ស្ថិតនៅខាងជើងព្រះលាង
ជំរំ ដោយប្រកមួយខ័ណ្ឌជាចំរើន ។ បដិមាករដែលគេនិយម
ហៅថា “ ស្តេចគំលង់ ” នោះ គឺដោយហេតុតែមានស្តេច
លើធ្វើឲ្យពពាលដូចជាភ្នំយូង ។ តាមការស្រាវជ្រាវនិង
ដោយសំអាងទៅលើសេចក្តីចារឹកមួយយូរក្រោមព្រះទ័ន បដិ-
មាករនេះគឺ “ ស្តេចយោមរាជ ” ហើយលាងជំរំនេះគេអាច
ចាត់ទុកជា “ វាលព្រះមេរុ ” សម្រាប់វិលាយព្រះសត្វព្រះរាជា ។

ប្រាសាទធម្មានន្ទ

មើលចំពីខាងកើត

ប្រាសាទធម្មានន្ទ

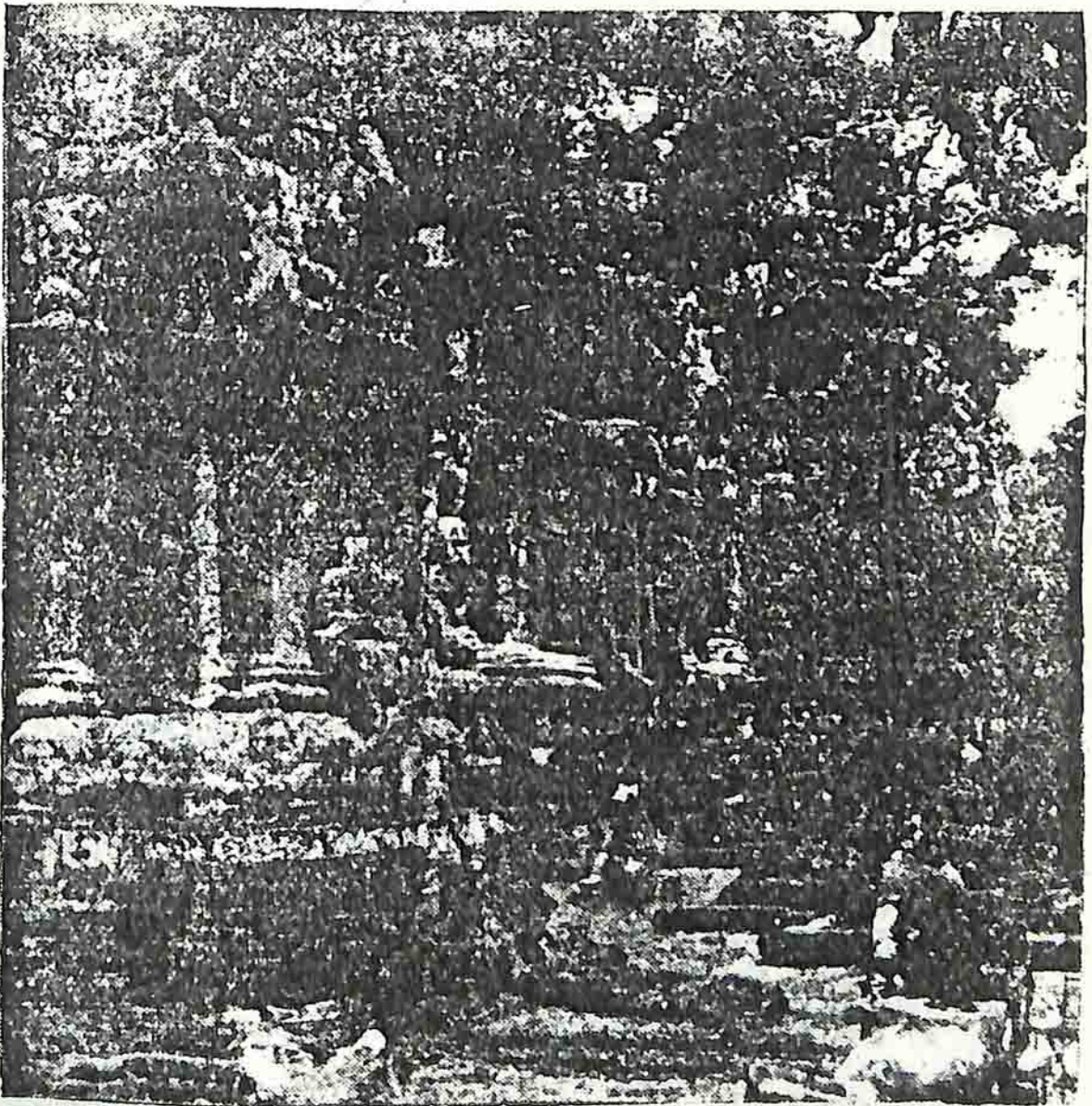
សាងនៅចុងសតវត្សទី ១១ ដល់ពាក់កណ្តាលសតវត្ស
 ទី១២ ដោយស្នាដៃព្រះហស្តព្រះបាទឧត្តរាទិត្យវរ្ម័នទី ២ ទទួល
 ចំពោះព្រហ្មញ្ញសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ចាប់ផ្តើម
 ថែរក្សាពី គ.ស. ១៩១៧ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ធ្វើដំណើរពីអង្គរធំតាមទ្វារជ័យ ដែលស្ថិតនៅតាមអ័ក្ស
 នៃនាបុរៈខាងកើត ចម្ងាយប្រហែល ៥០០ ម៉ែត្រ ពីនាបុរៈ
 នេះទៅ គេនឹងឃើញប្រាសាទធម្មានន្ទស្ថិតនៅពីខាងជើង
 ប្រាសាទចៅសាយ ។ ប្រាសាទនេះមាននិម្មាបនកម្មនិងការ
 រចនាផ្សេងៗ មានលក្ខណៈដូចប្រាសាទបាពួននិងប្រាសាទ
 អង្គរវត្ត ប៉ុន្តែមានការខូចខាតអស់ជាច្រើន សព្វថ្ងៃក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរបានស្ថាបនាឡើងវិញរួចស្រេច ។ បើតាមអក្សរ-
 សិលាចារឹក នៅក្នុងកណ្តាលនៃប្រាសាទចេញមាណាប្រាប់ថា
 ប្រាសាទធម្មានន្ទ សាងឡើងក្នុងពេលជាមួយគ្នានឹងប្រាសាទ
 ចេញមាណា ហើយនឹងប្រាសាទចន្ទាយសំរែ ។

ប្រាសាទធម្មានុមាទគោលសំខាន់មួយគឺវិហារ ដែល
 លាតសន្ធឹងពីលើចំបូក ៤ ជ្រុងទ្រវែងមួយនៅទិសខាងកើត
 ដែលជាប្រាសាទប្រកបទៅដោយគោបុរៈពីរយ៉ាងសំខាន់ៗ គឺ
 គោបុរៈមួយស្ថិតនៅខាងកើត មួយទៀតស្ថិតនៅត្រង់ជ្រុងខាង
 ត្បូង ។ គេត្រូវដើរឆ្លងកាត់ស្រះបោករណ៍មួយ ដែលតំបន់
 វិញប្រាសាទ ហើយគេចូលទៅក្នុងបរិវេណប្រាសាទ ដែល
 មានគ្រឹះកំពែងធ្វើពីថ្មបាយក្រៀមតំបន់វិញ មានចំណាយ
 ៦០ ម៉ែត្រ ទទឹង ៤៥ ម៉ែត្រ ។

194

ប្រាសាទចៅសាយទេវតា

មើលពីគ្រួសារកើតឈៀតភាគជើង

ប្រាសាទចៅសាយទេវតា

សាងនៅចុងសតវត្សទី ១១ ដល់ពាក់កណ្តាលសតវត្ស
 ទី ១២ ដោយស្នាដៃព្រះហស្តព្រះបាទឧត្តរាទិត្យវរ្ម័នទី ២ ឧទ្ទិស
 ចំពោះព្រហ្មញ្ញសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ចាប់ផ្តើម
 ថែរក្សាតាំងពី គ.ស. ១៩១៧ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។
 ធ្វើដំណើរចេញពីអង្គរធំតាមទ្វារជ័យ ដែលស្ថិតនៅតាម
 អ័ក្សនៃគោបុរៈខាងកើត គេនឹងប្រទះឃើញប្រាសាទចៅ
 សាយទេវតា ដែលស្ថិតនៅឆ្ងាយពីគោបុរៈអង្គរធំប្រហែល
 ៥០០ ម៉ែត្រ ។ ប្រាសាទចៅសាយទេវតានេះមានសភាព
 ស្រដៀងគ្នានឹងប្រាសាទធម្មានន្ទវែរ ហើយស្ថិតនៅខាងត្បូង
 ប្រាសាទធម្មានន្ទ ទុកណា ជាគេពុំបានដឹងពិតប្រាកដនូវការ
 ខូចខាតរបស់ប្រាសាទនេះក៏ដោយ ក៏គេអាចយល់
 ស្ថាបត្យកម្មនិងការរចនាផ្សេងៗ ដែលមានលំនាំលក្ខណៈដូច
 ប្រាសាទអង្គរវត្តវែរ ព្រោះជាប្រាសាទមានការរចនាតាមលំ
 នាំខ្មែរនៅចុងសតវត្សទី ១១ ដល់ពាក់កណ្តាលដើមសតវត្ស

ទី ១២ បើតាមសីលាចារឹកនៅនឹងតួកណ្តាលនៃប្រាសាទចេង
មាលាប្រាប់ថា ប្រាសាទនេះកសាងក្នុងពេលជាមួយគ្នានឹងប្រា
សាទចេងមាលា ហើយនឹងប្រាសាទចម្លាយសំរែ ។

ប្រាសាទចៅសាយទេវតា មានការបាក់បែកអស់ជាច្រើន
មកជាយូរកន្លងហើយ ប្រាសាទនេះប្រកបដោយគោចរ ៤
និងចណ្តាលយ ៤ ដែលចម្លាញឲ្យឃើញនូវសំណល់នៃផ្ទាំង
ចម្លាក់ជាច្រើនគរនៅជុំវិញប្រាសាទ ។

ប្រាសាទតាកែវ

សាងនៅចុងសតវត្សទី ១០ និងដើមសតវត្សទី ១១

រវាងឆ្នាំ ១០០០ ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៥ ចប្បាមរណៈ

ព្រះនាមបរមវិរៈ លោក និង ព្រះបាទសុរិយាវរ្ម័នទី ១

ចប្បាមរណៈ ព្រះនាមបរមនិព្វានបតៈ ឧទ្ទិសចំពោះព្រះនា-

កយណ៍ " ព្រហ្មញ្ញសាសនា " ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ

បានចាប់ផ្តើមថែរក្សាតាំងពីឆ្នាំ១៩២០ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទតាកែវ ស្ថិតនៅពីខាងកើតស្ទឹង ហើយស្ថិត

(១៧)

នៅខាងលើនិងច្បាប់ ការធ្វើដំណើរទៅកាន់ប្រាសាទនេះ ដោយ
 យើងត្រូវតាមផ្លូវខាងលិចនិងខាងត្បូង ។ ប្រាសាទនេះផ្ទះ
 ប្រហែល ១០០ ម៉ែត្រ ប្រវែង ១០០ ម៉ែត្រ ។ ដែលមានសភាពតាមធម្មតាប្លែកពី
 គ្នា ខាងត្បូង ប្រហែល ១០០ ម៉ែត្រ ខ្លះទំនៀមទម្លាប់ប្រវែងណា
 មួយ គឺត្រូវមានរាងទាសក៏ដូចជាសភាពប្រាសាទនេះតាមគ្រឿង
 ធាតុធាតុដើម ប៉ុន្តែមានរាងជាចេតិយ យើងបំភ្លឺឧទាហរណ៍
 មួយជាមួយគ្នា ។ ស្ថិតនៅតម្រៀមគ្នាជាជួរ ៤ ជ្រុងទ្រវែង
 ១០០ ម៉ែត្រ ។ ខាងនេះលេចជាក្បាលមានទំនងជាផ្នែក ដែលលយ
 រាងហើយហាក់ដូចជាធំតា ។

មិនដឹងជាហេតុអ្វី បានជាការកសាងប្រាសាទនេះត្រូវ
 បានការរចនាជាលំអ ប្រវែងជាតំបន់កសាងតំបន់រួចហើយ
 គ្របដណ្តប់ព្រះរាជាទ្រង់ទ្រង់ទ្រង់ទៅ ព្រះរាជាដែលសោយរាជ្យ
 រួចហើយមកទៀតត្រូវបានកសាងបន្ថែម ឲ្យមានក្បាច់រចនាអនុ-
 វិបាកទៅតាមសាសនាឡើយ ទោះបីជាព្រះរាជាអ្នកកសាង
 រាជវាំងត្រូវបានហួសយើងណាក៏ដោយ ក៏គ្មាននរណាមួយជា

អ្នកធានាអះអាងថាខ្លួនលើការកសាងឡើយ ព្រោះហេតុនោះ

បានជាប្រាសាទនេះពុំមានសម្រស់ដូចប្រាសាទដទៃទៀត ។

ចោះប៉យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ប្រាសាទនេះនៅតែមានទំនង

និងគុណភាពយ៉ាងច្រើននៅផ្នែក ខ្លះដែលមានការសំគិតសំ

គាត់គួរជាទីពេញចិត្តដែរ ។ ដោយសារការសិក្សាយ៉ាង

ល្អិតល្អន់ អំពីសំណាក់លោកស្រី កូរ៉ាល់ដីរមួយសាត់ ,

លោក ហ្គោឡូវែប៊ី និង លោក សិវដេស ដែលពិនិត្យប្រាសាទ

នេះក្នុងទស្សនៈវិទ្យាខ្លះៗគ្នា គេអាចសន្និដ្ឋានបានថាប្រាសាទនេះ

សាងនៅចន្លោះពេលដែលសាងផ្នែកមួយ នៃប្រាសាទចម្លាយ

ស្រី និង គោបុរៈ នៃព្រះលាងស្តុរាជ គឺកសាងឡើងនៅក្នុង

ចន្លោះចុងសតវត្សទី ១០ និងដើមសតវត្សទី ១១ ។

អក្ខរសិលាចារឹក ដែលនៅទំនងដើមសសរគោបុរៈខាងកើត

មានចំនួន ១០០៧ គូ ដែលផ្តល់ព័ត៌មានយ៉ាងច្រើននៃការ

កសាងប្រាសាទនេះ តែពុំបានប្រាប់អំពីគ្រឹះដែលជាមូល

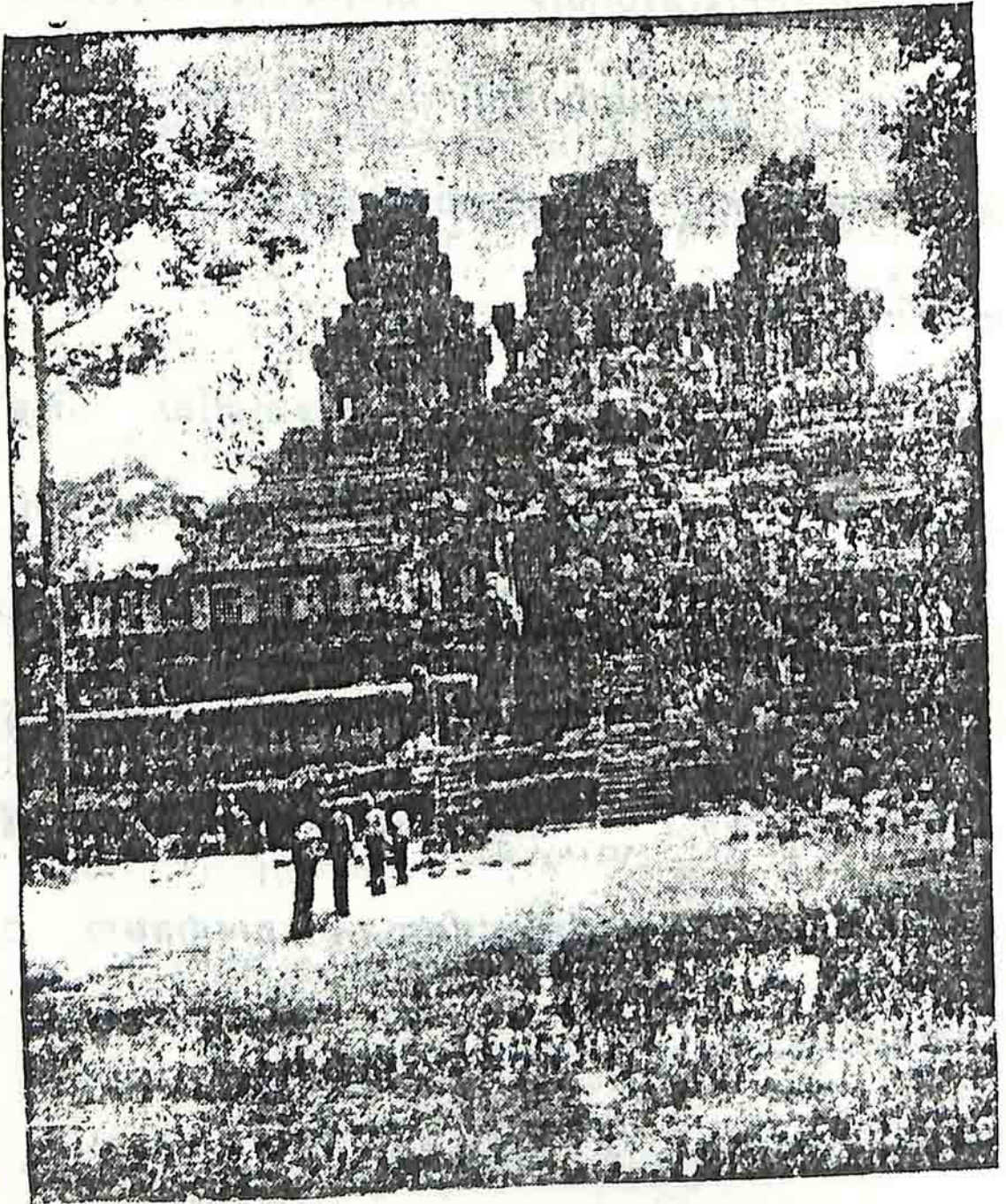
ដ្ឋានទេ គេបានចារភ្ជាប់នឹងផ្ទាំងសិលាមួយ ដែលគេបាន

កេរ្តិ៍ឈ្មោះនៅក្នុងបណ្តាលយោងត្រូវ ផ្ទាំងសីមាខេនមាន
 គតិច្បាយពីការចាត់ចែងទូទៅ ក្នុងរជ្ជកាលនៃព្រះបាទសុរិ-
 យាវរ្ម័នទី ១ ថ្មីត្រូវតែមានធ្វើនិទ្ទេសពីការកសាង ក្នុង
 ឆ្នាំ ៨៧៣ ដោយព្រះបាទយសោវរ្ម័នយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏
 លោក សិវស មានយោបល់យល់ថាប្រាសាទតាកែវនេះ ចាប់
 ផ្តើមកសាងឡើងដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៥ ហើយកសាង
 បន្ថែមដោយព្រះបាទសុរិយាវរ្ម័នទី ១ គឺជាគំរូមាសឈ្មោះ
 " ហិមាសិរ " គំណាងក្នុងព្រះសុមេរុ ជាប្រាសាទសំណាក់ការ
 មួយរបស់ព្រះយមរាជ ជាគុណាការជាខ្ពង់ខ្ពស់ ។

ប្រាសាទនេះមានរាងជាសាជីហើយមានថ្នាក់ ៥ ដែល
 មានកំពស់រួមទាំងរាស់ ២២ ម៉ែត្រ គួបប្រាសាទដែលមានថ្នាក់ពីរ
 នៅពីក្រោម មានផ្លូវពីទីផ្សារ ដែលថ្នាក់ក្រោមបំផុតមានធ្វើ
 ជាកំពែងជញ្ជាំងពីទីផ្សារ ថ្នាក់បន្ទាប់មួយទៀតមានថែវពីទី
 ផ្សារ ដែលមានគ្រឿងគាំទ្រ កើតឡើងដោយស្នាដៃ
 បុរាណិក ។ ដែលសាងឡើងស្ថិតនៅក្នុងជួរនៃជ្រុងតែមួយ

ស្របនឹងភារកិច្ចនៃប្រាសាទ ជាកន្លែងមានសភាពចង្អៀត
ចង្អល់ ហើយនិងជាកន្លែងដែលធ្វើឡើងដើម្បីព្យាបាលជម្ងឺ
ជាបណ្តោះអាសន្ន នេះជាហេតុនាំឲ្យមានការចាច់ការម្ចាស់
យ៉ាងក្រៃលែង ។

ប្រាសាទនេះសាងតំបូកក្នុងប្រាសាទនានាដែរ តាម
សភាពធម្មតា ការកសាងឡើងដើម្បីទទួលស្រាប់មនុស្សណា
ដែលមានប្តីប្តីប្រពន្ធជូនគ្នាទៅទេត ។ បើតាមការពិចារណា
សព្វគ្រប់ទៅ ឃើញថាការកសាងនោះមានការសំគិតសំគាន់
ផ្គត់ផ្គង់ជាទីបំផុត ថ្មភ្នំត្រៃតុំមានការរចនាជាក្បាច់យ៉ាង
ណាក៏ដោយ ការគូបត្រង់នៅតែមានសភាពល្អជាធម្មតា ។

ប្រាសាទតាភ័ក

មើលចំពីមុខគាត់

ប្រាសាទតាព្រហ្ម

សាងពីពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ទី១២ ដល់ចុងសតវត្សរ៍ទី១៣

" ១១៨៦ " ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ចប្បាមរណៈ

ព្រះនាមមហាសំគត បតៈ ឧទ្ទិសចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ក្រសួងអភិរក្សសង្គ្រាម ចាប់ផ្តើមថែរក្សាពី គ.ស. ១៩២០ រហូត
មកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ការធ្វើដំណើរចូលទៅទស្សនាប្រាសាទនេះ ត្រូវចូល

បានតាមផ្លូវពីរគឺ បើចូលពីរទ្វារទិសខាងលិចត្រូវឲ្យយានជំនិះ

រឹមក ឬ រថយន្តទៅឈប់ចាំនៅទ្វារទិសខាងកើត បើចូលពីទ្វារ

ទិសខាងកើត ត្រូវឲ្យយានជំនិះទៅឈប់ចាំនៅទ្វារទិសខាង

លិចវិញ ។ ពីទ្វារខាងកើតទៅទ្វារខាងលិចនៃប្រាសាទ

តាព្រហ្មមានចម្ងាយផ្លូវ ១ គីឡូម៉ែត្រ ។

តាមធម្មតាទូទៅ លោក អាល់ដូហ៊ីចឡី បានមាន

ប្រសាសន៍ថា : លោកអ្នកត្រូវតែថែរក្សាធម្មជាតិទាំងនេះឲ្យ

ស្ថិតនៅក្នុងសភាពថ្លៃថ្នូរជាទីបំផុត ព្រោះធម្មជាតិទាំងនេះត្រូវប្រោះ

ព្រំដោយទឹកភ្លៀងនិងកំដៅព្រះអាទិត្យ ។

ទោះបីធម្មជាតិទាំងនេះ ពុំមានការហត់ឡើយយ៉ាងណាក៏ដោយ ប៉ុន្តែមានការវិនាសខួបខាតអស់ជាច្រើន ដោយហេតុនេះហើយ បានជាសាលាបារាំងសែសផ្នែកចុងចូលបានប្រៀបធៀបនូវការលូតលាស់ចំរើនយ៉ាងសំខាន់ ក្នុងករណីយដែលគេបានជួសជុលឡើងវិញខ្លះ ដើម្បីនឹងរក្សានូវសភាពចុករណ៍ឲ្យបានគង់ទ្រង់ជ័យ ហើយជាប្រាសាទប្រកបដោយព្រៃឈើដ៏ច្រើនដុះស្រោងស្រីង ។ ថែនិយាយឲ្យស្របទៅតាមកសុតាងដែលគេបានសំគាល់ ឃើញនូវក្បាច់រចនាខ្មែរហាក់រស់រវើក ។

គួរឲ្យមានសេចក្តីសោកស្តាយយ៉ាងខ្លាំង ចំពោះបដិមារូបដែលគួរឲ្យអត់សរសើរមិនបាន ព្រោះវត្ថុនិមួយៗ មានបច្ច័យចាក់ទងទៅនឹងចិត្តជាស្មារតី ហាក់ដូចជាទីនេះធ្វើឲ្យនឹកឃើញនូវគុណជាតិដែលជាហេតុនាំឲ្យដឹងខុសត្រូវ ។

ការគ្រួសត្រាយឲ្យបានស្រឡះ ដើម្បីឲ្យស្រួលដល់ការ

ទស្សនានូវបុរាណវត្ថុដែលបាក់ខ្ទេចខ្ទោម ហើយមានលក្ខណៈ
 តូចធំដុះគ្របពីលើ ព្រមទាំងចូសឈើធំៗ ដែលរុំពីខ្ទេចខ្ទោម
 ច្រាយនៃនិម្មាបនកម្ម នាំឲ្យបាត់លំអនៃប្រាសាទ ។ យើង
 សូមឲ្យមានការគ្រោះរះពីអ្នកទេសចរ ខ្ញុំការពិនិត្យពិចារណា
 យូរចំពោះថ្មខ្លះនៃប្រាសាទនេះឲ្យបានសព្វគ្រប់ លោកអ្នកនឹង
 មានការរញ្ជួយចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការខ្ទេចខ្ទោមចុះនៃប្រាសាទ
 ទាំងស្រុង ។

ការទស្សនាប្រាសាទតាព្រហ្មត្រូវចូលតាមទ្វារពីរគឺ ទ្វារ
 ខាងកើតនិងទ្វារខាងលិច ព្រោះទ្វារទាំងពីរនេះមានការចាក់ទង
 គ្នាដូចបង្ហាញនៅផែនទីស្រាប់ ការធ្វើដំណើរត្រូវប្រុងប្រយ័ត
 បន្តិច ព្រោះច្រើនវង្វែងផ្លូវ ។ បើតាមការពិតទ្វារទាំងពីរ
 នេះស្ថិតនៅម្នាក់ចាក់ទងគ្នាដោយសារចន្ទបំភ្លឺ ។ ដែល
 នៅហោរគ្នា ពុំចេះអស់ពុំចេះហើយពាសពេញរកយល់មិនបាន
 ព្រោះចន្ទាយទាំងនេះ ប្រចាក់ប្រទ័សគ្នាដោយផែនសិលាធំៗ
 ដែលរលំធ្លាក់ ប៉ុន្តែនៅតែមានគុណភាពយ៉ាងច្រើនតាមការ

ប្រមូលផ្តុំនៃវត្ថុធាតុដើម ។ ។

ប្រាសាទតាព្រហ្ម គឺជាព្រះវិហារសម្រាប់ព្រះពុទ្ធសាសនា
 ដែលមានទម្រង់ជាជាន់ៗ ក្នុងចំណោមប្រាសាទទាំងឡាយ
 ដែលកសាងឡើងជាថ្នាក់ៗ ព្រោះមានផ្ទៃបន្តបន្តរាបៗ ឯរចៀប
 កសាងមានទម្រង់ផ្អែកផ្ទៃល ទៅតាមការចាំបាច់ចេញនៃថែវជាយ៉ាង
 នឹងតួវិហារធំ ដែលស្ថិតនៅលើការប្រជុំនៃគោលសំខាន់ៗ
 ដែលទាក់ទងគ្នាមានទម្រង់ស្របទៅនឹងថែវ ដែលមានជាសូល
 " ច្រក " នៅតៗ គ្នាដោយបន្ទាយនឹងផ្លូវ ។ ឯចំណែក
 ឥក្សាន្តកើតនិងខាងលិច មានផ្លូវចូលរហូតទៅដល់ក្នុង
 ប្រាសាទ ។ យើងមានមនោសញ្ចេតនាខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត
 ចំពោះផ្ទាំងសិលាដែលបាក់បែកនៅតួប្រាសាទទាំងនេះ ដែល
 សាងបន្តបន្ត លើគ្នាលយចេញក្រៅ បើតាមការពិនិត្យឲ្យច្បាស់
 ទៅគេប្រើឈើញាមាននៅតួប្រាសាទបែកខាងកើត ។

កំពែងបរិវេណពីរដែលនៅតៗ គ្នា មានសភាពជាជញ្ជាំង
 ធម្មតា កំពែងខាងក្រៅមានបណ្តោយ ១.០០០ ម៉ែត្រ ទទឹង

៦០០ ម៉ែត្រ ពីទ្វីបវិញគ្រប់ប្រាសាទទាំងមូល គេពុំមានការងឿន
ឆ្ងល់ពីជញ្ជាំងទាំងនេះទេ ព្រោះជាជញ្ជាំងដែលសង់ឡើងប្រកប
ដោយថែវ ៣ យ៉ាងសំខាន់ៗ ហើយដែលស្ថិតនៅជិតៗ គ្នា
ក្នុងផ្ទៃដីក្នុង ៤ ជ្រុងស្មើ ដែលមានប្រវែងមួយជ្រុង ៗ ចំនួន

១០០ ម៉ែត្រ កប់បាត់ទៅក្នុងប្រកាសនៃប្រាសាទដែលមាន
ផ្ទៃដី ៦០ ហិកតា ។ សិលាចារឹកនៅប្រាសាទនេះបានបញ្ជាក់
ប្រាប់ថា មានមនុស្សចំនួន ១២.៦៤០ នាក់ ស្ថិតនៅក្នុងនាទី
ប្រាសាទ គឺមានព្រះសង្ឃធំៗ ចំនួន ១៨ គន្ល មានមន្ត្រីជាង
ខ្ពស់ ២.៧៤០ នាក់ ទាហាន ២ ២៣២ នាក់ ហើយនៅក្នុង
ចំណោមពួកទាំងនេះមានស្រីប្រាំចំនួន ៦១៥ នាក់ ។ ល ។

ទុកជាគេបានជំនុំកំណត់ពេលកសាងចំនួន ២០ ឆ្នាំ ក្នុង
រាជ្យព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ការកសាង
ប្រាសាទទាំងឡាយនេះ នៅតែមានទ្រង់ទ្រាយប្រហែលគ្នានឹង
ប្រាសាទបាយ័នដែរ តែសព្វថ្ងៃនេះគេរកឃើញគ្រឿងសម្ភារៈ
ដែលនៅសល់ក្នុងចន្លោះពេលយ៉ាងខ្លី ដោយបានសាងបន្ថែម

នឹងត្រឹមត្រូវមានសភាពប្លែក ។ ព្រមទាំងបំពេញសព្វគ្រប់ពុំឱ្យ
 មានខ្លោះគ្រងកន្លែងដែលត្រូវចាក់ទងដល់លទ្ធិសាសនា ដែល
 គេបានសាងបញ្ជាក់ ឱ្យគ្រឿងភាគរណៈនៃអង្គណាមួយឱ្យកើត
 មានឡើង ។ ប្រាសាទតាព្រហ្មនេះមានសភាពសុក្រស្នាញ
 យ៉ាងខ្លាំងតាមការពិនិត្យរបស់លោក ក្រូលលីយេ ព្រោះជា
 ប្រាសាទ ដែលសាងដោយមានសំណង់លយចេញជាយំ ។
 ហើយដែលមានជាស្នាមរើរៀបចំត ។ គ្នា ដែលនៅតាម
 កន្លែងខ្លះមាន ទ្រង់ច្រាយច្រហាក់ច្រហល់គ្នានឹងប្រាសាទអង្គរ
 វត្ត ច្បាច់ ។ ដោយសារការចង់ដឹងឱ្យជុំវេលានៃការត្រួត
 ត្រាយ ដែលបានចាត់ចែងបញ្ចូលគ្រឿងសម្ភារខ្លះ ដើម្បីឱ្យ
 មានការពិតប្រាកដឡើង គេបានទុកប្រាសាទតាព្រហ្មនេះឱ្យ
 នៅមានភាពដដែល ដើម្បីជាកស្ថាន ។

សន្លឹកសម្ភារនៅប្រាសាទតាព្រហ្មនេះ មានចារឹកនៅគ្រប់
 ជ្រុងទាំង ៤ ដែលគេបានរកឃើញនៅក្នុងថែវជិតគោបុរៈកំពែង
 ទី ២ ដែលមានចុះពីកំណត់កាលពី គ.ស. ១១៨៦ គឺក្រោយ

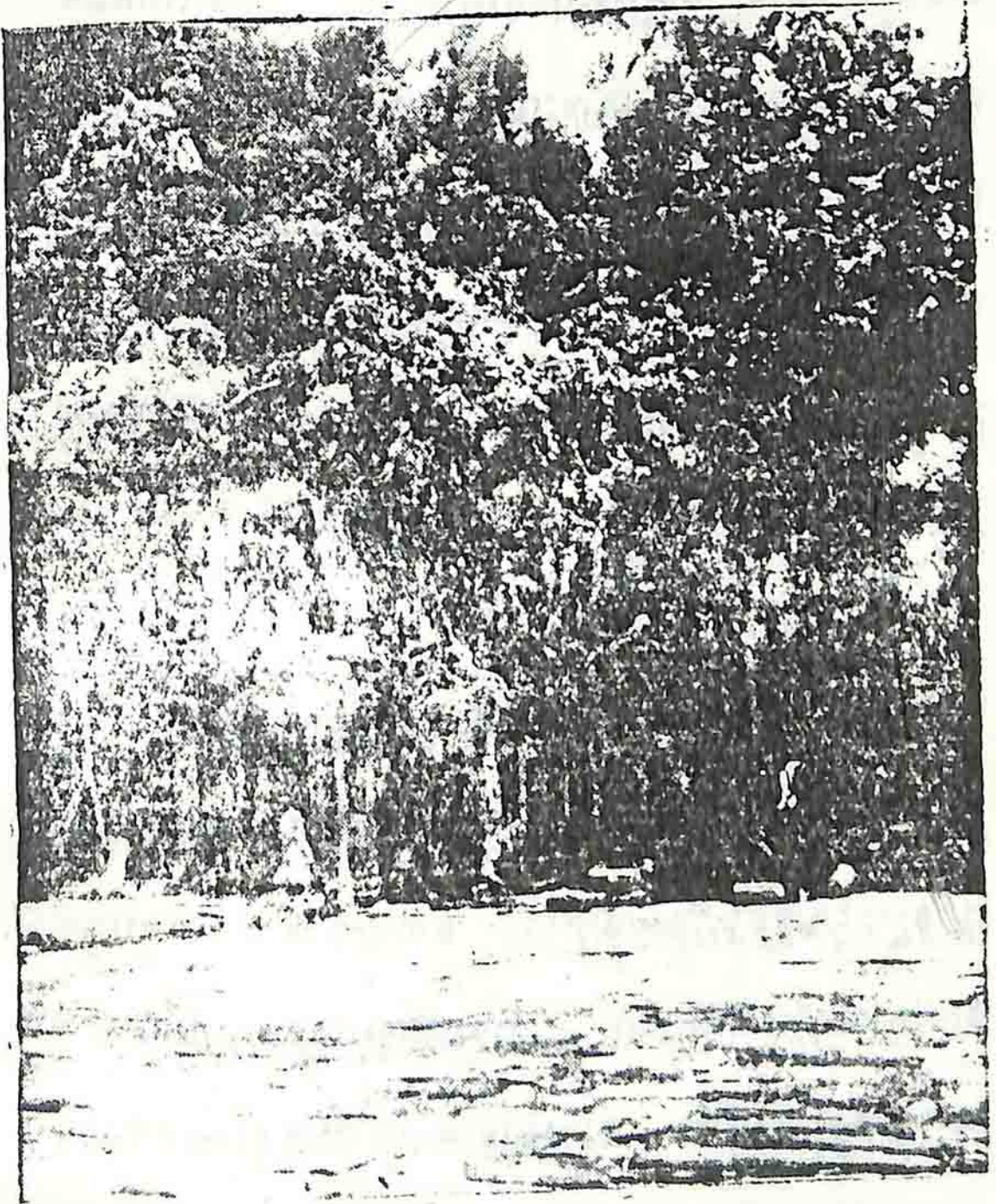
ពេលដែលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ទ្រង់ឡើងសោយរាជ្យ ។
 ដោយមានការចាក់ទង ទ័ងការសាងរូបព្រះមាតារបស់ព្រះអង្គ
 ដែលសាងឡើងជា "ប្រាសាទបារមីតា" ជាភ្នំ "សុក្រិតភាព
 នៃគតិបណ្ឌិត" ដែលចូលចិត្តខាងការដោះប្រស្នាសមតាម
 កិរិយានៃអ្នកប្រាជ្ញ ហើយដែលទុកដូចព្រះមាតានៃព្រះពុទ្ធ
 ទាំងឡាយ គេអាចចាត់ដាក់ប្រាសាទនេះទៅក្នុងចំណោម
 ប្រាសាទជាទីគោរពទាំងឡាយ ឧទ្ទិសចំពោះចូន្នានភាព
 នៃព្រះញាតិវង្ស ដែលទុកដូចជាទេវៈ ។ ក្រោយពីបាន
 រៀបរាប់រួចរួមព្រះនាមនៃព្រះអយ្យកោ ព្រះអយ្យកា ព្រមទាំង
 ដោគជ័យ ក្នុងចម្បាំងជាមួយប្រទេសចំប៉ា សិលាចារឹកនេះ
 បានកត់សម្គាល់ថា ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បានចាត់ចែងឲ្យ
 សាងរូបទេវៈចំនួន ២៦០ ព្រមទាំងរូបព្រះគ្រូនៃព្រះអង្គ ,
 ប្រាសាទមានគួបនាយ ៣៧ ធ្វើពីថ្មភក់ខ្ពស់ៗ , លំនៅ ៥៦៦
 ធ្វើពីថ្ម និង ២៨៦ ធ្វើពីឥដ្ឋ ព្រមទាំងមានជញ្ជាំងកំពែង
 ប្រវែង ២៧០២ ព្យាមធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ។

209

15

មានភូមិ ៣១៤០ ហើយមានប្រជាជន ៧៧.៣៦៥ នាក់
 ជាអ្នកកែច្នៃក្របាច់ តាមសេចក្តីយ៉ាងពិស្តារនៃអត្ថបទនេះ
 ដែលអធិប្បាយបញ្ជាក់យ៉ាងក្លែងក្លាយ នូវចែបចេផ្សេងៗ ។
 គេបានរៀបរាប់ ជាពិសេសនូវនានាភោជកណ្តុំធ្វើអំពីមាស
 ទម្ងន់ ៥ គោន ព្រះខែនធ្វើពីសូត្រ ៥១២ និងកូស ៥៦៣
 ហើយក្រោយពីក្នុងបញ្ជី ដែលតែងតាំងឡើងសម្រាប់ពិធី
 បុណ្យផ្សេងៗ ទ្រង់បានបញ្ជាឱ្យសាងមន្ទីរព្យាបាលរោគ
 ចំនួន ១០២ ទៀត ។

211

ប្រាសាទត្បាញ

មើលបំពាក់ក្នុងតំបន់ភ្នំពេញ ២

ប្រាសាទបន្ទាយក្តី

សាងក្នុងពាក់កណ្តាលសតវត្សទី ១២ ដល់ចុងសតវត្ស
 ទី ១៣ ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បច្ចុប្បន្ន ព្រះនាម
 "មហាបរមសំគតបតៈ" ទទួលចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។
 ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បានថែរក្សាពី គ.ស. ១៩២០ រហូតដល់
 សព្វថ្ងៃនេះ ។

លក្ខណៈសំខាន់ :

ប្រាសាទនេះមានលក្ខណៈដូចប្រាសាទគាត្រហ្មែរ ការ
 ធ្វើដំណើរកាត់ប្រាសាទនេះពីម្ខាងទៅម្ខាងបាន ដោយឈប់
 យានជិះទុកនឹងផ្លូវក្លោងទ្វារ ។

បើចេញពីប្រាសាទគាត្រហ្មែរចេញដោយ ធ្វើដំណើរទៅកាន់
 ប្រាសាទបន្ទាយក្តី ដោយដើរកាត់តាមផ្លូវដីក្នុងវាលមាន
 ព្រំប្រទល់ ១០០ ម៉ែត្រ គេនឹងបានទៅដល់ក្លោងទ្វារខាងលិចនៃ
 ប្រាសាទ ។

ប្រាសាទនេះជាទីពឹងរណ៍មួយប៉ុន្តែ នៃគំនិតប្រមូលប្រមូល

ក្នុងការរៀបចំ ។ ប្រាសាទបន្ទាយក្តីមានទំហំតូចជាង
 ប្រាសាទតាព្រហ្មនិងប្រាសាទព្រះខាន់ ដែលសាងបំពេញ
 ដោយស្នាព្រះហស្តព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ។ ប្រាសាទ
 បន្ទាយក្តីនេះ សាងនៅជិតគ្នា នៅក្នុងកំពែងពិសេសដែល
 មានបណ្តោយ ៦៣ ម៉ែត្រ ទទឹង ៥០ ម៉ែត្រ ហើយដែល
 មានកំពែងខាងក្រៅបណ្តោយ ៧០០ ម៉ែត្រ និង ៥០០ ម៉ែត្រ
 ទទឹង ។

តាមស្ថាភូមិសាស្ត្រខ្លះ ដែលគេបានឃើញនៅប្រាសាទនេះ
 ប្រហែលជាសាងពីរជន្មខុសគ្នា ហើយមានលំនាំដូចប្រាសាទ
 អង្គរវត្តនិងប្រាសាទបាយ័ន ដែលមានក្បាច់ចម្លាក់ខ្លះស្ថិតនៅ
 កំបាំងនឹងក្បាច់ក្បាំងយ៉ាងច្រើន តាមកន្លែងខ្លះនៃការកសាង
 បន្ថែម ដើម្បីឲ្យជើងច្បាស់ឡើងទៀត ហើយមានទ្រង់ទ្រាយ
 ដូចជាខ្លះខាតវត្ថុអ្វីមួយក្រោយពេលដែលកសាង ដោយមាន
 គោលសំខាន់ៗ នៃថែវនឹងរបៀងមុខ ដែលបង្កើតបានជារូបមន្ត
 នៃការរមោទ្យាន ។

វិចិត្ររូបដែលមានសភាពប្លែកពីសភាពដើមនោះ គឺមក
 ពីរឿងសំបុកណាដែលមានសភាពស្មើ ហើយជាត្រូវវិហារ
 សម្រាប់ព្រះពុទ្ធសាសនា ដោយមានថែវពីរទាក់ទងគ្នាតាម
 ស្នូលតែមួយ " ប្រក " ដែលបញ្ជាក់ឲ្យដឹងនូវសភាពសម្បូណ៌
 ដោយបន្ទាយយ៉ាងពិត ។ បន្ទាយទាំងនេះ ស្ថិតនៅទាក់ទង
 នឹងទីធ្លាមួយដែលមានដំបូលជាកាកបាទ នៅខាងកើតមាន
 កំពែងពីរសង់នៅត ។ គ្នា ។

ឯសភាពដែលខូចខាតនោះ មានមកជាយូរអង្វែងណាស់
 ហើយ គឺច្រើនមានផ្ទាំងថ្មធំៗ រមៀលធ្លាក់ ដោយមកពីការ
 រៀបចំពុំបានល្អ ហើយជាហេតុនាំឲ្យខាតខូចខាត ព្រោះថ្ម
 ភក់ដែលយកមកកសាងនោះ ច្រើនតែថ្មស្រួយ បណ្តាល
 ឲ្យមានការបើកបាញាតសំជាច្រើន ។ ប្រាសាទបន្ទាយ
 ក្តី ដែលហាក់ដូចជាផុះផ្ទោរឡើងប្រកបដោយសម្រស់យ៉ាងល្អ
 ផើត មិនចាញ់សម្រស់នៃប្រាសាទដទៃទៀតឡើយ ព្រោះ
 ប្រាសាទនេះបង្ហាញឲ្យឃើញនូវផ្នែកធំៗ ដែលរលំធ្លាក់ មិន

អាចនឹងរៀបចំឲ្យបានស្រួលចូលវិញឡើយ គេពុំអាចរកការ
 ពិតនូវការប្រើប្រាស់ដែលបានចំរុះទុកជាមុន ក្នុងការកសាង
 ប្រាសាទនេះទេ ។ សិលាចារឹកដែលគេរកឃើញនៅ
 គោបុរៈខាងលិចនៃកំពែងទីពីរ បានបង្ហាញនូវរូបបាស់ដែលគេ
 យកមកប្រើម្តងទៀត ឬនេះមានចំណាស់តាំងពីរជ្ជកាលព្រះបាទ
 ភឿនវរ្ម័ន ក្នុងសតវត្សទី ១០ ។ សិលាចារឹកនេះបានបង្ហាញ
 ឲ្យដឹងទៀតថា ប្រាសាទចន្ទាយក្តីនេះសាងនៅជិតប្រាសាទ
 គុយទីស្វរៈ ហើយព្រមទាំងសំបូលសង្រួនដល់ព្រះវេស្វរៈ ម្យ៉ាង
 ទៀតសិលាចារឹកនេះ បានរៀបរាប់អំពីការកសាងរូបសំណាកពីរ
 គឺរូបព្រះព្រហ្មមួយ រូបព្រះនារាយណ៍មួយ ។

5

ឯក្បាច់ក្បាច់ ហើយនិងក្បាច់នៅផ្ទះទីដំបូងនៃព្រះវិហារ
 ពុទ្ធសាសនាប៉ែកខាងមហាយាននេះ សុទ្ធតែគួរជាទីជាប់ចិត្ត
 ហើយសំខាន់ៗ ទៀតផង ។ ក្បាច់ខ្លះត្រូវទូចខាតដោយ
 សារការបង្គំបំផ្លាញនៃសាសនាព្រហ្មណ៍ ក្នុងសតវត្សទី ១៣
 ព្រោះគេឃើញនៅសល់ក្នុងមួយធ្មេញឈើ ដែលក្រសួងអភិរក្ស

អង្គបុរាណសាស្ត្រសម្រាយឃើញ ។

ស្រះស្រង់

សាងនៅធុនសតវត្សទី ១២ ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧

បច្ចុប្បន្ន ព្រះនាម "មហាបរមសំគតបត" ។ ក្រសួង
អភិរក្សវប្បធម៌ បានចែករំលែកគំនិត គ.ស. ១៧២០ ហេតុមក
ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ការធ្វើដំណើរចេញពីប្រាសាទចម្លាយក្តីតាមទ្វារខាងកើត
កាត់តាមថ្នល់ឆ្ពោះត្រង់គីឡូម៉ែត្រលេខ ១១ គេនឹងបានទៅដល់
កាំដំណើរយ៉ាងសង្ហារឹមនៃរាងកាយ ដែលស្ថិតនៅចំពីមុខ
ប្រាសាទចម្លាយក្តី គេនឹងឃើញផ្ទះទឹកល្អិតល្អនៃស្រះស្រង់
ដែលមានបណ្តោយ ៧០០ ម៉ែត្រ ទទឹង ៣០០ ម៉ែត្រ បើតាម
ការស្ទង់មើលទៅ ប្រហែលជាស្រះនេះដឹកមុនរាជ្យព្រះ
បាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ព្រោះស្រះនេះស្ថិតនៅឃ្លាតពីអគារប្រាសាទ
ចម្លាយក្តី ។ ស្រះនេះមានកាំដំណើរធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម
ហើយខ្សែទឹកធ្វើពីថ្មក្តី, នៅជុំវិញស្រះមានកោះមួយធ្វើពី

ផ្ទាំងថ្មដែលមានរាងនៅជាប្រាសាទមួយតូច ។

ស្រះនេះមិនដែលរីងទឹកទេ ហើយមានដើមរុក្ខជាតិធំ ។

ផ្ទះនៅជុំវិញ ដែលធ្វើឲ្យមានទិដ្ឋភាពយ៉ាងគ្រប់គ្រងនៅក្នុង
ចំណោមប្រាសាទនានានៃអង្គរ ។ មានទីលានភ្ជាប់ទៅនឹង
សំណង់តូច ។ ខ្លះនៃរាងហាល ដែលមានជាច្រើនមួយជំរង ៤

ជ្រុងទ្រវែង ព្រមទាំងមានជាថែវត្រូវជុំវិញផង ផ្នែកម្រាលធ្វើ
ពីថ្មភក់ បើតាមការពិតនៃផែនទី " រាងរោ " គឺមានធ្វើជាផ្លូវ
តូច ។ ពីរទៀត ហើយមានកាំជណ្តើរមួយស្ថិតនៅជាប់នឹងអ័ក្ស

ដែលមានជាសង្កាត់ ។ ចែកប្រាង្គជាជណ្តើរ ៣ នៅកណ្តាល
អ័ក្ស ដែលនៅឆមជណ្តើរនេះមានធ្លាក់ជារូបគោពីរ មាន
ភាពយ៉ាងអង្គការ មានសាងជាផ្នែករាងហាល ដែល

ល្បឿនលយចេញ ហើយជាលំអដោយភ្នាក់ដៃនាគយ៉ាង
សង្កាត់ផង ។ ការរចនាស្ថិតប្រកបដោយថ្មដៃយ៉ាង
ប្រណីតចង្អាញពីភាពសម្បូរណិកកកុញ ដោយក្បាច់ដ៏ប្រសើរ

ផ្សេង ។ នៅពីខាងមុខរាងហាលមានរូបគ្រុឌមួយយ៉ាងធំប្រគង

ប្រទាក់លើរូបនាគដែលមានក្បាល ៣ ឯក្បាលឯទៀតសម្រាប់
 រ៉ាំរ៉ៃ ។ នៅពីខាងក្រោយ មាននាគក្បាល ៣ មួយទៀត
 ដែលមានកន្ទុយធ្លាក់ភ្ជាប់លំអដោយក្បាលនាគតូច ។ ដាក់ពី
 លើភ្នែកគ្រុឌយ៉ាងច្បាស់ ។ ឯតួខ្លួននាគធ្លាក់ដាក់លើជើង
 សសរដែលមានធ្លាក់ជាលំអថ្លែក ។ ហើយដែលដាក់ភ្ជាប់ទៅ
 នឹងគ្រឹះយ៉ាងធំ ។ រូបទាំងនេះមានសភាពល្អឥតខ្ចោះ
 មានទ្រង់ព្រាយនៅសល់ខ្លះ ដែលមានសភាពដូចនៅប្រាសាទ
 បាយ័នដែរ ។

ប្រាសាទក្រវាំង

សាងនៅដើមសតវត្សទី ១០ " គ.ស. ៧២១ " ដោយ
 ព្រះបាទ ហសវរ្ម័នទី ១ បន្ទាមរណៈព្រះនាម " វរ្ម័នលោក " ។
 ទទឹងចំពោះព្រហ្មញ្ញសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បាន
 ថែរក្សាតាំងពី គ.ស. ១៧២៧ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។
 ប្រាសាទក្រវាំងនៅចំពីខាងកើតអង្គរវត្ត តាមផ្លូវរ៉ែតូច
 ត្រង់គីឡូម៉ែត្រលេខ ១២ និងលេខ ១៣ ដែលមានគូប្រាសាទ

៥ សន្និសីទស្តីពីសង្គម តែសព្វថ្ងៃនេះគ្រូវិទ្យាសិក្សាខ្លះខាតអស់ជាច្រើន ។
ប្រាសាទនេះមានលំអគ្រប់កន្លែងទាំងអស់ ដែលមានលក្ខណៈ
ពិសេសម្យ៉ាងតាមការរចនានៅអង្គរ ដូចជាក្បាច់រចនាខ្លះធ្លាក់
នៅលើសង្គមខ្មែរក្នុងវិហារទាំងនោះ ។

មានស្រះបោក្រូណីត្នុងជុំវិញ ហើយមានទំនប់មួយនៅ
ទិសតាយ័ព្យ សម្រាប់ជាផ្លូវចូលកាន់ប្រាសាទ ។ ប្រាសាទ
ទាំងនេះស្ថិតនៅជិត ៗ គ្នាលើទីលានដីមួយ ដែលបែរមុខទៅ
ទិសខាងកើត ។ ការរួចខាតនេះមានមកអស់កាលវាយៗ
មកហើយ ព្រោះមានរុក្ខជាតិធំៗ មានឫសចាក់រុក្ខជាតិលើ
អង្គ ឯការដែលវិទ្យាសាស្ត្រនៃផល្លោកនៅធរណីទ្វារ គួរឱ្យស្តាយ
ណាស់ ។

ប្រាសាទប្រែប្រួល

សាងនៅចុងសតវត្សទី ១០ " គ.ស. ៧៦១ " ដោយ
ព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន បច្ចុប្បន្នព្រះនាម " សិវៈលោកា "
ទទួលបានព្រះហោរាសាសនា ថ្វាយចំពោះព្រះនារាយណ៍ ។

ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បានចាប់ផ្តើមថែរក្សាតាំងពី គ.ស. ១៩៣០
រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទនេះ ស្ថិតនៅចម្ងាយ ២៣០០ ម៉ែត្រ ពីផ្លូវ
ខ្វែងវង់ជំនិវង់តូចត្រង់ជ្រុងស្រះស្រង់ ដែលស្ថិតនៅត្រង់ផ្លូវ
កែងកាច់ទៅទិសខាងជើង ហើយដែលស្ថិតនៅចម្ងាយ
៥០០ ម៉ែត្រ ពីខាងត្បូងទំនប់ទិសទក្សិណនៃបារាយណ៍ទិសបូព៌ា
គឺស្ថិតនៅត្រង់ចន្លោះលក្ខខ្យងម៉ែត្រលេខ ១៦ ។

ប្រាសាទប្រែរូប លាតត្រដាងឲ្យឃើញនូវទ្រង់ច្រាយ
និងវិសាលភាពយ៉ាងប្រណីត ដែលសាងឡើងដោយវត្តធាតុ
ពណ៌ក្រហម គឺសាងអំពីថ្មបាយក្រៀមនិងឥដ្ឋ ។ គេបាន
ប្រឹងប្រែងរៀបចំឡើងវិញ ដោយយកដីនិងឫសឈើឲ្យអស់
ចេញ ដើម្បីកុំឲ្យរមៀលធ្លាក់ ហើយយកកំបោរនិង
បាយអមកក្លាប់ឥដ្ឋ ដើម្បីឲ្យមានសភាពរឹងប៉ឹងដូចធម្មតា ។

ប្រាសាទនេះ សាងក្រោយប្រាសាទមេបុណ្យ ប៉ុន្តែ
មានសភាពដូចគ្នាបេះបិក គឺប្រាសាទដែលសាងឡើងជា

ប្រាសាទភ្នំ ព្រមទាំងមានជាថែវលេចលយចេញតាំងពីពេល
 គុហនិមកម្ល៉េះ ហើយមានទាំងបន្ទប់វែង ៗ សំយុងបន្តមក
 ក្រោមទៀត ។ ពួកប្រាសាទភ្នំទាំងនេះ ជាកន្លែងសម្រាប់
 ព្រះអាទិទេព មានកងជាសាជី ដូចជាមកុដកង២ ជ្រុងញាយ
 ហើយមានជាបន្ទប់ ដែលសាងទុំសចំពោះវិរៈជន ព្រមទាំង
 មានបាតុបារមី ។ ចំនួន ១២ នៅតាមក្បាលជណ្តើរ
 ដើម្បីជាកន្លែងសម្រាប់ដកល់សិវៈលិង្គ ដូចជានៅប្រាសាទ
 បុរាណវិជ័យ ។ ឯសិលាចារឹកបានអធិប្បាយប្រាប់ពីកំណត់
 កាលកសាងពី គ.ស. ៧៦១ និងប្រាប់ពីឈ្មោះប្រាសាទព្រម
 ទាំង ៤ របញ្ជាក់ពី ព្រះរាជវង្សនៃព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន ដែល
 ព្រះអង្គបានសាងលិង្គឈ្មោះ រាជេន្ទ្របាតុបារមី ជាក់នៅ
 នឹងគូ ប្រាសាទកណ្តាល ហើយមានរូបសំណាកព្រះអង្គ
 ដកល់គេ និងប្រាសាទតាមជ្រុង គឺជាព្រះរូបដែលចាក់ទងទៅ
 នឹងសាសនាព្រាហ្មណ៍ ព្រោះព្រះអង្គជាអ្នកទ្រទ្រង់នឹងគោរព
 ព្រះឥសូរ ឯព្រះមាតា និងព្រះអនុជរបស់ព្រះអង្គទ្រង់គោរព

ព្រះនាងឧមាភក្តី ដែលជាមហេសីនៃព្រះឥសូរ ព្រះបាទ

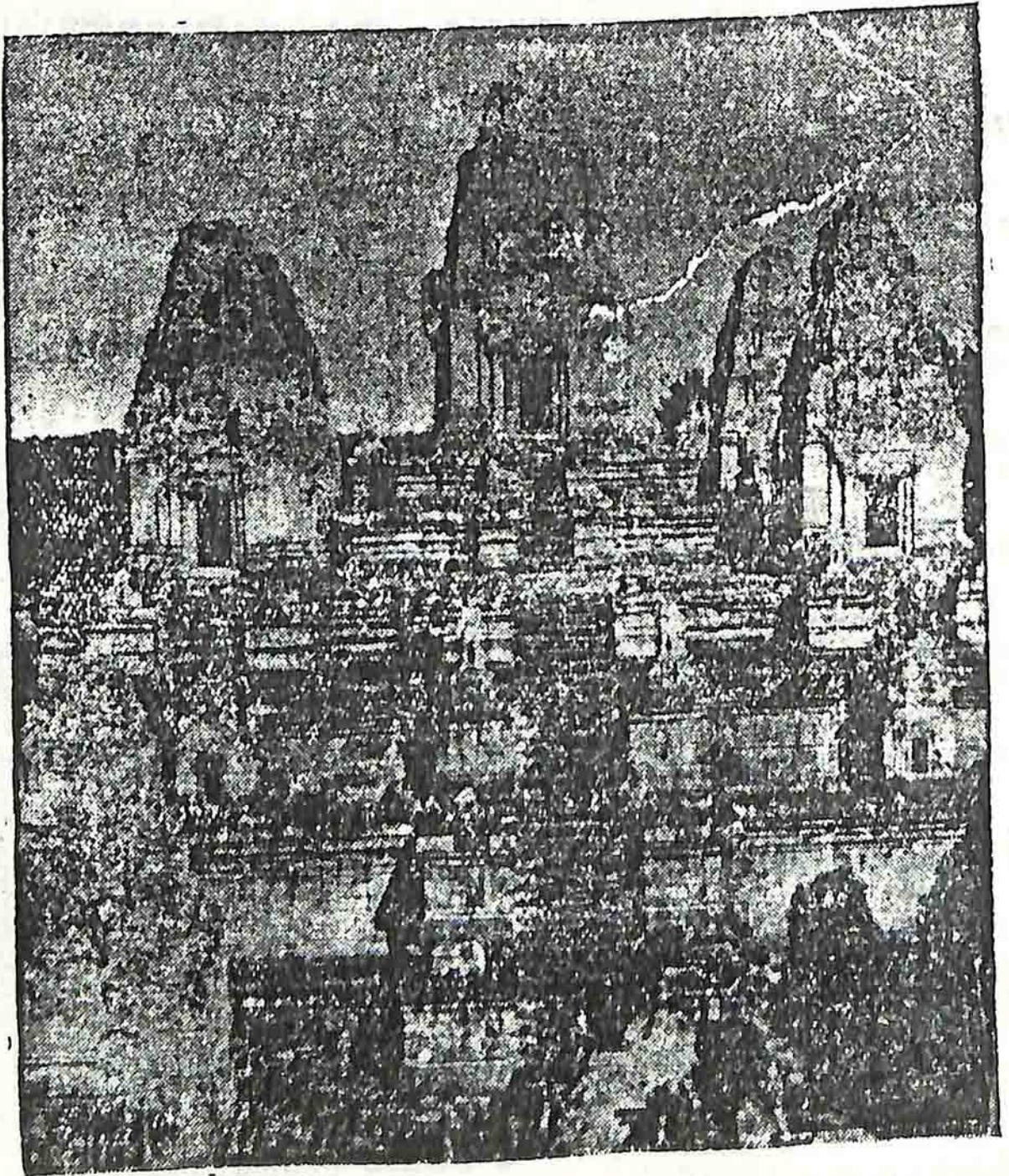
ហសិវ័ន្តទ្រង់គោរពព្រះនារាយណ៍ ។

សិលាចារឹកនេះ បានបញ្ជាក់ឲ្យដឹងពីការនៅរួបរួមសាមគ្គី
រវាងព្រះរាជវង្សានុវង្ស ក្នុងពេលដែលព្រះអង្គទ្រង់មានព្រះជន្ម
នៅឡើយ ។

នៅស្រុចនឹងអ័ក្សនៃប្រាសាទមេបុណ្យខាងកើត មានទី
វាលមួយប្រកបដោយផលិតផលយ៉ាងច្រើន ដោយការចង្អុល
ទឹកពីបារាយណ៍ទិសខាងកើតមកប្រើប្រាស់ ។ បើតាមយោបល់
លោក ហ្វីលីព ស្តាន ថាទីនេះ ជាកន្លែងដែលលូតលាស់ក្រោយ
ពេលដែលលើកទីក្រុងពីកោះភ្នំមេក ព្រោះទីក្រុងនេះបានត្រូវ
បោះបង់ចោល ក្រោយពីពេលដែលបានរីកចម្រើនពី គ.ស.
៧២១ រហូតមកដល់ គ.ស.៧៤៤ ។ ព្រះបាទរាជិន្ទ្រវរ្ម័ន
បានបោះបង់រាជធានីនេះដើម្បីមកកាន់រាជធានីវិញ ដែលក្នុង
សម័យនោះហៅថា យសោធរបុរៈ ។

គេពុំបានដឹងថា តើមកពីហេតុអ្វីទេ បានជាជនជាតិកម្ពុជា
 ហាត់ចែងសាងប្រាសាទនេះឡើង ឲ្យមានទ្រង់ទ្រាយដូចជា
 កន្លែងបញ្ចុះសត ដែលមានឈ្មោះថា ប្រែប្រួ ដែលជាកន្លែង
 ធ្វើឡើងតាមប្រពៃណីនៃឈាមនកិច្ច ដូចមានការគូសវាស
 ព្រាងជាដំបូង នូវរាងគំនូររូបអស្ត្រយានីយ៍ព្យុហរាគ្នាតាមការ
 ផ្គត់ផ្គង់យានីយ៍ប្លែកៗ ពិសេស ដូច្នោះ ។ គេឃើញមានជើងមួយ
 ស្ថិតនៅក្រោមជើងជណ្តើរខាងកើត នៃគូប្រាសាទរាងសាដី
 ដែលគួរឲ្យក្រឡេកក្រែកមើលនូវពិធីបុណ្យ តាមចំណងជើងរូប
 គំនូរដែលរមៀលធ្លាក់មកពីក្រប ដែលសាងសម្រាប់ពិធីថ្វាយ
 ព្រះភ្លើងស្តេចតំលង់ដែលទ្រង់សុគតនៅលើភ្នំគូលែន ។

បើតាមថ្មីដៃនៃនិម្មាបនកម្ម ប្រាសាទនេះមានកំពែងពីរ
 ជាន់ប្រកបដោយគោបុរៈ ៤ ហើយនិងមានជាគូប្រាសាទរាង
 សាដីដែលមានជណ្តើរតូចៗ សម្រាប់ទល់ទ្រគូប្រាសាទ
 ចន្ទាយទាំង ៥ នោះ ។ ផ្នែកខាងកើតនៃកំពែងខាងក្រៅមាន

ប្រាសាទវ្យែមរូប

មើលបំពាក់កើត

ទ្រង់ប្រាយសមតាមការនិយម ដោយមានសាងជាប្រាង្គ
 ប្រាសាទពីក្រុមស្ថិតនៅ ៣ ម្ខាង តាមរបៀបយ៉ាងសមទៅ
 តាមអក្សរនៅលើទៀនគ្រឹះធំតែមួយ ។ ក្នុងប្រាង្គទីមួយដែលនៅ
 ខាងជើងផ្លូវចូល ពុំបានសាងនៅលើមូលដ្ឋាននៃទៀនដែល
 បានប្រងប្រៀបជាស្រេចនោះទេ ឬមួយក៏គេយកឥដ្ឋប្រាង្គនេះ
 ទៅប្រើជួសជុលកន្លែងដទៃទៀត ដោយប្រាង្គនោះទ្រុឌទ្រោម
 ពេក ។ នៅលើទៀនគ្រឹះកណ្តាល មានប្រាង្គមួយធំជាងគេ
 ដែលមានសភាពគ្របសង្កត់ ទៅលើប្រាសាទដទៃទៀត ។
 ប្រាសាទនីមួយៗ មានប្រវែង ៥ ម៉ែត្រ ក្នុងមួយជ្រុង ។
 ព្រមទាំងមានសាងជាថ្នាក់ៗ គូៗ នៅផ្នែកដំបូល ។ នៅតាម
 ជ្រុង មានការខូចខាតអស់ជាច្រើនតាមកន្លែងខ្លះ ដែលខ្ពស់
 ហើយមានផ្កាងឬរមៀលធ្លាក់ ហើយនិងនៅតាមពងប្រាសាទ
 ដែលលៀនលយចេញក្រៅ ដែលមានស្នាមក្រហែងឥដ្ឋ ។
 ឥដ្ឋនីមួយៗ មានទំហំ ៣០ X ១៦ X ៨,៥ ដែលរៀបជួរគ្នាប៉ុន្មាន
 បានដោយមិនបាច់ប្រើបាយក គឺយកជ័រឈើមកភ្ជាប់ជំនសវិញ។

24

ប្រាសាទមេបុណ្យទិសបូព៌

សាងនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សទី ១០ " គ.ស. ៧៥២ "

ដោយព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន " បញ្ចមរណៈ ព្រះនាមសិវលោក " ។
ការថែរក្សាដោយក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ពី គ.ស. ១៧៣៥ រហូត
ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅខាងជើងប្រាសាទប្រែរូបចម្ងាយ ៥០០ ម៉ែត្រ គេទីតាំង
ទៅដល់បារាយណ៍ទិសបូព៌ ដែលស្ថិតនៅត្រង់បង្គោលគីឡូ
ម៉ែត្រលេខ ១៦ បារាយណ៍នេះមានទទឹង ២ គីឡូម៉ែត្រ
បណ្តោយ ៧ គីឡូម៉ែត្រ ហើយមានដំបូលខ្ពស់ពីដីប្រាកប
ដោយសន្ទឹកសីមាដាក់នៅតាមមុមផង ។ ទីនេះលោក ជីវ-
តា ក្លាន់ បានឲ្យឈ្មោះថាបឹងធំ ដែលឈ្មោះដើមហៅថា
បឹងសោធរតតកៈ ដែលបានជីកក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទយសោវរ្ម័ន
ក្នុងចុងសតវត្សទី ១០ ។

ក្នុងទឹកយ៉ាងធំនេះ ជាតិខ្លែងសម្រាប់បញ្ចូលបញ្ចេញទឹក

ស្នើសុំសៀមរាប ហើយព្រមទាំងជាកន្លែងសម្រាប់បង្ហូរទឹកទៅ
 ជាក់តាមទីវាលទំនាប ដែលសព្វថ្ងៃនេះបានក្លាយទៅជាវាល
 ស្រែអស់ទៅហើយ ។ កាលជំនាន់ដើមបុរាណនោះមាន
 ជម្រៅ ៣ ម៉ែត្រ ដោយមានភស្តុតាងជាសំភារៈគឺកាំជុំ ឈ្លើរ
 ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ជាក់នៅនឹងទីទួលនៃប្រាសាទមេបុណ្យ
 ចំណុះទឹកដែលមាននៅក្នុងបឹងនេះមាន ៤០ លានម៉ែត្រគុប ។
 ដោយហេតុមកពីមានជំនួរចំ និងដីល្បប់ហូរមកចាក់ចំពេញ
 ដូច្នេះហើយបានជាមានកន្លែងខ្លះ ត្រូវទះគោកអស់គ្មានសល់
 ទឹកឡើយ ។

២៦
៧

ហេតុនេះហើយ បានជានៅកណ្តាលនៃឃុំព្រំមានជា
 រោងចម្លងយាន ៤ ជ្រុងស្មើ ក្នុងមួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ១២០
 ម៉ែត្រ ។ នៅលើរោងនេះ គេបានសាងប្រាសាទ
 មេបុណ្យទិសពូតិ ស្របនឹងអ័ក្សនៃគុហារជាទ្វារចូលទៅ
 ព្រះរាជវាំងអង្គរធំនឹងក្បែរទ្វារជ័យ ។ ប្រាសាទនេះ
 មានស្ថានភាពជាប្រាសាទភ្នំ ដែលជានិមិត្តរូបនៃភ្នំព្រះសុមេរុ

ប្រាសាទមេបណ្ណាទិសបូព៌ា

សាងនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សទី ១០ "គ.ស. ៧៥២"

ដោយព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន "បញ្ចមរណៈ ព្រះនាមសិវលោក" ។
ការថែរក្សាដោយក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ពី គ.ស. ១៧៣៥ រហូត
ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅខាងជើងប្រាសាទប្រែប្រួលមួយ ៥០០ ម៉ែត្រ គេទំនង
ទៅដល់បារាយណ៍ទិសបូព៌ា ដែលស្ថិតនៅត្រង់បង្គោលគីឡូ
ម៉ែត្រលេខ ១៦ បារាយណ៍នេះមានទទឹង ២ គីឡូម៉ែត្រ
បណ្តោយ ៧ គីឡូម៉ែត្រ ហើយមានដំបូលខ្ពស់ពីដីប្រាកប
ដោយសន្ទឹកសីមាដាក់នៅតាមមុមផង ។ ទីនេះលោក ជីវ-
តា ក្លាន់ បានឲ្យឈ្មោះថាបឹងធំ ដែលឈ្មោះដើមហៅថា
បឹងសោធរគតកៈ ដែលបានជីកក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទយសោវរ្ម័ន
ក្នុងចុងសតវត្សទី ១០ ។

ផ្តែងយ៉ាងនេះ ជាគំនូរសម្រាប់បញ្ចូលបញ្ចេញទឹក

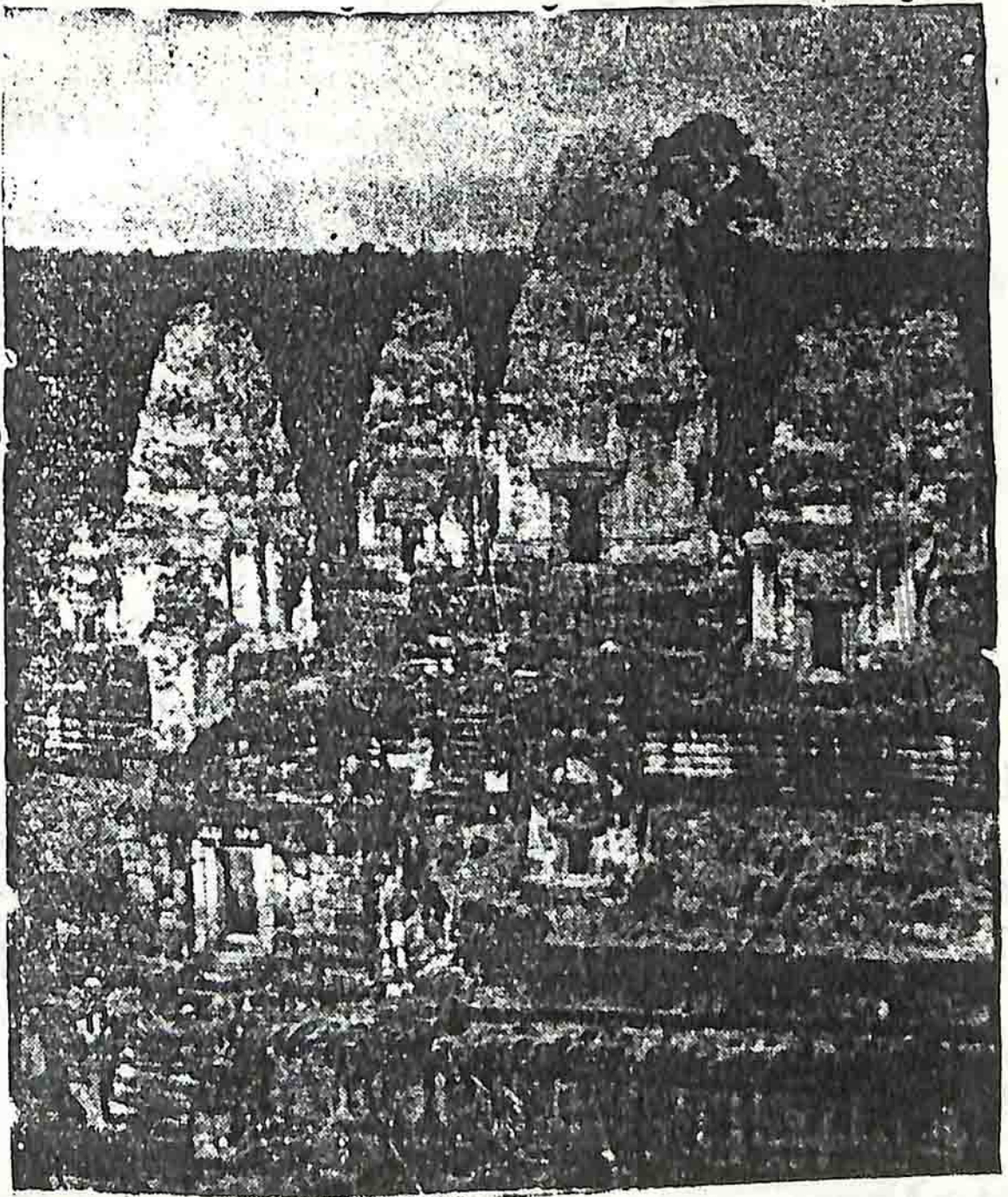
ស្នឹងសៀមរាប ហើយព្រមទាំងជាកន្លែងសម្រាប់បង្ហូរទឹកទៅ
 ជាក់តាមទីវាលទំនាប ដែលសព្វថ្ងៃនេះបានក្លាយទៅជាវាល
 ស្រែអស់ទៅហើយ ។ កាលជំនាន់ដើមបុរាណនេះមាន
 ជម្រៅ ៣ ម៉ែត្រ ដោយមានកសិករជាសំភារៈគឺកាំជ្រុះ ឬ
 ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ជាក់នៅនឹងទីទួលនៃប្រាសាទមេបុណ្យ
 ចំណុះទឹកដែលមាននៅក្នុងបឹងនេះមាន ៤០ លានម៉ែត្រគូប ។
 ដោយហេតុមកពីមានជំនួរ ទឹកដ៏ល្អបំប្លែងមកចាក់បំពេញ
 ដូច្នោះហើយបានជាមានកន្លែងខ្លះ ត្រូវខ្វះគោកអស់គ្មានសល់
 ទឹកឡើយ ។

២៦
៧

ហេតុនេះហើយ បានជានៅកណ្តាលគេឃើញមានជា
 កោះតូចមួយរាង ៤ ជ្រុងស្មើ ក្នុងមួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ១២០
 ម៉ែត្រ ។ នៅលើកោះនេះ គេបានសាងប្រាសាទ
 មេបុណ្យទិសចូតិ ស្រេចនឹងអ័ក្សនៃគុហារជាទ្វារចូលទៅ
 ព្រះរាជវាំងអង្គរធំនឹងក្បែរទ្វារជ័យ ។ ប្រាសាទនេះ
 មានស្ថានភាពជាប្រាសាទភ្នំ ដែលដាន់មិត្តរូបនៃភ្នំព្រះសុរមេរ

ឯគម្ពីរប្រាសាទពង្សាវលីជាសាស្ត្រាចារ្យធ្វើជំនួសជាដាច់ខាត ។ សាងនៅ
 ក្នុងបរិវេណកំពែងទាំង ៤ ជាន់ ។ គម្ពីរប្រាសាទនេះមាន
 ប្រាសាទបួនគូ គឺមានកំពស់ពីរគូគ្នា ៣ ម៉ែត្រ ព្រមទាំង
 មានគូហោរតូច ។ សាងតម្រៀមនាដាច់ ២ ជ្រុងទ្រវែង
 ប្រហែលជានៅខាងក្រុង ភ្នំពេញនេះ ដែលមានចំកត់ដូចគ្នា
 ពោះត្រូវខ្ទេចខាតរស់ ។ គេគួរធ្វើដំណើរចូលទៅកាន់
 ប្រាសាទនេះដោយទូក ដែលជាហេតុនាំឱ្យយើងមានការ
 សន្សំយប់ពោះកាល ទេសៈនេះណាស់ ព្រោះជាហេតុនាំឱ្យ
 មនុស្សទៅធ្វើសក្ការបូជាមានចំនួនតិចណាស់ តែមានសភាព
 គ្រជាក់ស្រួលជាដាច់គុណ ។

មានសិលាចារឹកជាច្រើន ដែលគេបានរកឃើញនៅក្បែរ
 ប្រាសាទ ព្រមទាំងបានរកឃើញទ្រុឌទ្រោមសំណាកជាច្រើនទៀត ។
 ឯសិលាចារឹកនោះ មានចុះនូវ ណាត់ពេលនៃការកសាងក្នុង
 គ.ស. ៧៥២ គឺសាងមុនប្រាសាទវិហារ ៧ ឆ្នាំ ដែលនាំ
 ឱ្យយើងសំគាល់ឃើញនៅគម្ពីរប្រាសាទទាំងឡាយ ដែលមាន

ប្រាសាទមេឃុណ្យទិសបូព៌

គំគល់លិខិត ស្រីរាជីត្រ្យាស្វរៈ ឯរូបសំណាកដែលគួរ
 គោរពចូជា គឺរូបព្រះឥសូរ និង រូបព្រះបរាវតី ដែលទុកដូច
 ជាព្រះវរមាតា - បិតា ខែព្រះបាទរាជត្រ្យាវរ្ម័ន ។ មានរូប
 លិខិត ៨ ទៀត ដែលជារូបលិខិតរបស់ព្រះអាទិទេព ៨ រូបដែល
 គំគល់នៅក្នុងគុហារតូច ៗ ទាំង ៨ នៅជុំវិញ គឺមានលិខិតព្រះ
 នរាយណ៍ និង លិខិតព្រះព្រហ្មជា ដ៏ម ។ ប្រាសាទមេធាណ្យ
 អាចចាត់ចតាមទៅក្នុងព្រះប្រាសាទ ដែលគួរជាទីគោរពចូជា
 តាមអារមណ៍ដែលជាកិត្តិគុណដល់ព្រះអាទិទេព គឺមានរូប
 សំណាកស្រីទេពអប្សរមួយយ៉ាងមួយ ដែលបាទរកឃើញនៅ
 ក្នុងពេលគ្រួសត្រាមេរៀន រូបនេះមានក្បាច់យ៉ាងល្អ
 រាងដូចមានទាំងក្បាច់ ខែរូបព្រះនាងបរាវតីតាមការអធិប្បាយ
 ខែសិលាចារឹក ។

ប្រាសាទនាគត័ន្ទ

សាងនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ ១២ ដោយព្រះបាទ

ជ័យវរ្ម័នទី ៧ បច្ចាមរណៈ ព្រះនាមមហាបរមសំគតបតៈ

ថ្វាយចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សស្ថាប័ន បាន

ថែរក្សាគាំទ្រ គ.ស. ១៩២២ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទនាគត័ន្ទ ស្ថិតនៅពីខាងមុខប្រាសាទក្រាលគោ

តាមជួរភូមិមួយមានចម្ងាយ ៣០០ ម៉ែត្រ ដែលកាត់តម្រង់ទៅ

កាន់កោះដីភូមិមួយនៃប្រាសាទ ដែលមានសណ្ឋានទិសប្លែកពី

ប្រាសាទមេបុណ្យដែលស្ថិតនៅក្នុងបារាយណ៍ ។ ប្រាសាទ

នេះស្ថិតនៅតាមអ័ក្សជាមួយគ្នានឹងប្រាសាទព្រះខ័ន ដែលមាន

ឈ្មោះថា ជយគតកៈ មានបណ្តោយ ៣៥០០ ម៉ែត្រ ទទឹង

៨០០ ម៉ែត្រ ។ កោះដីភូមិនេះ មួយជ្រុងៗប្រវែង ៣៥០ ម៉ែត្រ

សាងភ្ជាប់នឹងកាំជណ្តើរដែលឆ្ពោះទៅអ័ក្ស ព្រមទាំងមានផ្នែក

ជារូបដំរីភូមិ ។ ជាក់នៅតាមមុខប្រាសាទ ដែលសព្វថ្ងៃនេះ

គេឃើញរូបមួយនៅសល់នឹងកន្លែងគ្រង់ទិសស្រីសាន ។

តាមសីលាចារឹកនៅប្រាសាទព្រះខ័ន បានបញ្ជាក់ឲ្យដឹង
 ថាជយភតករនេះ គឺជាឈ្មោះបឹងនៅខាងជើង ។ លោក
 ជីវិតក្មាន់ បានពណ៌នាថាស្រះនេះមានទឹកថ្លាមកពីរស្មីនៃ
 ប្រាសាទ ដែលមានពន្លឺដូចមាសចាំងឆ្ការពេញទ្រូងដ៏ល្អិត
 ដែលនាំមកនូវពណ៌សម្បុរដូចទឹក "បឹងឈាម" នៃព្រះភគវន្ត ។
 នៅកណ្តាលមានកោះមួយប្រកបដោយប្រាសាទ ដែលគួរឲ្យ
 រីករាយទៅតាមផ្លូវទឹកដែលត្រូវជុំវិញប្រាសាទនេះ ហើយជា
 ទឹកទី "ទឹកមន្ត" សម្រាប់លាងបាចដែលប៉ាស់ពាល់ ការ
 ធ្ងន់កាត់តាមបឹងនេះទៅកាន់ប្រាសាទ គេត្រូវជិះទូក ។

លក្ខណៈជាគ្រឿងសំគាល់នៃប្រាសាទនាគត្តិនេះ គេ
 បានដឹងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ កាលពីឆ្នាំ ១៨៧៧ លោក
 ជីឡាប៉េក បានយល់ថាជាវិហារទទឹងចំពោះព្រះពុទ្ធដែលចូល
 និព្វាន និងជាអាងទឹកសម្រាប់ជម្រះមន្ទិលចាំងឡាយ ដើម្បី
 ឲ្យបានបរិសុទ្ធស្អាត ។

កាន់ពិពេលដែលរុករកជាថ្មីឡើងវិញ ដោយលោក

សំដែនស លោក ហ៊ុណ្ណត៍ និងលោក គោឡូថៃវមក គេអាច
 សំគាល់បាននៅនឹងផ្ទះស្រះធំ ដែលមានទ្រង់ព្រាយដូចជាស្រះ
 គោរោតត្តៈ ដែលជាស្រះស្ថិតនៅកណ្តាលភូមិភាគភ្នំហឹមពាន្ត
 គឺជាភ្នំកំពូលពិភពលោក ។ ស្រះនេះជាទីគោរពចូជាតាម
 ទំនៀមទម្លាប់នៃប្រទេសឥណ្ឌា ព្រោះស្រះនេះភ្ជាប់ទៅស្រះ
 តូច ៗ ៤ ទៀត ទំហំប៉ុន ៗ គ្នាតាមទរ ៤ ដែលជាទិដ្ឋភាព
 នៃទន្លេធំ ៗ ទាំង ៤ នៃពិភពលោក ។

ផ្ទៃទឹកហើយនិងផ្កាឈូករីកមួយទ្រព្រះអាទិទេពជាទិដ្ឋភាព
 នៃផែនដីដ៏បរិសុទ្ធ ហើយមានភិនភាគដូចរូបព្រះនារាយណ៍
 គង់នៅលើទឹក បញ្ចេញ " ផ្កាឈូកព្រះព្រហ្ម " ។ រូប
 ប្រដូចដ៏ល្អ ៗ នេះ របស់លោក ប៉ូល មូស ជាអគ្គនិយ ៃនផ្ទៃ
 ទឹកដែលមានភាពបរិសុទ្ធនេះព្រមទាំងត្រូវប្រាសាទផង ។

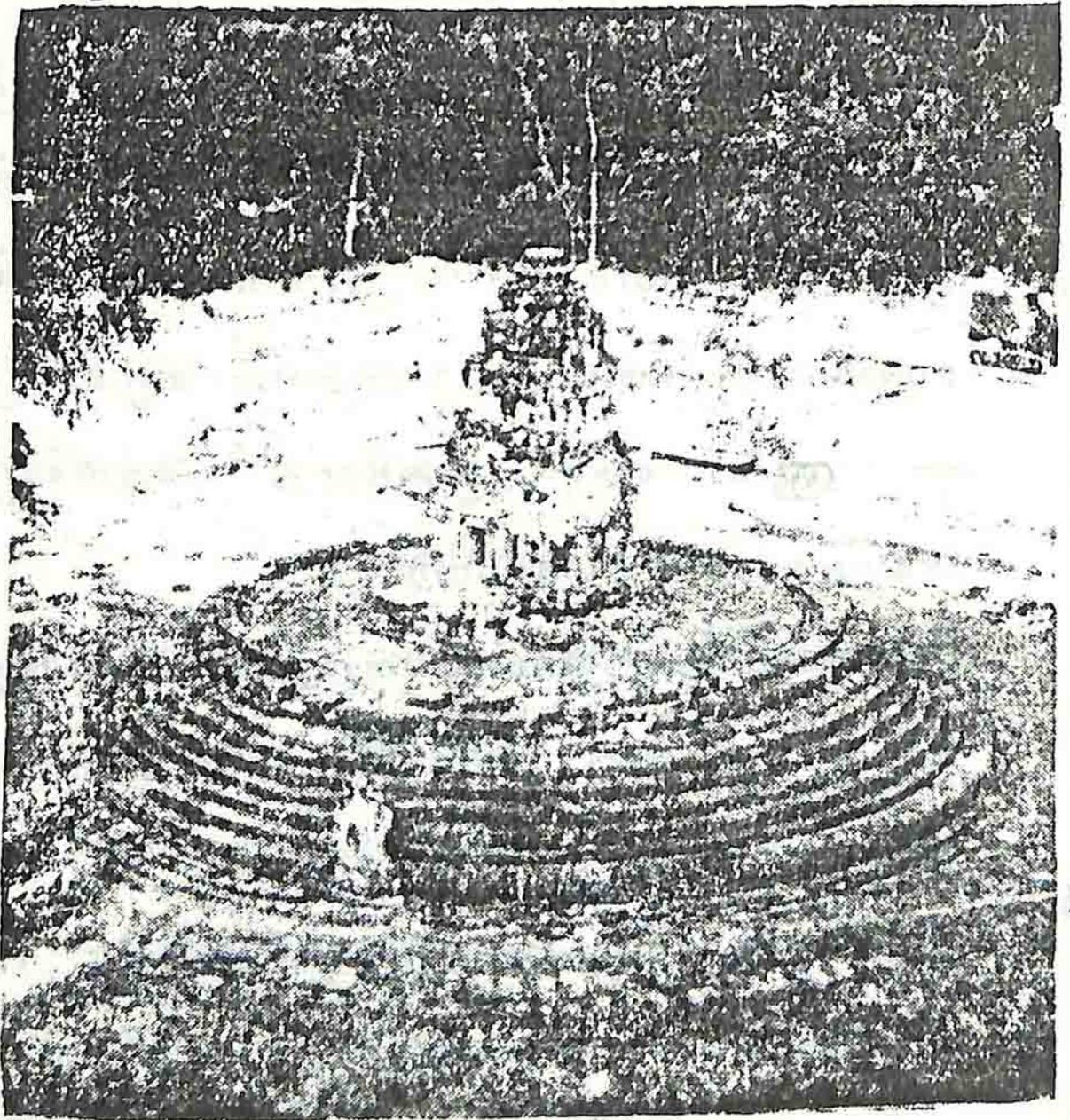
តាមសីលាចារឹកនៅប្រាសាទព្រះខ័ន បានបញ្ជាក់ឲ្យដឹង
 ថាជយតតករនេះ គឺជាឈ្មោះបឹងនៅខាងជើង ។ លោក
 ជីវិតកាន់ បានពណ៌នាថាស្រះនេះមានទឹកថ្លាមកពីរស្មីនៃ
 ប្រាសាទ ដែលមានពន្លឺដូចមាសចាំងឆ្ការពេញទ្វីបដ៏ល្អប្លែក
 ដែលនាំមកនូវពណ៌សម្បុរដូចទឹក "បឹងឈាម" នៃព្រះភគវន្ត ។
 នៅកណ្តាលមានកោះមួយច្រកចេញយោងប្រាសាទ ដែលគួរឲ្យ
 រីករាយទៅតាមផ្លូវទឹកដែលព័ទ្ធជុំវិញប្រាសាទនេះ ហើយជា
 ទឹកទី "ទឹកមន្ត" សម្រាប់លាងបាបដែលប៉ាស់ពាល់ ការ
 ធ្ងន់កាត់តាមបឹងនេះទៅកាន់ប្រាសាទ គេត្រូវជិះទូក ។

លក្ខណៈជាគ្រឿងសំគាល់នៃប្រាសាទនាគតិវន្តនេះ គេ
 បានដឹងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ កាលពីឆ្នាំ ១៨៧៧ លោក
 ជីឡាហ្វេត បានយល់ថាជាវិហារទទឹងចំពោះព្រះពុទ្ធដែលចូល
 និព្វាន និងជាគោលទឹកសម្រាប់ជម្រះមន្ទិលចាំងឡាយ ដើម្បី
 ឲ្យបានបរិសុទ្ធស្អាត ។

តាំងពីពេលដែលរុករកជាថ្មីឡើងវិញ ដោយលោក

សីវែស លោក ហ៊ីណូត និងលោក គោឡូប៊ែរមក គេអាច
 សំគាល់បាននៅនឹងផ្ទះស្រះធំ ដែលមានទ្រង់ច្រាយដូចជាស្រះ
 អនាគត្តៈ ដែលជាស្រះស្ថិតនៅកណ្តាលភូមិភាគភ្នំហិមពាន្ត
 គឺជាភ្នំកំពូលពិភពលោក ។ ស្រះនេះជាទីគោរពបូជាតាម
 ទំនៀមទម្លាប់នៃប្រទេសឥណ្ឌា ព្រោះស្រះនេះភ្ជាប់ទៅស្រះ
 តូច ៗ ៤ ទៀត ទំហំប៉ុន ៗ គ្នាតាមទរ ៤ ដែលជាទិវិក្ខុរូប
 នៃទន្លេធំ ៗ ទាំង ៤ នៃពិភពលោក ។

ផ្ទៃទឹកហើយនឹងផ្កាឈូករីកមួយទ្រព្រះអាទិទេពជាទិវិក្ខុរូប
 នៃផែនដីជីវិតសុទ្ធ ហើយមានភិក្ខុភាគដូចរូបព្រះនារាយណ៍
 គង់នៅលើទឹក បញ្ចេញ " ផ្កាឈូកព្រះព្រហ្ម " ។ រូប
 ប្រដូចដ៏ល្អ ៗ នេះ របស់លោក ប៉ូល មូស ជាអគ្គនិយ ៃនផ្ទៃ
 ទឹកដែលមានភាពជីវិតសុទ្ធនេះព្រមទាំងគួរប្រាសាទផង ។

ប្រាសាទនាគព័ន្ធ

មើលពីជ្រុងខាងកើតខាងត្បូង

ប្រាសាទព្រះទ័ន

សាងនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ ១២ គ.ស. ១១៧១
 ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បញ្ចូលរណៈ ព្រះនាម មហា
 បរមសំគតបតៈ ។ ទិសចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ បានចាប់ផ្តើមថែរក្សាពី គ.ស. ១៧២៧ រហូត
 មកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

លក្ខណៈសំខាន់ ៖

ការធ្វើដំណើរទៅកាន់ប្រាសាទនេះ ត្រូវចូលពីខាង
 កើតចេញទៅទិសខាងលិច ឬ ចេញសមកវិញ ។ មុន
 នឹងចូលលោកអ្នកត្រូវមានការប្រុងប្រៀបជាមុនបន្តិច គឺត្រូវ
 ទុកយោងជំនិះ នៅទីនិទាវដែលនៅឈមមុខ លោកអ្នក ឬ ក៏យក
 ទៅទុកនៅប្តូរកណ្តាលនាទិសខាងជើងក៏បាន ។ ផ្លូវចូល
 ទាំង ៣ នៃប្រាសាទនេះដាច់ទាក់ទងនឹងផ្លូវធំ គឺផ្លូវ
 ឆ្ពោះទៅក្បែរទ្វារខាងកើត ដែលស្ថិតនៅជិតគីឡូម៉ែត្រលេខ ៧
 ផ្លូវចូលទៅក្បែរទ្វារខាងជើងនៅជិតគីឡូម៉ែត្រលេខ ៥ ឯផ្លូវ

ជើងដែលតម្រង់ទៅក្នុងទ្វារខាងលិច

ស្ថិតនៅត្រង់ភ្នំឡ

ម៉ែត្រលេខ ៧ ។

ប្រាសាទព្រះខ័នមានរាង ៤ ជ្រុងទ្រវែង ចំណោយ
 ៨០០ ម៉ែត្រ ទទឹង ៧០០ ម៉ែត្រ ដែលមានស្រះបោកូណា
 តំបន់ជុំវិញ ហើយជាប្រាសាទមានផ្ទៃដីចំនួន ៥៦ ហិកតា ។
 ប្រាសាទនេះមានកិច្ចការ និងលំដាប់ជាច្រើន ដូចប្រាសាទ
 ភាព្រហ្ម ហើយមានសំណង់ជាច្រើនសាងតដាប់ៗ គ្នាពីមួយ
 ទៅមួយ នៅសល់តែចន្លោះភ្នំ ។ កំពែងទី ៣ មាន
 ចំណោយ ២០០ ម៉ែត្រ ទទឹង ១៧៥ ម៉ែត្រ ហ៊ុំព័ទ្ធក្នុងប្រាសាទ
 ទាំងមូល ដែលមានភាពទូលំទូលាយល្អសមទៅតាមវិលាស-
 ភាពជំនាន់ដើម ថ្មភ្នំតែមានភាពច្របូកច្របល់នៃនិម្មាបនកម្ម
 ដូច្នេះក៏ដោយ ។ ប្រាសាទនេះច្រើនស្ថិតនៅជុំគ្នាទៅតាមភាព
 យ៉ាងរុងរឿងបំផុត ព្រោះសំណង់ទាំងនេះស្ថិតនៅជុំគ្នា លើ
 មណ្ឌលតែមួយ យ៉ាងទូលាយ ដោយមានសំណង់ខ្លះសាង
 ដោយឈើប្រក់ក្ស័រ ។

នៅប្រាសាទព្រះវិហារនេះ វត្តធាតុចំរង់ ឡាយនាំឲ្យស្រួល
 យល់ណាស់ ដោយហេតុនេះហើយបានជានៅតាមគ្នា
 ប្រាសាទមាន សិលាចារឹករៀបរាប់ពីសមាណចិត្តដែលពោរ
 ពេញដោយការរីកចំរើនខាងធរណាធម៌ ហើយនិងមានរៀប
 រាប់បង្ហាញពីឈ្មោះវត្តដែលជាទីគោរពបូជា ដើម្បីជាអំណាច
 មនុស្សដែលមានកិត្តិគុណទុកដូចជាព្រះភាទិទេព ។ វត្តចំរង់
 នេះចាត់ចែងសាងឡើង សមជាប្រាសាទដែលមានលក្ខណៈ
 ជាប្រាសាទមនុស្សរវីយ័ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត បើតាមសិលា
 ចារឹក ដែលគេរកឃើញកាលពី គ.ស. ១៧៣៧ មានបរិ-
 យាយថាកន្លែងនេះ ទុកដូចជាកន្លែងទាំងមកនូវជ័យជំនះគឺជា
 ទីក្រុង " ជ័យស្រី " ។

តាមរបាយរបស់លោក ស៊ីផែស ថា : ប្រាសាទនេះ
 សមជាមានឈ្មោះថា ព្រះវិហារតម្រៃ ថ្មីក្បែរតែមានឈ្មោះ
 ដើមថា ទីក្រុងជ័យស្រី និងឈ្មោះថ្មីថាព្រះវិហារដូច្នោះ ក៏ឈ្មោះ
 ចំរង់ពីរនេះសមតាមការនិយមរបស់ខ្មែរពិតប្រាកដ គឺមានន័យ

ថាព្រះខ័នរាជ្យ ។ ឯឈ្មោះថា នរោរស្សយស្រី នេះមានម័យ
ថា ទីក្រុងដែលពោរពេញទៅដោយសេចក្តីសម្បូណ៌សច្ច្យាយ
ដែលប្រជាជនតែងហៅថា ព្រះខ័នរាជ្យ ពោលគឺព្រះខ័ន
នោះឯង ។

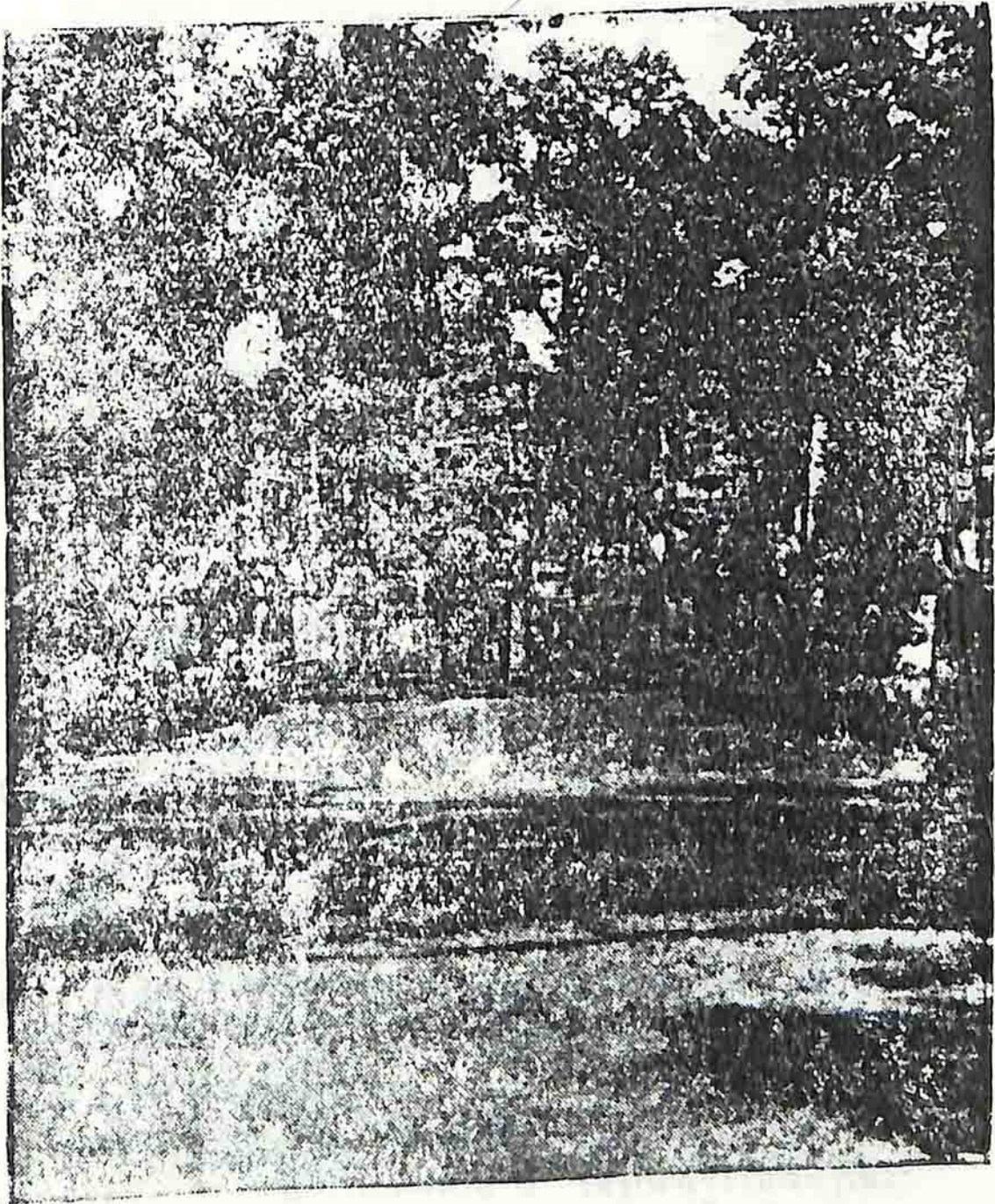
ដូច្នោះទៅវិញ ចំពោះលោកអ្នកណាដែលបោះបង្គោល
ប្រាសាទតាព្រហ្ម ឬ បន្ទាយក្តី ដែលស្ថាបនាដោយព្រះបាទ
ជ័យវរ្ម័នទី ៧ នោះដែរ រមែងមានផ្លូវចូល ៤ ធ្លុងកាត់ស្រះ
បោករណីដែលគេតែងឃើញរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ព្រោះ
តាមផ្លូវធ្លុងកាត់ស្រះ តែងមានឆ្នាក់ជារួបយក្ស " អស្ស "
ពាញនាគ ដូចជានៅតាមមាត់ច្រកទន្លេក្បែរទ្វារអង្គរធំដែរ
ហើយជាទីក្រុងមួយដែលជាទីមិត្តរួបនៃទីម្ចាស់នកម្ម ដែលនៅ
ជាប់ស្រយាយពីប្រាសាទបន្ទាយឆ្មារ ។ ទីក្រុងទាំងពីរនេះ
មានលក្ខណៈដូចគ្នាបេះបិក វត្តទាំងនេះជាដំណាងរាជធានី
ដែលត្រូវទទួលការអះអាងបន្ថែមតាមសេចក្តីសំរេចចិត្ត ឬ តាម
គុណប្រយោជន៍យ៉ាងប្រសើរនៃទ្វារចូល ព្រោះជាផ្លូវជើង ១ ស

ថ្ងៃកសិកម្មភាពធម្មតា ធ្វើឡើងសម្រាប់រទេះ ឬ ដំរីចេញចូល ។
 ព្រះខ័នតំមានទំរង់មុខគុហារដូចជាប្រាសាទបាយ័ន កំពែង
 ខាងក្រៅនៃប្រាសាទតាព្រហ្ម, បន្ទាយក្តី, ប្រាសាទ
 គោសោមន៍ន៍ប្រាសាទអង្គរជំនោះទេ ព្រោះជាប្រាសាទសាង
 មុនគេ ហើយជាព្រះរាជនិវេសន៍បណ្តោះអាសន្នសម្រាប់ព្រះ
 បាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ក្នុងពេលដែលកំពុងស្ថាបនាជាថ្មីឡើងវិញ
 នៅទីក្រុងនេះ ដែលត្រូវរួចខាតដោយពួកចាមចូលមកលុក
 លុយក្នុង គ.ស. ១១៧៧ ។

នៅប្រាសាទនេះមានសិលាចារឹកមួយ ចារឹកនូវអក្សរ
 យ៉ាងច្បាស់លាស់កាលពី គ.ស. ១១៧១ ថា: ព្រះពោធិសត្វ
 លោកេស្វរៈព្រះនាមជ័យបរមេស្វរៈនោះ ព្រះអង្គទ្រង់នោរពចូជា
 ទុកដូចព្រះចិត្តរបស់ព្រះអង្គ ដូចជានៅប្រាសាទតាព្រហ្មដែល
 ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បានសាងរួចមួយជាដំណាងព្រះមាតានៃ
 ព្រះអង្គ ដែលមានព្រះនាមថា ប្រាជ្ញាបារមិតា ។

សិលាចារឹកនេះបានបង្ហាញឲ្យដឹងថា មានរូបសំណាក

៥១៥ រូប មានមន្ទីរព្យាបាលរោគ ១០២ ក្នុងព្រះរាជាណាចក្រ
 តែត្រូវបានបញ្ជាក់ថាសាងនៅត្រង់ណា ។ នោះឡើយ ព្រមទាំង
 មានគេហស្ថានមួយជាកន្លែងឈប់សំរាក ។ ឯចំណែកកម្មករ
 ហើយនិងអ្នកបំរើក្នុងការកសាងប្រាសាទ មានចំនួន៧,៨២០
 នាក់ ដែលក្នុងចំណោមនេះមានស្រ្តីប្រាំចំនួន ១.០០០ នាក់
 ផង ។ ក្នុងមួយឆ្នាំមានបុណ្យទានធំៗ ចំនួន ១០ ផង ហើយ
 ក្នុងមួយខែមានថ្ងៃបុណ្យ ១០ ថ្ងៃ ដែលជាថ្ងៃសំដែងនូវទឹកចិត្ត
 របស់ខ្មែរ ក្នុងថ្ងៃបុណ្យតាមប្រពៃណីសាសនា និង តាមពេល
 សំរាកលំហែ ។

២៤/ ២០

ប្រាសាទព្រះខ័ន

មើលបំពាក់គណៈបដិវត្តន៍

ប្រាសាទលលៃ

សាងនៅចុងសតវត្សទី ៧ " គ.ស ៨៧៣ " ដោយ
 ព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន បច្ចុប្បន្ន ព្រះនាម " បរមសិវលោក " ។
 ទទួលបានចំពោះសាសនាព្រាហ្មណ៍ ថ្វាយចំពោះព្រះ ឥសូរ
 ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បានថែរក្សាតាំងពី គ.ស. ១៧៣២ រហូត
 មកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទលលៃស្ថិតនៅ តាមផ្លូវចូលទៅកាន់ប្រាសាទ
 បាគង គឺមានចម្ងាយ ៥០០ ម៉ែត្រពីផ្លូវជាតិលេខ ១ តាមផ្លូវលំ
 ដែលចូលទៅកាន់ប្រាសាទនេះ ហើយស្ថិតនៅទាងជើងផ្លូវ
 សៀមរាប ភ្នំពេញ ត្រង់បង្គោលគីឡូម៉ែត្រលេខ ១៣ ហើយ
 មានចម្ងាយជាង ២០០ ម៉ែត្រ ពីផ្លូវទៅប្រាសាទបាគង ។
 នៅត្រង់ផ្លូវខ្លាំងគ្នានេះ មានដាក់តារាងសំគាល់ ហើយមាន
 ចម្ងាយ ៦០០ ម៉ែត្រ ទៅតាមផ្លូវមួយកាត់ក្រាលស្រែដោយ
 ត្រូវបើករថយមធ្យម តាមស្ថានភាពរម្ងួយ ។

គេអាចឃើញបែបបទលលៃនៃប្រាសាទលលៃនៅ បុរាណយណ៍

ទិសខាងកើត ដែលហាក់ដូចជាកោះមួយស្ថិតនៅកណ្តាល
 ឥន្ទ្រាតត្តកៈ ដែលជាជំងឺមួយយ៉ាងធំចណ្តោយ ៣៨០០ ម៉ែត្រ
 ទទឹង ៨០០ ម៉ែត្រ ។ គេបានដឹងច្បាស់ថាជំងឺនេះបានចាប់
 ផ្តើមស្ថាបនា ៥ ថ្ងៃ ក្រោយពេលដែលព្រះបាទឥន្ទ្រាវរ្ម័នទី ១
 ទ្រង់បានទទួលអភិសេក តាមសិលាចារឹកនៃទីក្រុងហិរិហា-
 ល័យ ដែលបានបញ្ជាក់ទៀតថា សម្រាប់ផ្តល់ទឹកដល់ទីក្រុង
 នៅក្បែរជំងឺនោះ ។

តាមសិលាចារឹក បកស្រាយដោយលោក ស៊ីដេស មាន

សេចក្តីថា ប្រាសាទនេះសាងថ្វាយ ឥន្ទ្រាវរ្ម័នស្វរៈ ដើម្បី
 ជាអនុស្សាវរីយ៍ដល់ព្រះបិតានៃព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន ហើយ
 មានរៀបរាប់អំពីការកសាងរមណីយដ្ឋានមួយផ្លូវ មានឈ្មោះ
 ថាយសោធរអាស្រម ហើយសាងឡើងអនុលោមទៅតាមរាជ្យ
 របស់ព្រះអង្គផង ។

ស្ថានភាពនៃប្រាសាទនេះ ត្រូវរឹតរិលអស់ជាច្រើនណាស់
 ទៅហើយ គួបប្រាសាទគេប្រទះឃើញមានជណ្តើរពីរ ហើយ

មានខៀវដ៏ឆ្នាំងសាងពីថ្មបាយក្រៀម និងមានធ្នើជណ្តើរ ២
 ខៀវតូច ៗ នៅតាមឥសាន ភាក់តែនិលំអដោយរូបគោនៅ
 មាត់ជណ្តើរ ហើយមានធ្នើជាចង្កូរទឹកបញ្ចេញពីទីលានថ្នាក់
 ខាងលើផង ។ ទំលាយទី ១ មានប្រវែងទទឹង ៧ ម៉ែត្រ
 ហើយគែមជុំវិញទទឹង ២ ម៉ែត្រ តភ្ជាប់ទៅនឹងសណ្ឋានកងមូល
 នៃរូបនាគរាជ ។ ទំលាយទី ២ ពីភ្នំតទៅលើប្រវែង ៧ ម៉ែត្រ
 ពីជើងទៅត្បូងប្រវែង ៨ ម៉ែត្រ មានកំពស់ ២ ម៉ែត្រ ២០
 " គែម " ២ គែមជុំវិញទទឹង ២ ម៉ែត្រ ២០ តភ្ជាប់ទៅនឹង
 កំពែង ដែលជាជញ្ជាំងទល់ទ្រទៃផ្នែកខាងលើ ដែលមាន
 ចាក់ដីចំពេញ ។

ប្រាសាទនេះមានប្រាង្គ ២ សាងអំពីឥដ្ឋស្ថិតនៅជាប់ ៗ
 គ្នាលើផ្ទៃគ្រឹះជាមួយគ្នា ។ សព្វថ្ងៃនេះដីដុះហើយមាន
 ទម្រង់ពីរជួរគឺជួរខាងក្រោមមានលំអជាងគេ ដោយមានសាង
 ជាថ្នាក់ ៗ នៅជាប់ខាងលើមានលាបដោយទឹកកំប្លោក តែ
 សព្វថ្ងៃនេះរលប់បាត់អស់ហើយ ប្រាង្គសំខាន់ជាងគេគឺនៅ

ជ្រុងខាងជើងចៀងខាងកើត ចំណែកប្រាង្គនៅជ្រុងខាងត្បូង

ចៀងខាងកើត គ្រឿងខាងលើត្រូវវិនាសខូចខាតអស់ហើយ ។

ឯការស្ថាបនាប្រាង្គទាំងពីរថែកខាងជើង ដែលស្ថិតនៅស្រប

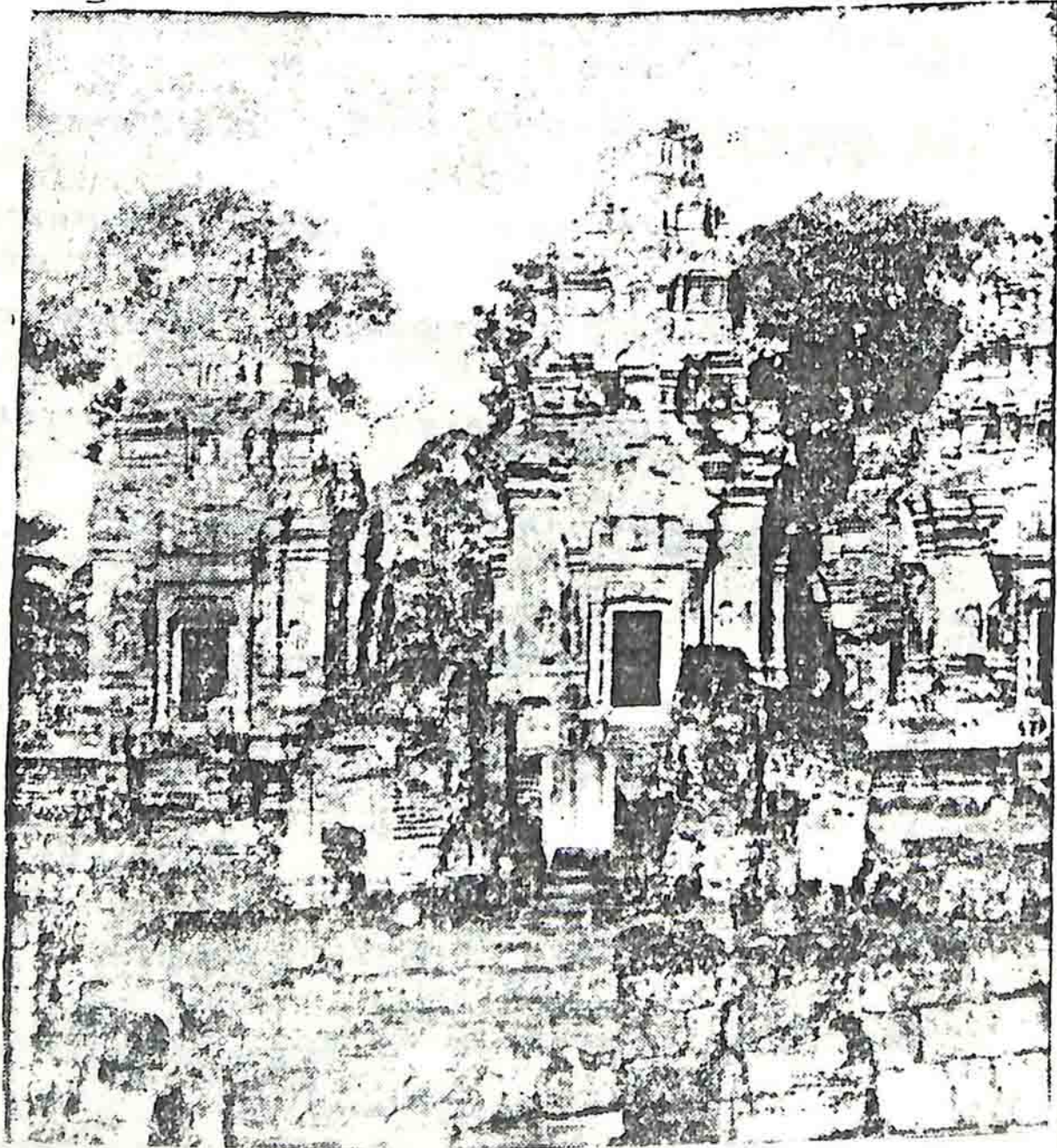
នឹងជណ្តើរកើតទៅលិចនោះ គឺជាឧបាសារណាមួយអាចនាំ

ឲ្យយល់ខ្លះៗម្រង់ដើមដែលមានប្រាង្គពីរជួរ ដូចនៅប្រាសាទ

ព្រះគោវដរ ឯប្រាង្គពីរទៀតនោះ ស្ថិតនៅក្នុងសភាពដូច

ទើបនឹងព្រាង ឬ មួយក៏ ត្រូវវិនាសខូចខាតអស់ ។

ប្រាសាទព្រះគោ

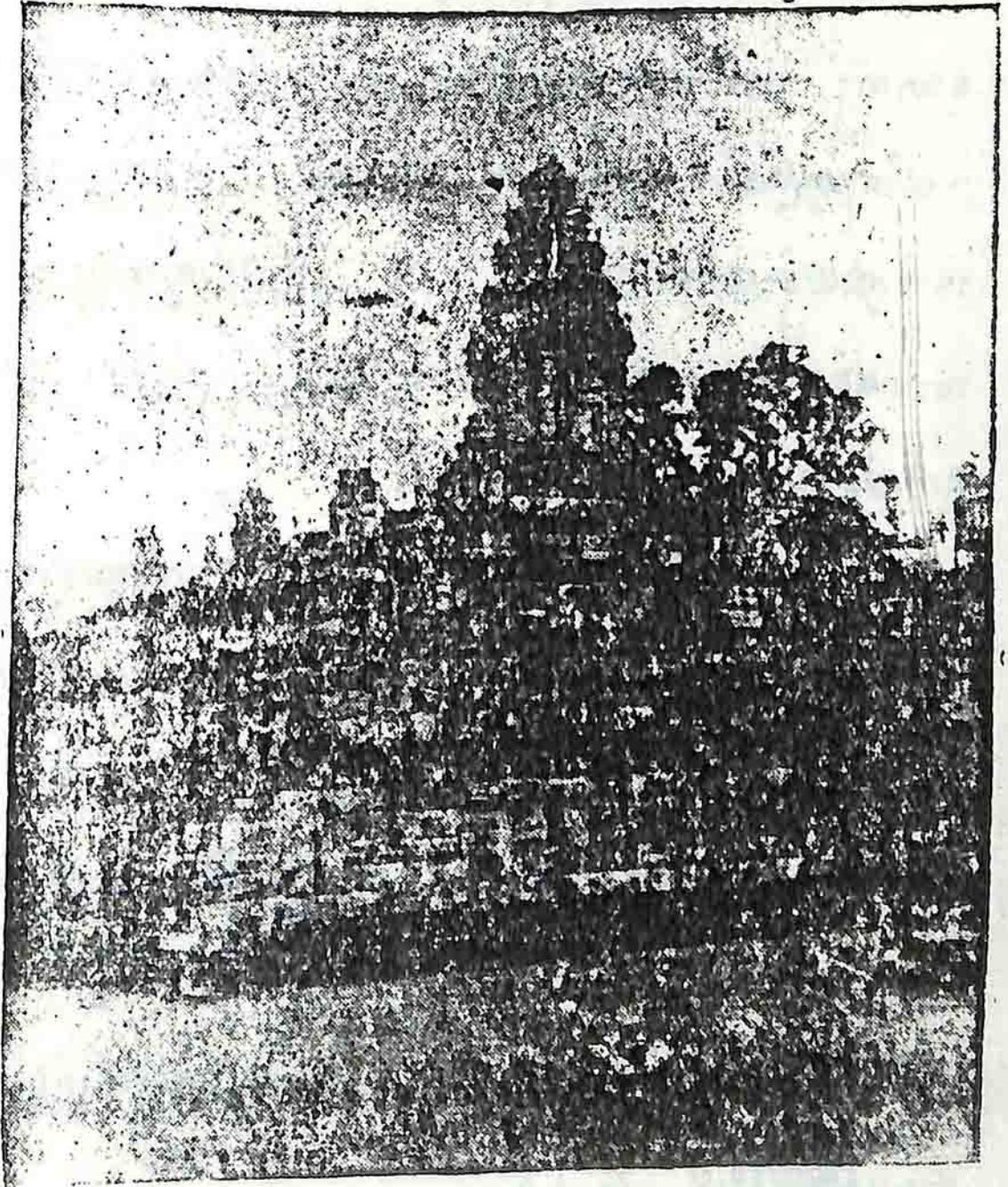
(មើលពីខាងកើត)

ប្រាសាទព្រះគោ

សាងនៅចុងសតវត្សទី ៧ "គ.ស. ៨៧៧" ដោយ
 ព្រះបាទ "ឥន្ទ្រវរ្ម័នទី ១" បញ្ចូលរណៈ ព្រះនាម "សិវ-
 លោកា" ថ្វាយចំពោះព្រះឥសូរ ក្នុងសាសនាព្រាហ្មណ៍ ។
 ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បានថែរក្សាតាំងពី គ.ស. ១៧៣២
 រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ព្រះគោសាងឧទ្ទិសចំពោះដល់វិញ្ញាណក្ខន្ធព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន
 ទី ២ ព្រមទាំងបុព្វបុរសនៃព្រះបាទឥន្ទ្រវរ្ម័នទី ១ ។ ប្រា
 សាទនេះ សាងនៅខាងលិចជួរចូលទៅកាន់ប្រាសាទបាគង
 ហើយស្ថិតនៅខាងត្បូងជួរជាតិលេខ ៦៦ សៀមរាប ភ្នំពេញ
 ចម្ងាយ ៥០០ ម៉ែត្រ ។ ប្រាង្គទាំងឡាយនៃប្រាសាទនេះ
 ច្រើនមាននៅផ្នែកខាងកើត ហើយសាងឡើងនៅលើផ្ទៃដី
 ប្រវែងពីកើតទៅលិច ៥០០ ម៉ែត្រ ពីជើងទៅត្បូង ២០០ ម៉ែត្រ
 ដោយគិតរួមទាំងស្រះជុំវិញផង ហើយជាប្រាសាទសាងដោយ
 ឥដ្ឋនិងថ្មបាយក្រៀម ។ មានផ្ទាំងសិលាចារឹកមួយ មាន

១ មេដាយឯងល្អស្ថិតនៅនឹងគោបុរៈកំពែងទី ១ សាលាចារឹកនេះ
 ថ្ងៃនៃសក្តារបូជាចំពោះព្រះឥសូរ ហើយបន្ទាប់មកថ្ងៃនៃអំពីបុណ្យ
 ទុក្ខភាពនៃព្រះបាទឥន្ទ្រវរ្ម័ន ចារជាអក្សរសំស្ក្រឹតយ៉ាងវែង
 រួចពេលអំពីការគោរពបូជាព្រះទេវរាជ ដែលស្ថិតនៅលើ
 បូមហ៊ុន គឺ គ្នីលែន ព្រមទាំងបញ្ជាក់អំពីការកសាងបដិមា-
 ការ គឺ គ.ស. ៨៧៧ គឺ ព្រះឥសូរ និង ទេវី ។ នៅ
 មុនសាលាចារឹកម្ខាងទៀត មានចុះជាភាសាខ្មែរ រៀបរាប់
 បញ្ជាក់កាលពី គ.ស. ៨៧៣ គឺ ក្នុងរាជ្យព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន
 ដែលទ្រង់បញ្ជាក់ឲ្យកសាងរួច បរមេសូរៈ ដាក់នៅនឹងប្រាង្គ
 ជ្រុងខាងកើត ហើយនិងរួច ព្រះទ្រីស្រីសូរៈ ដាក់នៅប្រាង្គខាង
 ត្បូង ។ មានសាលាចារឹកមួយទៀតបានចុះកំណត់កាល
 សតវត្សទី ១១ " គ.ស. ១០០៥ " ដែលបញ្ជាក់ឲ្យដឹងនូវ
 រជ្ជកាលព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័ន ដែលគ្រងរាជ្យពី គ.ស. ១០០២
 ដល់ គ.ស. ១០១០ ព្រមទាំងបញ្ជាក់ឲ្យដឹងនូវការដណ្តើមរាជ
 ក្សត្រីព្រះអង្គ ដោយព្រះបាទសុរិយោវរ្ម័នទី ១ ។

48

ប្រាសាទបាគង

មើលពីជ្រុងខាងជើង ខាងលិច

ប្រាសាទបាគង

សាងនៅចុងសតវត្សទី ៧ គ.ស. ៨៨១ ដោយព្រះបាទ
 ឥន្ទ្រវរ្ម័នទី ១ បន្ទាបរណៈ ព្រះនាម “ ឥសូរលោកា ”
 ថ្វាយចំពោះព្រះនារាយណ៍ ។ ការថែរក្សាដោយក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ ចាប់តាំងពី គ.ស. ១៩៣៦ រហូតមកដល់សព្វ
 ថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទបាគង ស្ថិតនៅតាមផ្លូវជើងមួយប្របកដោយដី
 ខ្សាច់ចម្ងាយ ១៥០០ ម៉ែត្រ ពីផ្លូវលេខ ១ នៅត្រង់ផ្លូវខ្វែង
 ដែលមានសញ្ញាចម្ងាយ ១៣ គីឡូម៉ែត្រពីសៀមរាបក្រុង តាម
 ផ្លូវ “ សៀមរាបភ្នំពេញ ” ។ ផ្លូវជើងនេះតម្រង់ទៅជ្រុង
 ប្រាសាទធំទិសឦសានមើលពីចំហៀង ។ នៅទិសឦសានមាន
 ជញ្ជាំងកំពែងទី ២ អមជុំវិញរហូតដល់ចុងទិសខាងកើតនៅមុខ
 គោបុរៈទី ២ ។

បាគងជាប្រាសាទមានរាងជាសាជី ស្ថិតនៅក្នុងកំពែង
 ទី ៣ គឺជាប្រាសាទភ្នំ មានទ្រង់ទ្រាយប្រហែលគ្នានឹង

ប្រាសាទអកយំ ដែលស្ថិតនៅទិសនិរតីក្រុងសៀមរាបហើយ
 នឹងប្រាសាទកេងចំន នៅលើភ្នំគូលែន ។ ប្រាសាទ
 នេះជាប្រាសាទកណ្តាលនៃក្រុងមួយឈ្មោះ “ហិហកល័យ”
 សាងឡើងថ្វាយចំពោះព្រះភាទិទេព ។ នៅប្រាសាទនេះ
 គេឃើញមានការរុបរួម ជាដំណាងផ្ទៃខ្លះសាច់ដែលនៅ
 ជិតរាជធានីខ្មែរ ។ ប្រាសាទនេះប្រហែលចាប់ផ្តើមសាង
 ឡើងក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទ “ជ័យវរ្ម័នទី ២” ក្រោយពេល
 ដែលព្រះអង្គទ្រង់យាងចាកចេញពីភ្នំគូលែន ។

ប្រាសាទទាំងឡាយនៅអង្គរ សុទ្ធតែមានទីលានសាង
 ឡើងជាថ្នាក់ ។ បន្តបន្ទប់លើគ្នា ។ ប្រាសាទនេះគេអាចប្រៀប
 ទៅនឹងភ្នំព្រះសុមេរុដែលជាភ្នំនៅកណ្តាលទ្វីប ព្រោះសាងឡើង
 មាន ៥ ថ្នាក់ ព្រមទាំងមានតាំងរូបនាគ គ្រុឌ ឆ្មាំទារ និង
 យក្ស នៅគ្រប់មុខប្រាសាទទាំង ៤ ទិស តាំងពីថ្នាក់ក្រោម
 រហូតដល់ថ្នាក់លើ ។

ប្រាសាទនេះសាគលសមណាស៍ មានទីលានយ៉ាង

ល្អ ។ ព្រមទាំងមានលំអដោយរូបការក្សត្រកតា និងជារូបស្រីជា
 ដើម សុទ្ធតែជារូបដែលគេធ្វើសក្ការចូរដាក់រាល់ថ្ងៃ ដើម្បីសេចក្តី
 សុខចំរើនព្រមទាំងមានរូបសង្សារដ៏មួយអង្គ ដែលគេតែង
 គោរពចូរជាមួយឆ្នាំម្តងរៀងរាល់ឆ្នាំ គឺសុទ្ធតែជាទិស្សនៈមួយ
 ថ្ងៃថ្នាំ ដែលចង្ហាញឲ្យឃើញនូវភាពស្រឡះហើយនិងមានលំអ
 ដោយរូបមនុស្សដាក់ហូរវិចិត្រតាមដណ្តើរ ច្រៀមបាទនិង
 ដណ្តើរមួយនៅស្ថានសួគ៌ ជាកសិណសាក្សីមួយចង្ហាញនូវ
 ក្រិត្យវិន័យនៅចូរពិស ។

បាគងជាប្រាសាទមួយមុនគេ សាងអំពីថ្មភក់ប្រកប
 ដោយនិម្មាបនកម្មយ៉ាងប្រសើរ ដោយព្រះបាទ “ឥន្ទ្រវរ្ម័ន”
 ដែលទ្រង់បាទឲ្យឈ្មោះថាជា “ប្រាសាទថ្មនៃឥសៈ” ។

សិលាចារឹកមួយរកឃើញដោយលោក ហ្វ្រេ កាលពី
 គ.ស. ១៧៣៥ មានទាក់ជាអក្សរយ៉ាងល្អ ។ ហើយ
 រៀបរាប់អំពីការចូរស្នង និងការរំលឹកអំពីកិត្តិសព្ទនៃព្រះបាទ
 “ ឥន្ទ្រវរ្ម័ន ” ដែលទ្រង់បាទគសាងកាលពី គ.ស. ១១១១

នូវរូបសីលវិន័យ “ ស្រីឥន្ទ្រាសូរ ” ហើយនឹងគំរូការកសាង
 រូបព្រះ នារាយណ៍ ៨ យ៉ាង សមរម្យទៅតាមទ្រង់ព្រាយនៃ
 ប្រាសាទទាំង ៨ ដែលនៅជុំវិញផ្នែកខាងក្រោម, នៅខាង
 លើបាទដូចមានជណ្តើរនៅគ្រប់អ័ក្ស ។ ប្រាសាទនេះ
 មានរូបសំណាកជាច្រើនទៀតសាងនៅក្នុងប្រាង្គថ្ម ព្រមទាំង
 មានការរុះរើជាច្រើនទៀត នឹងរូបសំណាកខ្លះមានភាពចាក់ទង
 ទៅនឹងរូបមនុស្សស្លាប់ មិនតែចំណោះ មានរៀបរាប់គំរូ
 ការកសាងបីសម្បយនៅប្រាសាទលលៃ មានឈ្មោះថា
 “ ឥន្ទ្រាតត្តក ” ។

3

ល្អ ។ ព្រមទាំងមានលំអដោយរូបការក្សត្រកតា និងជារូបស្រីជា
 ដើម សុទ្ធតែជារូបដែលគេធ្វើសក្ការបូជាវាល់ថ្ងៃ ដើម្បីសេចក្តី
 សុខចំរើនព្រមទាំងមានរូបសង្សារាជមួយអង្គ ដែលគេតែង
 គោរពបូជាមួយឆ្នាំម្តងរៀងរាល់ឆ្នាំ គឺសុទ្ធតែជានិទស្សនៈមួយ
 ថ្ងៃថ្នាំ ដែលបង្ហាញឲ្យឃើញនូវភាពស្រឡះហើយនិងមានលំអ
 ដោយរូបមនុស្សដាក់ហ្មរវៃពាតាមជណ្តើរ ច្រៀបបាទនិង
 ជណ្តើរមួយនៅស្ថានសួគ៌ ជាកសិណសាក្សីមួយបង្ហាញនូវ
 ក្រីក្រវិន័យនៅបូព៌ាទិស ។

បាគងជាប្រាសាទមួយមុនគេ សាងអំពីថ្មភក់ប្រកប
 ដោយនិម្មាបនកម្មយ៉ាងប្រសើរ ដោយព្រះបាទ "ឥន្ទ្រវរ្ម័ន"
 ដែលទ្រង់បាទឲ្យឈ្មោះថាជា "ប្រាសាទថ្មនៃឥសៈ" ។

សិលាចារឹកមួយរកឃើញដោយលោក ទ្រូវេ កាលពី
 គ.ស. ១៧៣៥ មានទាក់ជាអក្សរយ៉ាងល្អ ។ ហើយ
 រៀបរាប់អំពីការបង្ហាញ និងការរំលឹកអំពីកិត្តិសព្ទនៃព្រះបាទ
 "ឥន្ទ្រវរ្ម័ន" ដែលទ្រង់បាទកសាងកាលពី គ.ស. ៨៧១

ខ្ញុំរូបសិវលិង្គ “ ស្រីឥន្ទ្រាសូរ ” ហើយនិងសំព័ន្ធការកសាង
 រូបព្រះ នារាយណ៍ ៨ យ៉ាង សមរម្យទៅតាមទ្រង់ព្រាយនៃ
 ប្រាសាទទាំង ៨ ដែលនៅជុំវិញផ្នែកខាងក្រោម, នៅខាង
 លើបាទដូចមានជណ្តើរនៅគ្រប់អ័ក្ស ។ ប្រាសាទនេះ
 មានរូបសំណាកជាច្រើនទៀតសាងនៅក្នុងប្រាសាទ ព្រមទាំង
 មានការរុះរើជាច្រើនទៀត និងរូបសំណាកខ្លះមានភាពចាក់ទង
 ទៅនឹងរូបមនុស្សស្លាប់ មិនតែប៉ុណ្ណោះ មានរៀបរាប់សំព័ន្ធ
 ការកសាងបឹងមួយនៅប្រាសាទលលៃ មានឈ្មោះថា
 “ ឥន្ទ្រាភត្តក ” ។

53

ប្រាសាទបន្ទាយសំរែ

បន្ទាយសំរែ សាងក្នុងសតវត្សទី ១២ ក្រោមឥទ្ធិពលនៃ

" វិសន័យម " ។ គេបានកាប់ឆ្នាំព្រៃចេញនៅក្នុង
ឆ្នាំ ១៧៣០ ហើយបានជួសជុលរៀបចំឡើយដោយក្រសួង
អភិរក្សអង្គរ ក្នុងឆ្នាំ ១៧៣៦ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

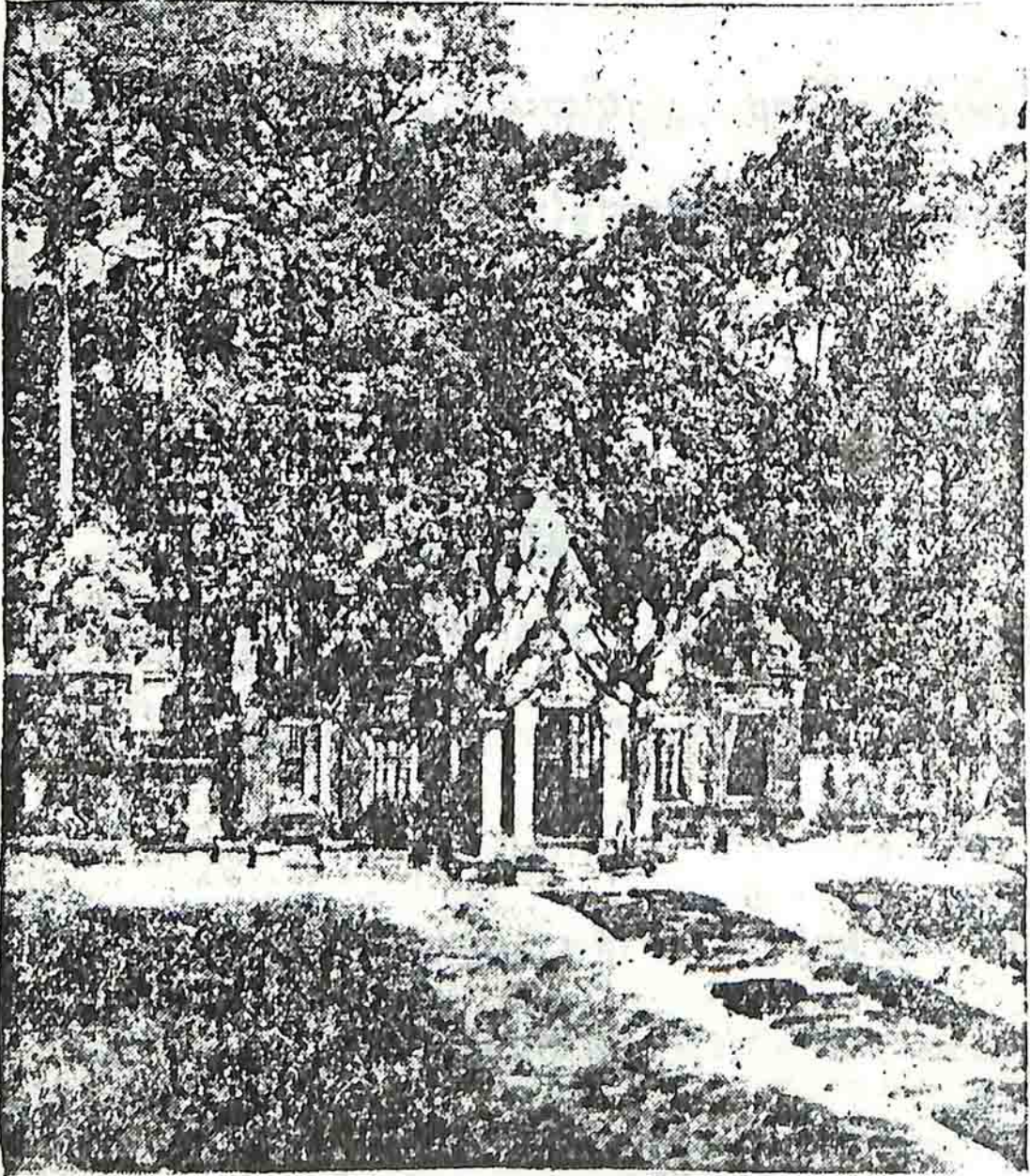
ការធ្វើដំណើរទស្សនាបន្ទាយសំរែនេះ អាចធ្វើស្របគ្នា
នឹងការទស្សនាបន្ទាយស្រីតែក្នុងរយៈមួយព្រឹកប៉ុណ្ណោះ ដោយ
ត្រឡប់ពីបន្ទាយស្រី បត់មកខាងឆ្វេងតាមភូមិប្រជាក់ ជិតដល់
ផ្លូវបត់ខាងស្តាំនៃវាំងធំ យើងត្រូវធ្វើដំណើរអស់ ១៧០០ ម៉ែត្រ
តាមទំនប់ខ្ពស់នៃបារាយណ៍ចាស់ខាងកើត ដែលឆ្ងាយជាង
៥០០ ម៉ែត្រពីផ្លូវទី ១ នាំចូលតាមទ្វារខាងកើតនៃប្រាសាទ
ហើយបត់មកខាងស្តាំចម្ងាយ ៣០០ ម៉ែត្រ មានស្នាក់បង្ហាញ
ពីផ្លូវខ្លាំង យើងតម្រង់ឆ្ពោះទៅដល់មុខទ្វារក្នុងខាងកើតដែរ ។

បើសិនជាយើងធ្វើដំណើរទស្សនាតែម្តងតាមផ្លូវវាំងធំដែល
មានផ្លូវជើងប្រកបដោយដីខ្សាច់ ហើយពីបុកធ្វើដំណើរតាម

រ៉ូមក ឬ កង់ បាញ់ត្រង់ទៅចំណុចដែលមានចម្ងាយ ១២ គីឡូ
 ម៉ែត្រពីសៀមកថ ហើយនៅចន្លោះប្រែប្រួលនិងមេធាវីរាង
 កើតហូតដល់ប្រកបូលមកជុំវិញវាងកើត នៃប្រាសាទដែលមាន
 ចម្ងាយ ៥ គីឡូម៉ែត្រ ហើយត្រូវធ្វើដំណើរចូលមើលកង
 ពេលព្រឹក ។

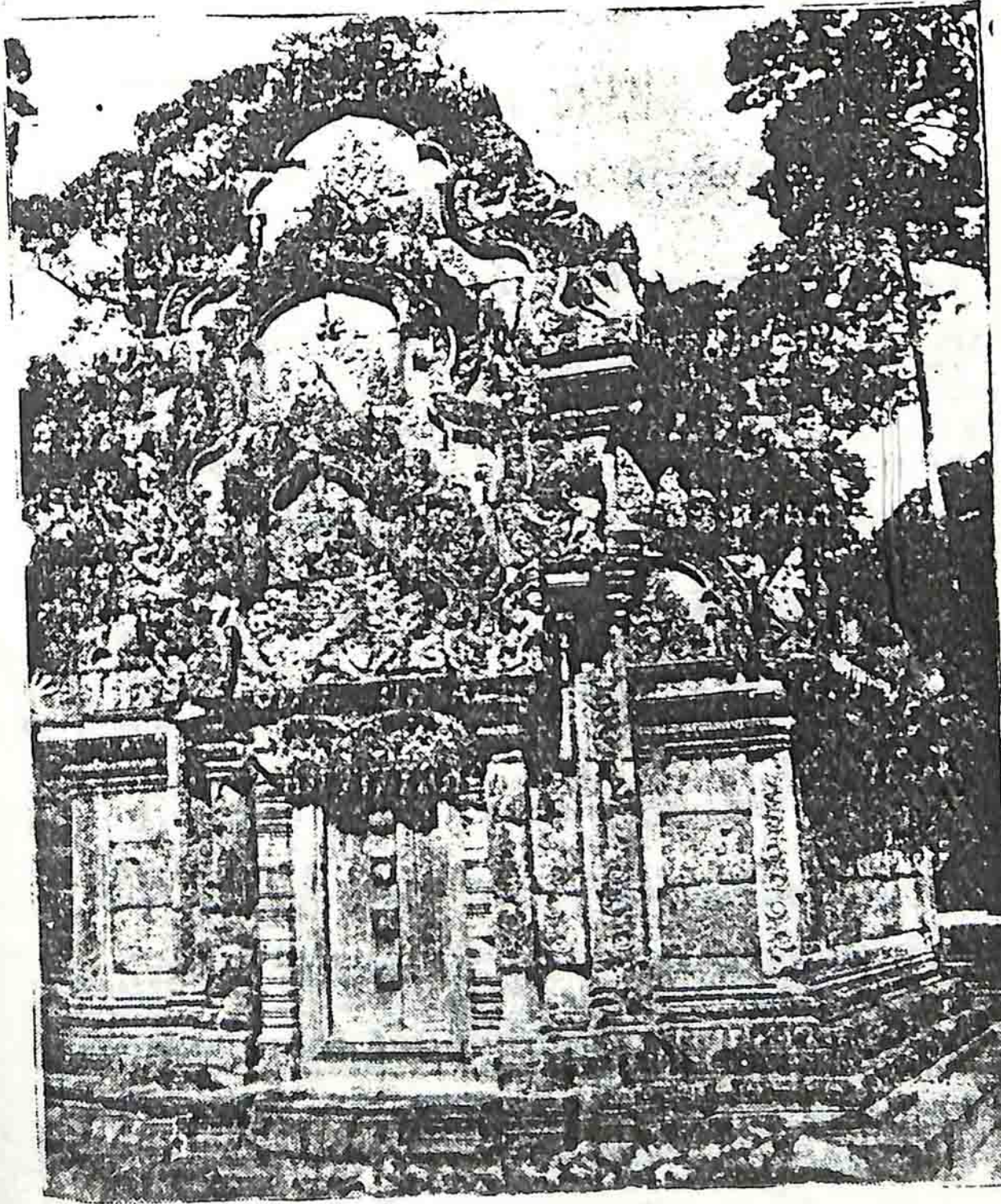

255

ប្រាសាទបណ្ឌាយស្រី

មើលចំពីមុខ ភាគកើតនៃខ្លោងទ្វារទី ៣

57

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី

បណ្ណាល័យវិទ្យាសាស្ត្រ

18

ប្រាសាទបង្ហាយស្រី

ចម្ងាយស្រី សាងនៅក្នុងសតវត្សទី ១០ គឺឆ្នាំ ៧៦៧

ដោយព្រះរាជាព្រះអង្គគឺ ព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន ចតុមរណៈ

ព្រះនាម "សិវលោកា" ក្រោយមកព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៥

ចតុមរណៈព្រះនាម "បរមវិរលោកា" ទទួលបានព្រះហោរា

សាសនាថ្វាយដល់ព្រះឥសូរ ។ ការថែរក្សាដោយក្រសួង

អភិរក្សអង្គរ ពី គ.ស. ១៧២២ ហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទបង្ហាយស្រី ស្ថិតនៅចម្ងាយជាង ២០ គីឡូម៉ែត្រ

ពីទិសឦសាននៃប្រាសាទបាយ័ន នៅក្រើយស្តាំស្ទឹង

សៀមរាប ដែលហូរចុះពីភ្នំគូលែន ឆ្ពោះទៅបឹងទន្លេសាប ។

ប្រាសាទនេះគ្របដណ្តប់ដោយដើមត្រីក្សាធំៗ យ៉ាងប្រណីត

គ្រប់បែប ក្នុងដីព្រៃស្រោងស្រីនិងគួរឲ្យស្រនេះស្រឡោច

ក្រៃពេក ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរបានរៀបចំជួសជុលឡើង

វិញ ក្នុងឆ្នាំ ១៧៣១ ដល់ឆ្នាំ ១៧៣៦ ដើម្បីឲ្យបាន

គងវង់សមទៅតាមសភាពដើម នៃប្រាសាទ ។ ឥឡូវ

នេះផ្លូវចូលទៅកាន់ប្រាសាទ

មានប្រវែង ២២ គីឡូម៉ែត្រ

គ្រាលដោយគ្រួសាយក្រៀម

ដូច្នេះរថយន្តអាចចេញចូល

បានគ្រប់រដូវ ។

លុះចេញពីវាំងជិតម្រង់ទៅទិសខាងជើង

ត្រង់ចន្លោះ

ប្រាសាទប្រែប្រួលនិង ប្រាសាទមេបុណ្យទិសចូតិ

ដែលមាន

ចម្ងាយ ១៥ គីឡូម៉ែត្រពីសៀមរាប

តាមផ្លូវចូលច្រកកោះភូមិ

ប្រជាក ដើម្បីនឹងចែកចំទៅប្រាសាទនេះដែលមានចម្ងាយ

៦ គីឡូម៉ែត្រយ៉ាងឆ្ងាយ ហើយផ្លូវនេះត្រូវចែកឆ្ពោះទៅទិស

ឦសាន រួចចែកទៅទិសពាយ័ព្យភ្ជាប់ទៅដល់ភ្នំគូលែន ដែល

មានចម្ងាយ ៧ គីឡូម៉ែត្រ ។

នៅតាមផ្នែកខ្លះប្រកបដោយសម្រស់យ៉ាងឆើតឆាយ ដែល

ហូរចេញពីចន្ទាយស្រីនូវការកង់សំគាល់នៃភាពគង់វង់ និងភាព

យ៉ាងត្រចះត្រចង់ខាងបច្ចេកទេស ក្នុងការគុបតែងលំអដោយ

ក្បាច់ចម្លាក់យ៉ាងរស់រវើកដូចប្រាសាទអង្គរ យើងអាចវិនិច្ឆ័យ

បានថា សោភណភាពទាំងនេះ ជាសិល្បៈយ៉ាងចំណាននៃ

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី

បន្ទាយស្រី សាងនៅក្នុងសតវត្សទី ១០ គឺឆ្នាំ ៧៦៧

ដោយព្រះរាជាព្រះអង្គគឺ ព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន បច្ចុប្បន្ន រាណៈ

ព្រះនាម " សិវៈលោកា " ក្រោយមកព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៥

បច្ចុប្បន្ន រាណៈព្រះនាម " បរមវិរៈលោកា " ទុំសចំពោះព្រហ្មញ្ញ

សាសនាថ្វាយដល់ព្រះឥសូរ ។ ការវិវត្តដោយក្រសួង

អភិរក្សអង្គរ ពី គ.ស. ១៩២២ ហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី ស្ថិតនៅបន្ទាយជាន់ ២០ គីឡូម៉ែត្រ

ពីទិសឦសាននៃប្រាសាទបាយ័ន នៅក្រើយស្តាំស្ទឹង

សៀមរាប ដែលហូរចុះពីភ្នំគូលែន ឆ្ពោះទៅបឹងទន្លេសាប ។

ប្រាសាទនេះគ្របដណ្តប់ដោយដើមព្រឹក្សាធំៗ យ៉ាងប្រណីត

គ្រប់បែប ក្នុងដងព្រៃស្រោងស្រីនិងគួរឲ្យស្រនើសសោច

ក្រៃពេក ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរបានរៀបចំជួសជុលឡើង

វិញ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៧១ ដល់ឆ្នាំ ១៩៧៦ ដើម្បីឲ្យបាន

គងវង់សមទៅតាមសភាពដើម នៃប្រាសាទ ។ គីឡូ

នេះផ្លូវចូលទៅកាន់ប្រាសាទ
ក្រាលដោយគ្រួសបាយក្រៀម
បានគ្រប់រដូវ ។

មានប្រវែង ២២ គីឡូម៉ែត្រ
ដូច្នេះរថយន្តអាចចេញចូល

លុះចេញពីវាំងជិតម្រង់ទៅទិសខាងជើង ត្រង់ចន្លោះ

ប្រាសាទប្រែប្រួលនិង ប្រាសាទមេបុណ្យទិសចូតិ ដែលមាន
ចម្ងាយ ១៥ គីឡូម៉ែត្រពីសៀមកប តាមផ្លូវចូលគូងកាត់ភូមិ
ប្រដាក ដើម្បីនឹងចែកចំទៅប្រាសាទនេះដែលមានចម្ងាយ

៦ គីឡូម៉ែត្រយ៉ាងឆ្ងាយ ហើយផ្លូវនេះត្រូវចែកឆ្ពោះទៅទិស
ឦសាន រួចចែកទៅទិសពាយ័ព្យភ្ជាប់ទៅដល់ភ្នំគូលែន ដែល
មានចម្ងាយ ៧ គីឡូម៉ែត្រ ។

នៅតាមផ្នែកខ្លះប្រកបដោយសម្រស់យ៉ាងរីករាយ ដែល
ហូរចេញពីចន្ទាយស្រីនូវការកត់សំគាល់នៃភាពគង់វង់ និងភាព
យ៉ាងត្រចះត្រចង់ខាងបច្ចេកទេស ក្នុងការរុបរៃរាងលំអដោយ
ក្បាច់ចម្លាក់យ៉ាងស្រស់រវើកដូចប្រាសាទអង្គរ យើងអាចវិនិច្ឆ័យ
បានថា សោភណភាពទាំងនេះ ជាសិល្បៈយ៉ាងចំណាននៃ

យើងតែងហៅថាក្បាច់អង្គរនោះ គឺច្រើនតែក្បាច់ចម្លងចេញ
 ពីប្រាសាទបន្ទាយស្រីនេះឯង ។ ឈ្មោះបន្ទាយស្រីដែល
 អ្នកស្រុកហៅប្រាសាទនេះ ប្រហែលជាយោលទៅតាមភាព
 តូចច្រឡឹង សោភណភាពល្អិតល្អន់ និងតូចតែងដោយក្បាច់
 រចនាវិចិត្រឡើងដូចជាគ្រឿងអលង្ការ ។ បន្ទាយស្រីជា
 ប្រាសាទមួយដោយឡែក ក្នុងចំណោមប្រាសាទនានានៃអង្គរ
 ហេតុដូច្នោះបានជាអ្នកប្រាជ្ញបានបង្កើត ជារចនាបថមួយហៅថា
 “ រចនាបថបន្ទាយស្រី ” ក្នុងសិល្បៈវិទ្យា ។

សៀវភៅសិក្សាដែលបោះពុម្ពផ្សាយចេញពីបណ្ណាគារ

ភ្នំពេញ លេខ ៥៧ វិថីប៉ុស្តិ៍រាជធានីភ្នំពេញ មានដុំបតទៅនេះ៖

១	វិចិត្រក្រមប្រាសាទ - ខ្មែរ វិចិត្រក្រម តិច យក់, ថាវ គង់ តម្លៃ	៤០០៛
២	វិចិត្រក្រមប្រាសាទ - ខ្មែរសង្កេត វិចិត្រក្រម តិច យក់, ថាវ គង់, សិរីរៀង	៣០០៛
៣	សុទ្ធាក្រមប្រាសាទ - ខ្មែរ ព្រះយោសធម្ម ប.ស. ធម្មរាម	២០០៛
៤	អនុវិចិត្រក្រមប្រាសាទ - ខ្មែរ យ៉ង ឆៃ	១៥០៛
៥	អនុវិចិត្រក្រមប្រាសាទ - ខ្មែរ តូច យ៉ង ឆៃ	១០០៛
៦	កូនអនុវិចិត្រក្រមប្រាសាទ - ខ្មែរ ស៊ីម - ហុន	៥០៛
៧	វិចិត្រក្រមខ្មែរសង្កេត ប្រជុំសាស្ត្រាចារ្យ	១២០៛
៨	អនុវិចិត្រក្រមខ្មែរ ដូ ថាវី	៥០៛
៩	វិចិត្រក្រម អង់គ្លេស - ខ្មែរ ឆាយ ហុក ហ៊ុំ	៧៥៛
១០	យើងរៀនអាណត្តិភ្នំព្រី ១២ ល្អិត ម៉ឺន ម៉ៅ, ហ្វូ ហោង	១៥៛
១១	យើងអាណត្តិភ្នំព្រី ១១ ហ្វូ ហោង	២៥៛
១២	យើងអាណត្តិភ្នំព្រី ១០	២៦៛
១៣	យើងអាណត្តិភ្នំព្រី ៩	៣០៛
១៤	យើងអាណត្តិភ្នំព្រី ៧	៣០៛
១៥	កុមារភ្នំព្រី ស-ចិត្តា	១៥៛
១៦	វិទ្យាទេសៈភាសា កុមារភ្នំព្រី	១៥៛
១៧	— ចរិតលក្ខណៈ	១៥៛
១៨	— អាទិកភ្នំព្រី	១៥៛

១៤	វិទ្យាសាស្ត្រអនុវត្តថ្នាក់ទី ៨ - ៧	. . . . .	៣៥
២០	— ៧	. . . . .	១៨
២១	សុភារមិ ល្អក ម៉ុន ម៉ៅ	. . . . .	៣០
២២	សន្តមវិជ្ជា	. . . . .	៣៥
២៣	ផ្កាស្រពោន	. . . . .	២៣
២៤	កូលាចចៃលីន	. . . . .	២០
២៥	រឿនភាសាបារាំងដោយខ្លួនឯង	. . . . .	៤៥
២៦	កិត្តិយស ឬ ស្មេហា (Le cid)	. . . . .	២៣
២៧	លិខិតពីរោងចក្រសំបក់ខ្នុរ (លុក ផៃ)	. . . . .	២០
២៨	គ្រូពេទ្យវិសាល្ណ (បាត់ ម៉ុ ផាវី)	. . . . .	២០
២៩	អ្នកមានឃ្លានយស (ហ៊ី ស៊ី សាផន)	. . . . .	៣៥
៣០	ក្បួនតន្ត្រី ឈឹម សុទ្ធ	. . . . .	៧៥
៣១	អនុពាក្យថ្មី ទត្តមដ្ឋាន	. . . . .	២៥
៣២	សរសេរតាមសូត្រ លី ធាម គេង	. . . . .	១៨
៣៣	ច្រមូលសរសេរតាមសូត្រ ទត្តមដ្ឋាន	. . . . .	១៧
៣៤	សរសេរតាមសូត្រទីបួន ដឹម ពៅ	. . . . .	២០
៣៥	គែងសេចក្តីទីបួន សែម សូរ	. . . . .	២២
៣៦	មូលដ្ឋានអក្សរសាស្ត្រ ហ៊ិន តឹម សៀ	. . . . .	២០
៣៧	គែងសេចក្តី អ៊ុន ហុន សាណ	. . . . .	២០
៣៨	វិជ្ជាវិទ្យាខ្មែរចំរុះ សែម សូរ	. . . . .	៣៥
៣៩	គែងសេចក្តីខ្មែរចំរុះ សែម សូរ	. . . . .	៣៥
៤០	សិក្សារឿងកាតី សែម សូរ	. . . . .	២៥

៤១	សិក្សាភាសាវៀតជុំទាវ អ៊ុក សាមីន	៣៧
៤២	បរមាធិប្បាយពិសេស ថ្នាក់ទី ១ សែម សូរ	៤០
៤៣	សិក្សាមហាវេស្សន្តរគាតក សែម សូរ	៤០
៤៤	អធិប្បាយសុភាសិតស្រីហិរោបទេស សែម សូរ	៣០
៤៥	វិញ្ញាណមន្តសិក្សាច័ត្រ សែម សូរ	៤០
៤៦	ប្រជុំវិញ្ញាណពិសេស ថ្នាក់ទី ៦ សែម សូរ	៤០
៤៧	វិញ្ញាណព្វកយើង ថ្នាក់ទី ៦ សេន ធីយ	៤០
៤៨	ភាសិតសំរាយ ពៅ ហ៊ុំង	២៥
៤៩	រឿងពៅស្រទប់ចេក	៣៥
៥០	មរណមាតា	៣៥
៥១	ស័ង្កសិល្ប៍ជ័យ	៣៥
៥២	លិខិតឆ្លើយឆ្លងពាក្យ, អង់គ្លេស, ខ្មែរ	១០
៥៣	រឿងធនញ្ជុយ	១២
៥៤	ពស់កេណក	៥
៥៥	សុចិនកុមារ	៧
៥៦	មាយាស្រី	៥
៥៧	មាយើង	៥
៥៨	ច្បាប់ប្រុស	៥
៥៩	ច្បាប់ស្រី	៥
៦០	ច្បាប់ប្រុស - ស្រី	៧
៦១	រឿងរួមថ្នាក់ទី ៦	១៧
៦២	ច្បាប់រួមថ្នាក់ទី ៥	១០

៤១	សិក្សាថា រឿងទុំទារី អ៊ុក សាមីន	៣៧
៤២	ចាមាធិច្បាយពិសេស ថ្នាក់ទី ១ សែម សូរ	៤០
៤៣	សិក្សាមហាវេស្សន្តរជាតក សែម សូរ	៤០
៤៤	អធិច្បាយសុភាសិតស្រីហិរោចទេស សែម សូរ	៣០
៤៥	វិញ្ញាសាមជ្ឈមសិក្សាចម្រុ សែម សូរ	៤០
៤៦	ប្រជុំវិញ្ញាសាពិសេស ថ្នាក់ទី ៦ សែម សូរ	៤០
៤៧	វិញ្ញាសាពូកយើង ថ្នាក់ទី ៦ សេង ធីយ	៤០
៤៨	ភាសិតសំរាយ ពៅ ហ៊ុំង	២៥
៤៩	រឿងពៅស្រឡាចចេក	៣៥
៥០	មរណមាតា	៣៥
៥១	ស័ង្កសិល្បធីយ	៣៥
៥២	លិខិតឆ្លើយឆ្លងពាក្យ, អង់គ្លេស, ខ្មែរ	១០
៥៣	រឿងផនក្លាយ	១២
៥៤	ពស់កេតកង	៥
៥៥	សុចិនកុមារ	៧
៥៦	មាយាស្រី	៥
៥៧	មាយើង	៥
៥៨	ច្បាប់ប្រុស	៥
៥៩	ច្បាប់ស្រី	៥
៦០	ច្បាប់ប្រុស - ស្រី	៧
៦១	រឿងរួមថ្នាក់ទី ៦	១៧
៦២	ច្បាប់រួមថ្នាក់ទី ៥	១០

